

Andra Boken.

Syndafallet.

Innehåll :

	Sid.
10. Ungdomsdrömmar.	211.
11. När en filosof älskar.	232.
12. Amor.	256.
13. Nya idéer.	279.
14. Små öden.	300.
15. Hur långt utför?	328.
16. Therese.	350.
17. Gamla tant Deerman.	384.
18. Är lyckan funnen?	408.

10. Rafaels dröm.

Ett år förflöt.

I september hade man åter flyttat in till staden, skolorna öppnades, läsningen vidtog och ehuru det i början kändes modlöst, hopplöst att sitta inne och plugga, då solen ännu glittrade på ^{Finska} vikens båtjor, dröjde det ~~dock~~ icke länge, innan man igen befann sig mist ruppe i den gamla trallen.

Alla afundades Rafael, den lyckans patten, som ej fick vara fri — ingen trodde honom på hans allvarsamma försäkringar att det låg en långt tyngre börd på hans skuldror, nu, då han själv måste bestämman öfver sitt öde... Men hvem bättre då heller tro till en kraftfull yngling som klagar med småleendet kring läpparna?

Arnold hade blott detta år kvar för att vinna den efterlängstade lyran. Höstterminen var han temligen ledig, så att Rafael och han idkade ett särdeles intimt umgänge. Det gick knappt en dag, då de icke sågo hvarandra, än hos hvarandra, än på promenad, än hos bekanta. De besökte ofta Deermans tillsammans med Linda, hvarigenom Arnold gjorde många bekantskaper ~~hos~~ ut societén, ty hos baronens gick mycket folk. Rafael's far däremot höll nästan inga bjudningar, han besökte hellre teatern eller satt hemma med sina barn, och isynnerhet sonen tycktes finna sig bäst i dessa förhållanden. Han yttrade också en gång åt Arnold, att det var mera för vännens skull än för sitt eget nöje som han ledafade honom på sällskapsbjudningar.

— Hvad brukar du då ~~sitta~~ sitta dig med så här på aftonkvisten? frågade Arnold då.

— Jag spelar piano eller sitter och funderar.

— Funderar!! skrattade Arnold. — Så ättings förgänglighet och fåfänglighet och människornas dum-

het — och så låter du din egen lyfsglädje sprätta uti dig, i stället för att ge den luft...

— Ty, hvad du talar materialistiskt, sade Rafael härad, — du borde ju veta, att det är mitt nöje att filosofera i lugn... jag stärker min viljskraft på det sättet. Du kunde också gärna försöka det med let, så sluppe du af med ditt hetliga lynne.

Och så talade de om annat.

Det hände ofta, att de pikade hvarandra, men därpå kände de sig ej stötta. Var däremot den ena tankspidd eller visade han den minsta likgiltighet — straxt snördes den andres hjärta ihop af sorg och han hittade på intet att säga; och de kunde sålunda skiljas... förtviflade, nervösa, färdiga... och säga ej hvarandra på några dagar, tills slutligen hjärtat segrede öfver stoltheten och de smått förlagna uppsökte hvar ann. Vänligen vore rollerna ^{i den lilla komedin} så fördelade, att Rafael föreföll frånvarande, Arnold sårades, hvarpå Rafael tog första steget vid försoningen.

Så kommo julfesterna. Vännerna måste skiljas, ty Arnold reste hem, medan Rafael stannade i Hlfors. Dock fingo de skadan igen genom flitig korrespondens, och i dessa sina bref gäpo de frans lopp åt sina

214.

känslor. Rafael förklarade, att han funnit lifets lycka i vänskapen, han trodde icke på den så kallade kärleken, det var bara nonsens — och Arnold svarade utan betänksamt ja, ty för Rafael hade han nästan glömt Linda. Arnold å sin sida berättade, att han ofta besökte Viktor i deras lilla stuga, hvarvid de tillsammans talade om och prisade sin gemensamma vän. "Jag måste erkänna, att jag är smitt afundsjuk på Viktor", skref Arnold, "därför att han också eger din vänskap och därtill är din första vän... jag skulle vilja hafva ditt hjält... " Och så följde försäkringar af Rafael, att om han också höll af Viktor, så var dock Arnold honom sju gånges kärare. "Hvad det är underligt här i lifet", yttrade Rafael i ett brev, "att två människor som varit helt obekanta för hvarandra, genast vid första sammankommandet fattas af en oemotståndlig sympati för hvarandra... liksom om de länge känt hvarandra... Och vet du, Arnold? Det förefaller mig verkligen, som om jag sett och haft dig här redan förut — för länge, länge sedan... Tänk, en gång i drömmen såg jag oss

både som gamla hvithåriga gubbar i en rysligt stolt för mig alldeles främmande stad... Jag var riktigt skrämd, när jag vaknade."

Rafael kunde ibland i sina skrivelser antaga en så mild och skonstlad ton, att Arnold var tvungen att skratta högt af förtjusning och genast läste breppet för sin far, som icke var så litet stolt öfver sin sons relationer. Däremellan kunde hans bref åter vara så djupt filosofiska, att Arnold icke ens begrep dem, och som de skrefs åtminstone två- tre gånger i veckan, hade hvardera ett helt "breviarium", när de åter träffades vid västerminiens början.

När skulle det "tagas i" flitigt. Arnold måste lyckligen kryssa genom tentaminas alla blindskär för att nå land på universitetets botten, och hans vän var icke sen att uppmärksamma honom till frägen läroting, oaktadt han stundom lät renofalla sig, att ingenting var mera narraktigt än alla slags skamina.

När det led mot våren och Arnold klagade öfver mycket och ansträngande arbete, prisade han vid

ett tillfälle Rafael, som öfverunnit alla dessa svåriga heter. Denne som på senare tiden förefallit allvar-
sammare än vanligt, skakade på hufvudet och bad
Arnold betrakta hans ögon.

— Globen är en smula blodsprängd, sade Arnold
efter att hafva utfört granskningen, — är sen? Lä-
ser du mycket... romaner?

— Jag har inte öppnat en roman på hela vintern.

— Nå, har du så mycket att studera vid universi-
tetsletet då?

— Nej, men jag är olycklig.

~~Det, som jag är olycklig på, är min förlust, jag~~
— Olycklig, upprepade Arnold smilt sårad. — Är det
saker som väntar på dig, eller är det som du ej kan
läsa på mig?

~~Ja, jag hade till, som jag skulle för mig, jag~~
— Huru tänker du på? ... Ser du, tillsammans
med dig, min vän, är jag alltid nöjd och lycklig... Men

~~och jag kan säga, att jag är olycklig, och~~
kan detta svigt förtaga? Skall jag ej hafva något att ut-
rätta? Skall jag aldrig arbeta? När får jag ett mål? O, Ar-

old, jag vill säga att förlora från på det goda beger.

~~Det är en förlust, som jag har haft, och jag~~
Arnold fördricktes, men han var tillräckligt smilt förargad.

~~och jag har haft, och jag har haft, och jag~~
— Nå men, Rafael! Har du ej funnit upp med arbetet
vid universitetet? Har du ej alla mål öppna för dig?
Med ditt geni, bliv man hand som helst. Låt dig
hafva, som jag har haft, och jag har haft, och jag

Knappast en vecka senare ökades antalet invånare på baron Seermans villa med en gäst, som antagligen skulle kvarstanna hela sommaren. Det var en ung svenska, Therese André, på något sätt släkt med ~~Baronessan~~ ^{Baronessan}, som nu tog villans ena gästrum i besittning. Då baron hade hennes moder i ett bref till "sin söta Sofie" gjort förfrågan, hurvida det passade denna att som gäst under sommaren mottaga hennes unga dotter Therese, som gärn önskade besöka det kära grannlandet Finland, och framför allt göra bekantskap med sin goda tante Sofie och sina småkusiner. Baronessan, den "goda tanten", svarade naturligtvis jakande, ty hon visste halft om halft att monsieur André, till hustru fransman, och madame André, hvilkas religion, åtminstone den ekonomiska ^{stilla}, ~~gjort~~ ut på en ~~fullständigt~~ orubblig dogmat på ^{deras eget} förmögenhets värdighet, med nöje sågs det ädligt och dyraste af sina barn bortn ur hemmet för ^{håll} några månader.

Och Elises moder behöfde ej ängra sitt medgifvande. Den ~~franska~~ ^(Tjugoåriga) lifliga och spirituella flickan med sin lediga tunga vann redan första aftonen alls beundran. Själft tycktes hon vara förtjust i hvarenda en. Och så hon kunde smickra — så omärkligt och fint! Hvarifrån hade hon också tagit reda på allas talanger? Emellertid visste hon, att Elise hade röst, Rafael komponerade och spelade — och summan var, att där konverserades och

musicerades ^(denne aften) på luffuett fransyskt vis, hvilket förlånade
 dessa gamla saker nästan nyhetens behag... Rafael
 var icke en af de Frögaste, när det föll honom in, det
 visste man nog, men om detta rakethumör hörde
 till dagordningen hos Therese, öfvergläusade hon honom
 som solen stjännan... Och när man efter kvällwarden
 sade godnatt, hur smidiga voro icke hennes rörelser, då
 hon föll i sin goda tante Sofies armar och riktigt tackade
 henne för hennes vänlighet att låta en sådan ynkade stora fa-
 miljens lugn — eller då hon nickade „bonne nuit“ åt Ra-
 fael alldeles som om åt en gammal bekant och tryckte hans
 hand och skakade den på ett intimt, utländiskt sätt...
 ja, han måste verkligen se efter henne, där hon skrat-
 tante försvann i korridoren med ena armen kring Linds
 och den andra kring Elias midje... —

— Jaa, om det fortsätter på det här ^{viset} ~~stätt~~ i sus och
 dus — hvad skall det då bli af ^{mina skrifningar!} ~~denne skrifningen!~~
 tänkte Rafael oroligt, när han klädde af sig. — En fregg, ins-
 telligt brunett, den där Therese, och därtill talad hon franska
 som en häst... —

Hans första intryck af henne hade alltså varit i allra
 gylsammt. Och det oaktadt kunde han ej de följande
 dagarna hindra, att hans intresse betydligt svalnades,
 fastän Therese syntes skänka honom en särskild uppmär-
 ksamhet. Mot hans vilja likasom öppnades hans ögon,

pojke... som hon neblätit sig att kurtisera!... Pytt,
 enfaldig som ett nyfödt barn!... Och dock hade han full-
 komligt besegrat henne. Hon var rädd för honom... de voro
 för evigt ovänner... Med henne måste man vara vän eller
 ovän - icke mitt emellan. Hon hade karaktär...

Rafael blef ensam i salongen.

Äfven han hade sina tankar på det nyss passande öfren
 tyret. Det hade gått så hestigt, det föreföll som en dröm!...
 Någon ting sådant hade han aldrig förr varit vittnet för... Huru
 ifrån hade han tagit sitt plötsliga förakt, när han likafullt i
 början var så förtjust?... Så klumpigt han hade betett sig, hon
 måste ju riktigt känna mestående onöd honom!... Och hon
 var så vacker, hennes röst så ljuf, hennes blick så smekande
 de... han hafst ångrade, att han icke betett sig an-
 norlunda. Han rykte ^(vänder sig) vid tanken på, att han kanske
 nu kunnat hålla henne i sina armar... Han vägrade icke
 fundera längre...

Han satte sig i soffan ^(ogrif avsigtligt i sin händer) och höll tanken stilla - det blef
 natt och tomt i hans hjärna.

Han skalf som ett asplöf och kallvetten bröt fram.

Men smärningom blef det lugnare inom honom. ^{Fors-} ~~Skalf~~
^(brytningarna) ~~skalf~~ upphörde, han tog händerna från ansigtet och lemnade
 soffan.

Han kände sig of och svag som ett barn, men sinnes-
 freden hade återvänt; men det var ej den själfmedvetna

Han smög sig från de andra in i salongen, beslöt att följa sin sorg vid flygeln och att på samma gång säga farväl åt allt lättsinne samt återgå till sitt arbete.

Han satte sig vid instrumentet och ånlog ~~ett~~ ^{ett} älskade lingsackord as-des. Hur rena, fylliga, allvarliga dess toner ludo! Han lät dem förklinga — och underbart! de lugnade hans sinne. Så gled hans fingrar omedvetet öfver tangenterna, några högtidliga ~~ackord~~ ^{harmonier} ... och så kom han in i en andaktsfull, vek stämning, hans högra hand frambringade en stilla melodi i es-des — hans bröst häfde sig under ett fullare kändslor, han sväfnade kort till paradiset i sig själf... Hvad menniskorna ^{och} färo kort. synta då de föraktade detta förjunkande i ~~sig själf~~ ^{sitt inre}! Hur mycket ädlare och bättre kände han sig icke nu än i går, då han skrattade i Thereses kvickhetes...

— Så vackert! hvistade en röst bakom honom.

Rafael sprang till och vände på hufvudet. Som en blid fot Elises bild genom hans hjerta, men — i dörröppningen till verandan stod Therese i ljussid klädning, en blomkruka i handen och de dunkla, smäktande ögnen riktade på Rafael.

— Så vackert! upprepade hon och tog några steg framåt.
— Och detta improviserade des!... Men hvarför så högtidlig och drömmande?

Hon stände sig vid flygelu helt nära hans taburet.

— Spela ännu! bad hon, ^{smilande} di Rafael fortfarande var tyst.

Hvarför var hennes ton så ljuf och förörisk, hvarför ut-
sände hon en sådan varm magnetisk luft, som bedöf-
vade honom och kom hans hjärta att stå stilla?... Han
var som förtrodd, han hade velat ^{och trycka henne i sin armar} draga henne till sig, och
dock vågade han icke se upp, ~~det~~ fick ej fram ett ljud.

— Rafael! ljös hennes stämma för fjärde gången...
sakt, tygande. — Hvarför säger du intet?... Ålskling...

Det ryckte till i Rafael — och venstra handen som
hvilde på klaviaturen slog an en ton, as.

Detta „as“ råddade honom.

Det ledde blitsnabbt hans tankar från Therese, och
med uppbjudande af all sin viljekraft frångår han ut af
den förtroing hon dragit kring honom.

Han steg upp och sade kyligt, dock utan att ännu
näga betrakta henne:

— Jag kan inte improvisera på befallning... Var så
god och spela du!

Och han närmade sig dörren.

Smilebandet på Thereses läppar smälte bort, hvarman
förtökte hindra ~~hinder~~ ^{ordnaden} att fram ~~fram~~ ^{från}.

Skammen halfrägs från golvet segrade Rafaels goda hjär-
ta, han var ätes fullt herre öfver sig själf och vändade

sinnesfriden, han var liksom delad i två, i den kraftfulla mannen och det hjälplösa barnet, och detta senare jag såg upp till det förrådberömdade det som ett högre väsen, vid hvars storhets ärgu det ville falla i gråt.

Och Rafael gick upp på sitt rum...

Först vid kvällsvaran uppträdde han äter i sällskapet, sig äggen fullkomligt lik till det yttre.

— Hvar har du hållit hos, Rafael? sporde Linda, — Vi andra ha ej sett dig på en lång stund.

— Den store Rafael brydde sig visst icke om enfaldiga lekar, anmärkte en yome smått spetsigt.

Arnold däremot såg ^{men frögande} tygt på sin vän.

— Förläten mig min öhöflighet, svarade Rafael lugnt, — att jag gärna deltagat i sällskapsmjögen, vet du ju nog, Robert!... Men i dag var jag på läskamrat...

Han narrades icke, ty han hade lust hela tiden han var på sin kamrats. Som han tyckte att någon betrodde honom från sidan, vände han blicken och mötte Elises grå ögon öppnade till hela deras vidd. De hade ett så innerligen värblygt uttryck, att det gjorde Rafael riktigt gott. Emellertid sänkte bild genast blicken.

— Hvad var det då som du läste? frågade någon närre vist. — En rolig berättelse?

— Om jag säger er det, så förstår I mig icke, genmilde Rafael hemlighetsfullt, skuru med sin förra lugna Ton. — Det

Stirromantik.

var ~~en "Liljekonung"~~, ~~vad som~~.

~~De förtärfade sig~~ ~~från~~ ~~skådet~~.

Therese... kiroma... det låter ju som en svot-
~~ter~~ ~~!~~... ~~från~~ ~~för~~ ~~sig~~... ~~Therese~~?

dom, sade en.

~~Therese~~... ~~sade~~.

— Det är konstigt att bli helgon, upplyste Therese pikande.

— ~~Skall jag~~ ~~berätta~~!... ~~Therese~~ ~~för~~ ~~sig~~?

Någon skrattade, andra nickade.

Rafael gjorde den anmärksningen för sig själf, att om man ej är precis på samma humör som alla andra människor, så går det en alltid illa i snävsaker. Han tog därför, och lyckligtvis var aftonvarden i detsamma slut, så att man steg upps från bordet.

Arnold närmade sig Rafael och tog honom under armen.

— Hvad går åt dig? sporde han. — Du kan beh eftermiddagen varit så biter.

Det var just Arnold, som Rafael mest fruktade, ty han kunde ju ej tala om Therese för denne.

— Bäste vän, sade han ^(men hans ^{lilla} bärre) bekante, — du blir ju ej ledsen, om jag icke kan berätta det för dig?

— Nej-nej, försäkrade denne i en ^{diskantton som skulle} ~~slut~~ ~~öfvertygande~~ ~~varu~~ ~~öfvertygande~~ ~~genom~~ ~~det~~ ~~han~~ ~~skulle~~ ~~löggra~~ ~~sin~~ ~~arm.~~

Men Rafael höll armen fast. Han ^(den väns fört öfver sin natur, hade till) kunde till detta nej, visste att det betydde osämja ^{för} några dagar — och

Sinnesmenniskan började vakna hos honom. Han
~~han med märkande~~ ~~hvar~~ ~~och~~ ~~intressen~~, ~~han~~
 hade som vi veta lifvat ett ideellt lif såsom de flesta barn
~~från~~ ~~ihärdigt~~ "den tillhöggen" ~~in~~ ~~och~~ ~~ut~~
 och unge. Det första medvetandet om lifet kom till
~~af~~ ~~han~~ "I detta lifet" ~~han~~
 honom med vänskapen — och för en tid kände sig han
~~den~~ "lystigt" ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~
 hafva löst lifets gåta. Så komms åter lifen, när han ej
~~var~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 fann tillfredsställelse i studier. Nu var det kärlekstän-
~~ning~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~
 Han som spirade upp, ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~
~~från~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 visste af det. Han hade alltid sagt, att det var orätt att älska
~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 som ung. Men nu följde sig behofvet på honom. Flod det var
~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~
 lockande, det var lyckan! Skulle just han försaka den? Nej,
~~nej~~ ~~nej~~ ~~nej~~ ~~nej~~ ~~nej~~ ~~nej~~
 Nej, kärleken det var ju sanningen!... Åh och var hans
~~natur~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 natur sedlig och ädel. Det föll honom aldrig in att tän-
~~ka~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~
 ka på kärlek utan vidare, på den "fria kärleken"; han
~~var~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 spiste ha en sedlig bollen, som tillfredsställede hans mo-
~~raliska~~ ~~kräf~~... Därför gestaltade sig hans dröm:
~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 när på det sätt vi angifvit...

~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~
~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~
~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~ ~~han~~
 Det var ej första gången i afton som han
~~från~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 besjufvade dylika planer. Han hade tänkt på dem
~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~
 förut, det hade gifvit honom kraft att möta Thereses ko-
~~mm~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
 kelleri, med det var på samma gång denna han-
~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~
~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~ ~~den~~

232.

delse med Therese, som nu ingaf honom tanken på att
~~att söka sätta sina planer i verket.~~
söka sätta sina planer i verket.

~~Men som det var, så har denna förklarligt~~
Flora Rafael på rätt väg? Hur skulle det gå, ja?
~~inte skulle hon någonsin bli älskad och bli honom?~~
honom?
~~och skulle hon inte bli sig öfver öfver?~~

11. När en filosof älskar.

Följande dag väntade Rafael på sin vän. Arnold var
den första, som han ville ^{deljupa sin plan} ~~för sin sak~~ — men Arnold
kom ej.

Hagen slog Rafael om aftonen åtes upp sitt album
och drömde sig till det som ej verkligheten gaf honom.
Han granskade länge fotografierna och sökte ett i an-
sigtsdraget läsa svaret på den fråga som dök upp
i hans hjärna: skola de förstå mig? Och hans hjärta föres
Arnold och Linda göra det nog...

Slafade svaret: ja, ~~för sin skull...~~ ~~Så låg det i min~~
Men blise? Och medan han sig på hennes porträtt
~~plöjde sig i hennes ögon~~ ~~och såg hennes ögon?~~ ~~... flöden för~~
~~frågan~~ ~~han sig plöjde sig: men älskar jag henne? ...~~ ~~Slaget upp~~
~~hade för honom ett nytt hjärta? Och ett öppnande för~~
geste sig hans hjärta och ropade: jag älskar henne, jag
~~är jag älskar henne, och berusade sig med dessa tan-~~
~~kar...~~ ~~Men skulle hon kunna älska honom? Och han~~
~~skulle hon kunna älska honom? Och han~~

skrifning klockan åtta och begaf sig ned till frukostens

Tecken heller denna morgon syntes Arnold till. Rafael begynte efter frukosten ner i trädgården och tog sin tröskytt i en liten borta af doftande syrenener, som befann sig långt borta i en ändan och där han ofta brukade sitta och läsa.

Han blef ganska öfverraskad af att finna före sig på bordet den, som han saknat vid frukosten, nämligen Elise. Men hon blickade upp en smula förvånad, då hon varseblef Rafael, och de hälsade glädt god morgon och utan någon liten förlägenhet... det sag ju precis ut, som om han sökt upp henne!

— Jaja, brukar du också komma dig här, kära kusin, sade Rafael för att börja samtalet, och så snart han hände sig märkvärdigt tafatt, — det är riktigt mitt älsklingshål.

— Det visste jag inte... du är ju alltid så hemlighetsfull af dig... Om du vill, så går jag genast min väg.

— För all del. Sitt tvärtom kvar, så ja vi pratar... Men äpropo, har du ätit? Jag kommer just

från frukosten, och vi saknade dig vid bordet.

— Tack, jag är inte alls hungrig i dag...
och det, fastän Therese och jag togs oss en liten
promenad redan seltiden.

— Ah, så tidigt! Jag steg upp först så...
Tillåter du mig att taga plats?

Elise satt mest på bänken, och Rafael hade ej
därfor något snäll sig, ty de hade han kommit all-
för nära henne. När när han bad henne om till-
telke, gjorde hon precis som han ansåg, d. v. s. mala-

de sig undan i ena hörnet, så att han fann sig
förämligen att taga plats i det andra, hvilket kom-
nade ett ~~små~~^{liten} rum af goda två aln emellan dem.

Hvarför det skedde just så här och hvarför de ej voro
naturliga och fria som vanligt, förstod han ej.

— Tycker du mycket om Therese? frågade han,
forträttande samtalet.

— Ahja, nej är hon ju en snäll flicka, svarede
Elise en smula handrygigt och osäkert, i det hon bröt
af åt sig en syrenkvist. — Än du då?

— Hvarför inte? Hon är intelligent och liflig.
Men jag tror hon är kokett.

— Hm... Det lycka ju gossar om.

— Inte jag åtminstone... Mera behagar mig ditt sätt, Elise.

Det gjorde dem stumma för ett ögonblick. Rafael tyckte sig märka en svag rodnad på sin kusins vanligen så bleka kind, och han kände sig liksom modigare. Det föll honom plötsligen in, att här nu vore rätt stunden att söka vinna Elise ~~för sin sak~~, och han tänkte på, hur han borde börja, då den tanken kastade sig öfver honom, att Elise kanske var här i någon ^{annan} gosse! Då kunde hon ju ingenting ha att göra med honom, hans plan skulle gå om intet och han blefve blott vidskyle... Alltså måste han alltså först undersöka den saken, hur det stod till med hans kusins hjerta... ^{Först sedan skulle han} Och om Rafael en gång blef entusiastens af något, hittade han nog på medel att utföra det.

— Mitt sätt är missans ej att prisa, gennit de Elise till som på Rafael's sista ord, — och hur jag skall tro dig, vet jag ej, då du har en sådan system som Linda... Hon är då värd beröm.

— Du talar sanning, sade Rafael tacksam, ty han

Kände det så gult i bröstet, hvar gång man talade vid om hans systel. — Men har du märkt en sak, Elise? Tillade han skämtsam.

— Flvitken ja?

— Någoting vis a vis Linda och en viss annan person ...

— Nej, svande hon eftersinnande. Men så fann hon det, ty skrattande utropade hon: — Ah, jag vet! Du menar Arnold... din lilla systel förälskade sig i honom vid första sammankommandet. Han är en mycket snäll och vacker gosse... och din bästa vän.

— Alldeles. Du kan ej begripa, hur mycket vi hälla af hvarandra, sade Rafael, i det han kom ifrån sitt ämne, så fort det blef tal om Arnold.

— Verkligen... Kunnat gossar vara kär i hvarann?

— Hvarför inte? Flickorna kunna det också... Men vi äro icke kär i hvarann. Det är ett så fullt uttryck. Vi älska hvarandra.

— Älska! utropade Elise förvånad och vände sitt ansigte mot Rafael med en lång blick när de vidöppna grön ögonen. Och hon förnam det plötsligt, som om en full smärtsamt kunnat sig in i hennes hjerta och som om hon ~~blev~~ huf-

238.

ligt afundats Arnold.

Det var tillau han så der såg henne i øgenen. Hans hendes blick var vacker, och hans øgenen skådede det omme ansigtet! Hon hude ändå mycket förändrat sig sen förra sommaren. Det låg någonting af jennyfru öfver henne, hon var ej så poppkaktig och rätlig som förr. Hennes värt var smärt och lång, ansigtet var ej mer så afskräckande magerit, det var riktigt roligt att betrakta henne. Och så var hon ju sjutton är och fulla sannen.

Utän att märka det räsommrade Rafael sålunda som en gammal Don Juan, ^{sen} att det han kände sig mer och mer intresserad och varm.

— Ja, Elise, återtog han, då hon slog ned blicken, — har du aldrig haft någon vän?

— Inte vet jag. Nog har jag haft många vänner, men...

— Har du icke hålles nu någon?

— Jag hålles mycket af Linda och också af Emmy Vesterborg, men älska...

— Hårs du, Elise, du ser ibland så sorgren ut. Brukar du så anföras dig af l. v. Emmy?

— Det finns saker som man ej kan anförtro åt någon, svarade hon dröjande.

— Jag gissade det! Du har ingen vän...
Ack Elise!

Hvad ville detta säga? Hurville Rafael med detta prat? Dessa närgångna frågor och yttanden! Hon kände sig särad, hon hade velat springa bort, och dock satt hon där som fastspikad med klappande hjärta och brännheta kinder.

Och hon var uti stånd att röra sig, fast Rafael flyttade sig närmare henne. Hon petade nervöst på den släckans syrenkristen.

— Elise, — och Rafael's röst lød sörmande och uppörd, — om nu någon komme till dig och erbjöde dig sin vänskap, hvad skulle du då svara? ... Om ... ack, kän Elise, du vet ej, hur det smärtas mig, när jag ser dig sorgsen. Och jag, vet du, är riktigt skapad att frösta... Skulle du tillit mig att bli din vän?

Det di var det! Kärlek och harm ströde om hvarandra i Elises bröst. Ty hon älskade ju honom.

Med ens visste hon det nu, fusen röstes ropade det inom henne! Och som en blid drog förbi hennes inre öga hela hennes utveckling under det föflutna året, hur hennes kärlek vaknat och tillväxt. Hon förstod nu de besynnerliga "miltre-sanfallen" i sistå somras, hon insåg nu, att det var för Rafael's skull, emedan hon trodde, att hon var gudlig, som hon i höstas blöf med ens en svärmisk och religiös och besökte kyrkan så flitigt! ~~Flan~~ Hon under den dräpi följande skriftskolegången kände sig som en ängerfull, botfärdig synderska och som en fullt förvande den första gången gån till nattvarden, ~~Flan~~ hon hvarför hon städe föreställt sig den dyre efterlångtade Jesus med sin kusin Rafael's stora, milda, blå ögon och smöka röjiga hår — allt detta insåg hon nu lika tydligt, som om någon sagt henne i örat: du dyg, hade blott den älskade med allt ditt svärmeri!... Och det där tillståndet hade räckt hela hösten ända till julen! Men hvarför hade det upphört? Jo, äfven det begrep hon nu. Det var, emedan denna nyföreliden händelsevis kom att gifva: "Det du, Elise, det är litet ledsamt med Rafael. Han har ante orrit i kyrkan en enda gång, sen han blef student. Han smäktar mig och säger: jag kan ju lika gärna läsa bibeln hemma, så är det ~~ännu~~ mera Guds ord, än en annan människas prat! Tänk, är han icke underlig?..." Ja, de orden hade ringt i hennes öra, och så hade hon äter slagit upp med det religiösa svärmeriet och i ~~älskade~~ sina glada barnskolekamraters sällskap, af hvilka många voro ateister och materialister, blifvit den förm, kalla, kritiska och triflande Elise... Nu förstod hon också, hvarför hon betogs af en sådana märkvardig skygghet i Rafael's sällskap — Rafael's, sin gamla kamrats och barndomsvän! — att, när hon skland tänkt vidfråga sin kusins åsikter i religion frågor, hon aldrig vågat sig fram därmed. Ja, nu förstod hon, hvarför ~~att~~ hon våta med fjemnit sig fullt lycklig i sin vänners sällskap, hvarför hon ~~inte~~ så där obestämmt aflandats Arnold och varit förargad på honom för att han tagit Rafael i beslag, så att denne våke med visad henne samma uppmärksamhet som förr, när de voro små... Aek, aek, det var allt så, därför att hon älskade honom!... Och i sin första visshet, sin första jubel hade hon velat falla honom om halsen och gråta vid hans bröst...

Nej, hvad! Inte älskade han ju henne! Han hade ju själf, att han älskade Arnold och begärde henne till vän! O gud, hvad betydde detta, hvad var detta för en löfelig komedi! Och hvarför var han så där osäker och röd? Hade de ej varit vännar sedan barndomen? Hvad menade han med sin vänskap? Sammanblandade han vänskap och kärlek? I så fall skulle åtminstone hon aldrig lära honom den rätta betydelsen!... Nej,

hennes intima vän, det kunde han ej bli, hon hade
skänkt honom aut, aut skulle han ge! ... Och
dock smärtade det henne vändligt, när hon svarade
stolt och kyligt:

— Det är omöjligt.

Det var en skopa iskallt vatten för Rafael. Där
ramlade hans dröms stolta pulsa — och det kändes
så egendomligt smärtsamt i bröstet.

— Ah, varför? stammade han.

Hon kände medlidande med honom... Om
han blott älskat henne, så hade hon ju gärna loft
vat honom aut, men nu...

— Jag kan inte, svarade hon mildt.

— Du kan inte, upprepade han sakta, men
så stortse han upp från bänken och ^{utropade} ~~sade~~: — du
älskar någon ... någon man!

Hans hastiga utrop, hans förtviflade ton! Om
hennes kärlek vore besvarad! ... I sin orissket hade
hon velat gråta, men stoltheten segande, hon steg
upp och sade:

— Och om så vore, inser jag icke, med hvad
rättighet du gör mig dylika frågor.

Förskräckt såg Rafael på sin kusin. Gode gud, hvad hade han gjort! Var han ej nu i samma belägenhet som Therese i föregår? Hade han ej ännu blinde ifrån försett, att han ju måste kränka en ung flicka med dylikt tal, t. o. m. om det var hans kusin. Hvad rättighet hade han verkligen till så groft beteende... Hur god var han ej, som så länge tålmodigt lyssnat på honom! Han fattades af en djup aktning för Elise, hon var redan kvinna, och han, han — han vågade ej tänka derpå. Ty, hvad han kanske sig usel och låg!... På hvad sätt skulle han nu kunna godtgöra, hvad han brutit?

— Förlåt, förlåt, Elise, bad han, och det var som om han gick att förlora något som han nyss haft i händerna. Det kändes så fört ombring honom.

— O, kan du tillgifva mig, kära Elise, att jag så snart dig? Jag förtär det nu, ehuru jag var så blind i oss. Säg, du förlätet ju?

— Jo, jo, hystade Elise, kämpande mot tårarna och sökande utgången ur besväret.

— Och din hand därpå? sade Rafael glad och

Tacksam.

Elise räckte honom en liten brännande hand, som han frohjartast tog emot. Och han trodde redan, att allt var ätet bra, när hon lemnade bordsän.

Han såg efter henne. Där gick hon så smärt och stolt... hvad manne hon tänkte på? Var hon manne mycket lossen på honom eller hur hon i sitt inre förlåtit honom?... Och det var som om en inre röst sagt honom, att det senare var fallet, hon hade ju sett så upprörd ut, när hon gick — och det ^{var} bestämt ej tharm.

Och Rafael glömde sig ^{och drömde ätes.} ~~han~~ ~~för sin dröm om någonting annat, som det~~ ~~gullat sig till honom en stämme...~~ ~~och han bestod stark för hans sake, så skulle~~ ~~de förena sig, ej genom svärty, utan genom~~ ~~het...~~ A, nu insåg han ^{först riktigt} att han älskade henne — den känsla han ^{erfor, öfvervåldigade honom, brände} ~~hållt för~~ ~~det~~ ~~han~~ ~~gjort~~ i honom, ^{berusade och smärtade honom} ~~het!~~ Elise och Rafael, Rafael och Elise... Sjögren taflet kvämlare för hans ögon, och han kom ihåg ~~han~~ ~~det~~ ~~gode~~ ~~som~~ ~~han~~ ~~gjorde~~ ~~för~~ ~~honom~~: ~~de~~ ~~fy~~ ~~sin~~ ~~vän~~ ~~och~~ ~~sin~~ ~~syster~~ ~~och~~ ~~skulle~~ ~~för~~ ~~han~~; Arnold och Linda — Rafael och Elise... Ja, ja, Arnold och Linda, de älskade redan hvarandra — och nu, Elise

och han — — —

Men det var ju blott en dröm!

Slade han ej förtört aut genom sin drömbet!

Dyster och tungvint trädde han ut ur bostån
och gick upp mot villan.

På gräsplanen där framför lekte Hjälmar.

Rafael kom plötsligt ihåg sin vän.

— Hjälmar, hör du! ropade han. — Inte har
Arnold varit här och sökt mig?

— Nej, svarade gossen, — hvor har du varit?
Inte har Arnold varit här, inte... ~~Ska du inte~~
~~gå till Viktor~~ ^{nej, nej," tänkte} Rafael, "alla olyckor måste ju kom-
ma på en gång. Således har också Arnold förtju-
nit mig."

— Hör du, Rafael, återtog Hjälmar, — ska
du inte gå till Viktor?

Viktor! Rafael kände ett stygn i sitt hjärta... Ho-
nom hade han ju ej kommit ihåg på flere dagar! Här
gick han och frivillig på förmodat vänskap, och så
glömde han själf sin vän Viktor...

— Hvad är det med honom? frågade han.

— Inte vet jag. Han lär vara sjuk.

— Sjuk — hvor befinner han sig?

— Völ hemma i sin stuga.

— Är hans mor död? ... Hon var ju borta i går?

— Nej, inte har Magdalena kommit hem ännu.

— Då är ju Viktor ensam!

Milde Gud! Kanske hans vän lig för döden! ~~Sk-~~

Rafaels varm ~~smärtsam~~ ^{hjärta} flammade upp, och han fick med ens helt bradom.

— Om någon söker mig, så säg, att jag är hos Viktor, ropade han åt Hjalmes, i det han skynda-
de i väg.

Ju mer han närmade sig den välbekanta lilla stugan vid skogsbygnet, desto mer stillade sig hans oro. Junimorgonen var så klar och vacker, en svalkande vind blåste kring kinden, helt säkert var ej Viktors illa-
mäende af dess vidne betydelse.

— Drott, att jag kommit så här tomhändert, tänkte Rafael, då han trädde in i förstugan. — En apelsin hade kanske smakat honom så bra.

Dörren till stugan var oläst, Rafael steg in. Han vände genast sitt öga mot sängen och uppläckte Viktor, som höjde sig på armhågen för att se, hvem som störde. Och Rafael snarare kände än såg Viktors på honom riktade röda öferrastade blick.

— Nä, jag tror du är ofärdig? frågade Rafael ömt, i det han närmade sig sängen.

— Inte är det något att tala om, svarade den andre tryckande den besökandes framsträckta hand.

— När blef du sjuk?

— I går morse... då var det också värre.

— Hvad felades dig då?

— Inte vet jag... det tog ont i bröstet och magen.

— Så, så, en liten förfylning bara, lugnade Rafael, i det han tog en full och satte sig vid bängkanten. — Rogna^{sejakt} för magen och chinin för bröstet, så bli du frisk... Nä, men här har du rest dig... legat ensam här hela tiden?

— Napoleon ementi var här i går och titta efter mig, när jag inte kom till arbetet.

— Aha, bra. Nä, mor din, hon är aut ännu hos din sjuka syster?

— Där är hon, ja.

— Känner du dig bättre i dag? frågade Rafael och betraktade sin vän. Denne hade ant ännu sitt förra lilla ansigte, och de spårade konturen af kroppen skönjdes under det bruna

~~han följde med honom till sin stuga i jorden "vitt
 ståt" och sedan tänkte sig honom med en ^{underkast} ~~staden~~
 glad nysynare, han kände sig ^{släp} ~~släp~~ medveten och
 upphöjd, ~~och~~ Elises bild försvann ut hans fantasi,
 han påminde sig ätet han var och vände sig
 smälande mot Viktor, som hela tiden ångsligt för-
 jände granskade sin grefliche väns sorgsna utseende,
 men nu lugnad besvarade hennes smälande.~~

— Vill du, att jag skall berätta dig en saga?
 sporde Rafael.

— Klara vän, svarade Viktor på sitt lugna
 finiska vis, men det var något i blicken, som ifrigare
 uppfordrade.

Vännen förtod och började berätta, vil retande
 att han hade en tacksam åhörare.

Saken var den, att Rafael var smärlare i kon-
 sterna att förtäpa något. Detta hade sin grund i hans
 utomordentligt lifliga fantasi, ty han spann
 ihop alla sina historier i samma ögonblick
 han föredrog dem, vanligen utan att vet slutet
 när han tog i med början. Stundom hände och, när
 han var på humör, att han stral vid de första orden
 så berättelstens alla situationer afbildade för sitt

enre öga, hvilket gaf hans föredrag en för åhörarna
öfverraskande liffullhet och älsklichkeit. Han för-
klarade sjelf detta fenomen sålunda, att han ~~sig~~
~~sjelf~~ var på något sätt clairvoyant.

En annan egendomlighet var den, att Rafael al-
drig berättade på misf. utan alltid med en djöf me-
ning. En ~~djöf~~ upphöjd tanke låg stöde på djöfet, och
sådana hade han i rikt mätt i sitt för alla stora idéer
öppna hjärta. Och detta allt var vid en liten ma-
nifestation af den själfkänneedom och ~~sjöf~~ med-
vetenhet, för hvilken han hade goda anlag, hur grann-
lig den än till vidare öppnas sig.

Rafael spanu och spanu, och hur det var, blef
historien mot vanligheten genomsentimental och be-
taren själf — och mot vanligheten — helt röro. Han
ske här till bidrag, att han lutade sig öfver vänner
med deans högra hand i sin venstra och med den
lediga handen strykande öfver Viktors spanna; ofta mö-
tes deras blicker, och Rafael sänkte med välbehag sin
blick i Viktors klara, ~~hög~~ lidelsefria ögonpar.

~~Det~~ Det var just dessa belä, barnliga ögon som
Fellounnit sin barare Rafael's vänskap. Och den unge
grepen hade i sin för en ystlig betraktelse något besyn-

nerliga vinokapsimpuls icke bedragit sig. Ty han
 fann en passionsfri själ boende i den spanska
 kroppen. Och det var denna lidelsefrihet, som han
 berömdade — den var visserligen omedveten, och han, Ra-
 fael, sträfvade till själfmedveten frihet — men det var
 i alla fall en god egenskap, som han öfjädde, ty huru
 passionerad han själf var, det visste han noggrant.

Dessa saker påminde sig Rafael, medan han talade,
 och gjorde, att han berättade med smärre afbrott då och
 då ... och han blef allt mer och mer vidt stämd
 ... solen sken på Viktors antlete ... Där såg han
 så tyst och undergifven, sjuk och ändå ^{glad} ~~lyglig~~, ensam
 och bortglömd och ändå nöjd ... Rafael glömsse fortvilt
 ringen på sagan och — smalt i tårar.

Morgonens missräkning och alla de återhållna
 klenslor sökte sig ut i luft på detta sätt. Men det
 fanns dock en annan, nära stående förklaringsgrund.

En minut grät Rafael ohäjdadt till sin väns
 förskräckelse, ty ^{denne} ~~han~~ förstas ej, hvad som kom åt ^{honom} ~~denne~~.

Viktor frågade dock intet, men hans ögon fuktas
 des.

Slutligen upphörde tårerfloden, och Rafael talade med
 afbruten röst och ögnen ännu skumma:

— Hur olika det är här i världen!... Här ligger du nu sjuk, ensam, utan någon som väntar dig med kärleksfull ^{hand} (din mor är borta, din vän hade glömt dig, en främling såg efter, om du var föd' eller befrande — blif däremot jag aldrig en litet illamående, — strax kommer hela huset i repprol, man springer om här-
andra, läkare efterskickas, en sidsång ^{brädd} i ordningstäl-
les, medicamentes ordineras, man lyssnar spänd till hvarje min minsta Enskning...

Tårarna ville ätes bryta fram, men Rafael beherr-
skade sig och sade med ett försök till smilande:

— Dock är det ju möjligt, att du finner dig lyckligare...

Och drifven af en hastig, oemotståndlig impuls kysste han Viktor flere gånger på pannan och bröstet:

— Du vill ju gå i döden för mig?

— Jo, svarade den andra omedelbart, men lugnt som alltid.

— Adjo nu, sade Rafael, oförmögen att här inne längre motstå sin rörelse. — På eftermiddagen kommer jag åter — icke sannt?

— Klunka vaan, genmälde Viktor, knäp på her

fael grep sin hatt och störtade ut.

Luften svalkade honom, och fast gräten satt i hans strupe, var han i stånd att till det yttre lugn och vanligt skynda herra till villan.

Lynchligtvis var ingen på gården, så att han osedd kunde springa upp på sitt rum.

För andra gången i dag fick han ej vara ensam, när han sökte sig en tröflyktsort.

Därinne voro Hjälmar och — Elise.

Närsten oangenämt öfverraskad stammade Rafael:

— Ah, du vittnar om mina blommor — det är bra.

Och han hafte rullat till soffan, där han frigt sjönk ner.

— Jo, de behöfa det oss, ty jag glömde att gifva dem vatten i går, svarade Elise, som genast med den älskandes skarpblick upptäckt Rafael's upp-
rörda utseende och röda ögon.

— Har du gråtit, Rafael? frågade Hjälmar med barnets tanklöshet.

— Tycker du det? mummlade Rafael, men kunde ej längre hålla emot. Den återstående gräten måste ut — och den blef öfverväldigande, konvuls

sinick. Därtill kom att hela hans kärlek till Elise, ätes
flammande upp med Fredrikkel stycka vid hennes ä-
syn.

Förfärad och blek hvistade Elise åt sin broder, att
han skulle gå efter mera vatten till blomman.

Hjälmen gråk, en smula ovilligt.

Elise hade aldrig sett sin kusin gråta. Hon hade al-
drig vetat, att han kunde gråta så lidelsefullt, så
krampaktigt. Männe det var för hennes skull,
hade hennes beteende i morse så bedröfat, så ärat ho-
nom? Hvad skulle hon göra nu? Hvorför hade hon
skickat bort sin broder? Hvorför hade hon stödat hans
ensam? Och hennes gamla vädde för det oförsämlige
tvingade henne att säga någonting.

— Hvad det är ledsamt, att du skall kupa så vä-
skigt, var det enda hon hittade på.

Rafaels rörelse började nu smärningom lugna sig.

— Det är ej alls ledsamt, det gör så gott att gråta
ut, svarade han mellan tårarna. — Vill du räcka mig
näsduken, som är där på bordet?

Elise skyndade att efterkomma hans begäran, den
vårnde plötskigt upp henne, det kändes så lyfpligt, att

han visade förtroende till henne efter det som passerat i morse.

Da hon räckte honom nisdalen, berördes deras händer, och de genomfros både af en elektrisk darrning.

Rafael's sorg uppkörde med ens... En aning uppsteg i hans själ... Männe Elise älskade honom?

Han strålade upp och viskade livelsfullt:

— Elise, älska du mig?

Kanske förkräcktes hon af hans häftighet, dock kände de hon ej igen sig själv, när hon svarade tomt:

— Nej, men jag katar dig icke heller.

Hon vände sig bort och gick till förstret.

Rafael såg efter henne som förtuvad. Skede han då misstagit sig? Ja, ja, det visste han ju. Det sade hon ju redan i morgse....

Men åtminstone skulle hon veta, att han älskade henne...

Och han utbrast dämpat, med darrande stämma:

— Har du då icke förstått Elise, att jag älskar dig... gränslöst, hopplost? ... O, de sköna drömmar jag drömde, de, hvarför miste de alla gå om intet? ... Elise, du har hela mitt hjärta och du förligades mig — hvarför kan

du ej besvara min kärlek? Är du så grym, är du så kall, är du så hård — eller älskar du någon annan?

— Nej, hviskade Elise och böjde sig öfver en myrten.

Hoppas Rafael sprang upp, hoppet tänades i hans hjärta, var detta nej ett svar på hans fråga, om han älskade någon annan — han ville just ^{spörja} närmare, då Hjalmar kom in med vattenkannan och afbröt den intressanta scenen. Han kastade trettonåringens närsvist nyfikna blick på de älskande unga.

Elise bezyunte åter vattna blommorna. O, namnlösa fröjd, himmelska lycka — var det sanning, hade hon hört orätte, älskade Rafael henne? ... Nej, det var ej en dröm. Hans ord ljöto än i hennes öron, de lät som en sång om kärlek och lycka, hon själf kände ^{oemotståndlig} en lust att svinga ut sin kärlek, sin sällhet ... O, namnlösa fröjd, o, himmelska lycka!

— Nä, Elise, lyd Hjalmars snusförnuftiga röst,
— tänker du spilla ut hela kannan på de blommor,
som du vattenade redan i oss?

— Nej, men, hvad jag är dum! retroperde hans systers högt skrattande och gick till ett annat fönster.

12. Amot.

Naturlyftis hade Rafael ej kunnat ätes upptaga ämnet så länge Hjalmar var i rummet, och när Elise vattnat blommorna, gick hon ut med sin brot. Hennes första jubel hade stillet sig och hon kunde ej värja sig för en känsla af rädsla och frivvel. Rafaels kärleksförklaring hade kommit så hastigt, hon mindes ännu fästet hans underliga beteckande om morgonen. Då hade han begärt henne till vän och ej ens nämt ordet kärlek, nu förklarade han sig med ens förälskad i henne — hade han kunnat säga det sedan morgonen? Dessan punkt var dunkel och fastän hon sökte undvika den, beslöt hon emellertid att ännu en tid pröfva, om Rafaels känsla var sann, innan hon tillstod sin egen.

Rafael däremot befann sig fortfarande i fullständig osäkerhet. Huru mycket hopp han än sökte uttala sig, kvarstod dock allt ännu det fatlum, att han ej med säkerhet visste något om Elises

Känslor... Vid middagen betraktade han upprepade gånger sin älskade med en sorgsen lång blick, men Elise aktade sig sorgfälligt för att möta hans ögon, oaktat hon visste, att de hvilade på henne.

Therese kom att ursäkta Rafael's beteende och drog genast en riktig slutsats, utan som hon var vid dylikt. „Ah, den stackars pojken är kär — icke under att ^{han} som en stock, tänkte hon föraktligt, därmed den ^{lilla} svartkyrka som orsakar. Ty det vetade henne, att någon hade förtaget framom henne.

På eftermiddagen erinrade sig Rafael sitt löfte att besöka Viktor, och ehuru han hellre stannat på vilan för att få vara i Elises närhet och fritt kunna observera henne, gaf han vika för pliktens bud och gaf sig i väg till Magdalena's stuga.

Ankommen dit fann han till sin förvåning stugan tom. Patienten var försvunnen. Rafael ville först ej tro sina ögon. Hade Viktor redan hunnit tillfriskna? Hade han gått ut till sitt arbete? I så fall hade han ju glömt, att Rafael skulle komma...

Just medan han så funderade, hördes steg i förestugan och Viktor trädde in.

— Ah, där är du ju! utropade Rafael gläd-

— Redan uppe! Är du fullt återställt och kry?

— Jo, nog är det ju bra igen, svarade gossen och tog ned en rock från knaggen.

— Jag tänkte ju, att du var i arbete ser, för.
Satta Rafael.

— Nej, inte skulle jag då ha kommit dörren öppen.
Men nu går jag.

— Skall du det? Akta dig, det kan vara för
ansträngande.

— Åh nej... Det här vara brädt med arbetet
på Aapola, därför måste man skynda sig.

— Sää, sade Rafael, beundrande denna lugna
flet, som icke lät sig påverkas af personliga intressen.

Viktor hade fått rock och stöflar på sig och frå-
gade nu:

— Men näckos sitta?

Hvar på de aflägsnade sig.

De pratade hit och dit, och bland annat frågade
Rafael, hvad Viktor hade för framtidsplaner. Han vänt-
ade sig svaret "jag vet inte" eller "jag följde väl det
som jag är" — och han fuktade mest del vinstnamn, ty
samma ^{från} för hade han förut fått af en lundsbo. Men Viktor
var tyst.

Och så slog det Rafael med ens, att Viktor, som, och så
 snart sitt lugna sätt, icke var något dumbrus, helt säkert
 hade funderat på framtiden — och på samma gång öfverman-
 nades han af en aning om rätt förhållandet.

— Gissar jag rätt? sporde han och väntade sig snart
 sin följelagare. — Du skulle vilja lefa tillsammans med
 mig som... som min tjener?

Nästan ögonblickligen skändes Rafael för sin fråga, men
 detta var onödigt, ty Viktor svarade med ett förkastat småleende
 och en dets bläck det enda ordet "kyllé."

— Låtom oss hoppas, sade Rafael hjärtligt och sig
 i andan om de tvänne villorna, hvilas inmanal nu voro
 fem utom de egentliga tjenerarne.

Som de nu voro vid Napoli, skildes de med ett vän-
 ligt handslag, Viktor gick ner till bondgården och Ra-
 fael fortsatte sin väg till viken.

Hvarför mätte alla menniskor äro så goda mot mig?
 Tänkte den senare för att genast blygga vid det svar som
 inställde sig: därför att du är god mot dem... Och
 som han nu var på tummanhand med sitt eget jag, började
 han drömma om Elise. Det tycktes honom vara en afgjord
 sak, att Elise älskade honom, och han invaggade sig

i ljufa föreställningar om gemensam lycka för att sedan ett tu tre från dess solbelysta höjdes kastades ned i tviflans mörka afgrund. Detta skedd regelbundet så fort han så fort han drog de yttre förhållandena inför sin blick.

— Nå, känner du inte igen din gamle vän, Rafael? frågade plötsligt en röst nära intill honom.

Rafael såg häpen upp. Arnold stod bredvid honom.

— Hvor hade jag minn äga, när jag inte såg dig, käraste Arnold! Så roligt, att du inte är borta på mig mera! Välkommen, välkommen!

— Du väntade mig väl i går? frågade vännen, de de skakade hand. — Jag var elak igen, du förlätet ju? Men i dag beslöt jag, att komma och se till dig, hvilket naturligtvis du än skulle göra mig.

— Aah, du trodde alltså, att jag kallnat?

— Jo, tillstod Arnold barnsligt.

De båda vännerna skrattade.

— Sådant här piggar bara upp, återtog Rafael, — vi kunna ju ändå ej lefa förutan kvarann. Icke sant?

— Sant, jo, svarade Arnold och såg beundrande på sin äldre kamrat.

Rafael anmärkte med förvåning, att han kunde vinna sig så här uppsluppen, fast kärleksörgerne ej föi en sekund flögo honom ut minnet.

— Kommer du ihåg, Rafael, hvad det är i öfvermorgon föi en dag? frögade Arnold ^{med denna} Hjälfkärn hemlig hetefullhet, som väntas interesse af omgifningen.

— Vänta . . . det är den adertonde juni . . . alltså din födelsedag, Arnold! Icke sant?

— Jo, då skullem I alla vara goda och komma ut till Niemelä . . . Hjälmar bjöd jag sedan i ons, när jag var på villan . . . Kan du säga till åt flickorna?

— Hvarför inte, men bäst är, att du ber dem själf. Skola andra komma till vi?

— Jo visst, jag ber alla. Pappa vill det.

— Aha! . . . nå, tack skall du ha föi hela kalaset — vi komma, vi komma!

Som Arnold tyckte, att Rafael varit mindre glad öfver bjudningen än han väntat, blef han litet nedstämd, och de gingo tygta en stund.

Detta gaf Rafael tillfälle att fatta beslutet att omtala föi sin vän sina hjärteord. Det var han som bröt tystnaden, i det han yttrade:

— Hm ... vet du, Arnold, här har passerat saker, som vi sista träffades ...

— Åhå, nå, hvad då? sporde Arnold nyfjersket, ty han tänkte: „nu får jag höra, hvad som gjort och gör Rafael så underlig till sinne.“

— Påminnet du dig, hvad jag så stolt påstod i sista somras en viss augustinisk?

— Jo, att du aldrig kunde bli kär i flickor ...

— Alldeles, och nu ...

— Och nu? frågade Arnold anande aut.

— Åh jag kär.

Rafael blekade rött och blyg.

— Du kär! utbrast den yngre vännen, stannande och slog med flata handen på hans skuldra. — Nå, aldrig hade jag trott det, om någon berättat mig det! Du misstar dig!

— Hvorför är det så omöjligt? ... Så gör det ju alltid här i världen. Menniskan spår och gud rår.

— Men nej! ... I hvem har du förgäpigt dig?

— Skämta inte och låt ^{bli} ~~läsa~~ skämta ...

— Jag frågar ju blott, hvem du älskar.

— Hm ... Elisé.

— Elise! stammade Arnold, det hade han just fruktat. Elise! alltså kom hon in i första rummet, och han, Arnold i det andra... Hvarför just hon? ~~Arnold hade aldrig kunnat med henne. (Och Rafael sedan! Han hade ju fört städse skämtet och drefvet med henne för hennes rättighets och korta näras skull, och nu skulle han förakta sig i henne! Men de passade ju inte alls tuckopa. Rafael, som borta flög omkring bland molnen, och Elise, som rätsonnerade och kritiserade här nere på jorden. Det var ju deras gemensamma olycka. Hvarför hade han, Arnold, varit dum nog att skämta med sin vän, att Elise alltså hörom? Kanste Rafael nu bara för den skull...)~~

Måhända uppenbarade de starka band, som förenade de båda vännerna, för Arnold alla de misshälligheter som borde åtfölja två så olika naturers som Rafaels och Elises kärlek. Alminstone kände han instenikt märskligt, att han ej kunde glädjas öfver denna nyhet. Och det var ej afundsjuka, han såg hellre sig själf öfvergifven, än vännen olycklig, men...

Här gällde att söka afkylla Rafaels kärlek. Men hvad skulle han säga, han, den yngre? Skulle han nu

uppträda som rådgifvare åt den som alltid varit hans värd,
 tot... Rafael, som förefallit Arnold som den personi-
 fierande rökheten — kunde han också begå dearskaper?

— Nå, Arnold, god den äldres röst, — du yttrar
 intet?

— Hvad vill du jag skall säga? Jag vet ju ej, om
 du är lycklig eller olycklig.

Rafael frapperades af denna fullt logiska likgiltighet.

— Hm, sade han, — du har rätt. Tillvidare är
 jag ganska olycklig. Jag vet ju ej, om klise älskar mig.
 Arnold beslutade att göra ett proof.

— Nej, nej, det gör hon väl ej heller, sade hon.

— Hvad säger du! Hur vet du det? utropade.

Rafael plötsligt förfärad. — Älskar hon någon annan?

Arnold häpnade. Hade hans väns kärlek allaredan
 antagit dybika proportioner, då skulle ej den darska-
 pen så lätt gå öfret!

— Lugn dig, Rafael, jag vet ju intet med be-
 ständighet, kanske ... hvem vet...

— Kanske ... hvem vet! ... Ack, hur länge skall
 jag vandra i denna kvalfulla ovisshet ... när jag ändå
 har så föga hopp. Hon sade ju själf, när jag frågade henne

ne ...

— Store Gud! utbrast Arnold nästan blekneende.

— Har det gått så långt! Har du redan frågat Elise — och i förrgår sade du mig ännu intet om din kärlek.

... Rafael, förkasta dig ej!

Du förtärlade ^{nyligen} ~~Arnolds~~ ^{Arnolds} blef ^{och} en smulla förkräcket. Kunde han verkligen begått något brott? Alskaren blef i hast filosof, men det var för en minut blott. Ty då Arnold uppmanade honom att berätta, hvad som förstod, Fy Rafael tui orda och skakades af sina egna minnen så, att han förorsakade en förändring i sin hos Arnold.

Hvart tog dennes allvarsamma fruktan med ens vägen? Hvarför framställde sig hela saken i ett så komiskt ljus? Djupt i sitt inre var han den samme som i oss, men hvarför föll han ^{det oaktadt} i ett ohäjdadt skrämt undel förtygningen af Rafael berättelse?

Skrattet som fört förvånade Rafael, smittade snart på honom, och slutet af historien förtälldes på ett ganska muntert sätt. Men när den var slut, var också skrattet ute, och närapå med groten i halsen frågade berättaren:

— Men, Arnold, hvarför skrattar du så här? Du

266.

vet ej, hur olycklig jag känner mig...

Och som om han hastigt fått fatt på en lys idé, tillade han:

— För resten, Arnold, är du ju själf i samma belägenhet. Älskar du ej Linda?

Arnold svarade rodnande:

— Det är ej alls samma sak... Om jag älskar henne, så gömmer jag kärleken i djupet af mitt hjörta, men du...

— Men jag kan inte hålla någonting hemligt.

— Tja, där är skillnaden. Hvem handlar vidare?

Det var icke Rafaels förnuft, utan känslan som gaf svaret:

— Mig tycker, att jag är klokare. Hvarför dölja det, som man ej kan motstå?

— Men, käre vän, du kan ju alltid själf predika för mig, att man ej bör gifva vika för sina begär!

— Sina begär, ja — men detta är ju ej något begär! Är det synd att ta sig en hustru?

— Ja — ga sig en hu — stre!...

— Ja, jag menar inte, att jag gifter mig denna dag som är, men kan jag ej förlöpa mig? ... Det är

det bästa att förlöpa sig som ung och mycket sedliga
än att ha älskvinna ... Sedan giftes man sig.

— Med någon annan?

— Åj och, med den man förlöpat sig ... På
hvad för ett odrägligt humör är du i dag?

Arnold blef i hast allvarsam, ty Rafaels ton var
maktlös otalig. . . För resten inry han, att här intet
stod att göra. När Rafael en gång fått i sitt hufvud
någon ting som han ansåg vara rätt, kunde han
med sitt geni gifva så djupt filosofiska bevek-
segrunder där för, att där måste uppträda en Herd
som motståndare och ej en slacker Arnold Niemes
lä.

Bessutom hade Arnold ett mera sjäfriskt motiv
för att tuga och santyska. Nu visste Rafael, hvad kär-
lek ville säga. Allt en vore han, Arnold, i tillfälle
att ta ^{om honom} om sin kärlek till Linda, hvilket han ej
vägde sedan bästa komman, och här låge ju länge
tänningar af uplysning för honom! Nu skulle de båda
förtta kvarandra, båda hafva gemensamma intressen.
Hvem vet? När Rafael som var så förständig handlade
så där friv - - - hur skulle det vara - - - tack, ~~huru~~
huru lycka, om han vore försäkrad om Lindas kärlek!

De närmade sig villan och trädde in i trädgården.

— Ingen syns här i parken, sade Rafael med ombrång sig, — bestämt äro flickorna inne. Kom! I den här kottan mår man också bäst inne i rummen.

Det första som mötte deras blickar, när de stego öfver tröskeln till den välbekanta stora salen, var en vacker grupp af femne flickor, som sutto kring divanbordet ^{huru (och om)} med handarbeten. De voro Therese, Elise och Linda.

De hälsade alla vänligt, men afmätt, ~~och~~ ^{Efter} ~~med~~ med en knappast märkbar förvirring.

Flod era är kan göra mycket i ungdomen! I hvilken grad Elise förändrat sig, ha vi redan sett. Även på Linda hade de senaste Tolf månaders erfarenhet tryckt sin stämpel. Hon hade ännu i sina yttre drag ett uppfriskande, majsolaktigt, som låter den frötte vandraren minnas sin egen oskuldsfulla barndom, hennes drag hade kanske vunnit en smula i finhet, men det väsentligt nya var i alla fall i hennes uppsluppenhet nu oftare ^{omskelade} med denna stilsamma mildhet — kanske en reflex, en aning af den kväliga värdigheten, som omedvetet hålles på afstånd alla onda tankar... Ett år tidigare hade hon möjligen hoppat upp och skakat hand med sin broder och sin

nes vän, när hvarhöf henne blygsambeten att bete sig som de äldre kamraterna.

— Hur kan I varit? frågade Therese, i det nykomlingarne togo plats i sällskapet. — Vi sutts in kast och talade om er.

— Verkligen, sade gosseme ~~och~~ ^{skattade för sig själft} vid tanken på att de själva begått samma brott.

— Det var ju smickrande, tillade Rafael, — kan man få höra, hvad gäst eller hvad annat ryktet har att berätta om oss?

— Ingenting, inföll Klise och såg på sin äldre väninna, — ryktet har inte nått vår fridlyta ulla.

— Jani inte, hvad hade I då berättat om oss?

— Fröken Therese måste säga ut det, bifogade Arnold.

— Egentligen var det ingenting om dig, Arnold, upplyste Linda, — denna sak rörde helt och hållet Rafael. Hur måtte Viktor vara?

Detta försök att vända uppmärksamheten åt annat håll misslyckades naturligtvis. Intresset för att få reda mysterien öskades blott därpå, vagnskitet hos Rafael.

— Viktor var redan alldeles frisk, svarade han

270.

emellertid antygt på sin systers fråga. — ^(i många) Mått besvär
tycktes kurens honom. Litet vänlighet gör så myg-
ket. Just därför hoppas jag, att ni, flickor, också
äro så vänliga ~~och~~ som fram med hjärtasaken.

— För oss är det ingen hjärtasak, upplyste The-
rese, — men kanske så mycket mer för dig.

— Du låter mig dö af nyfikenhet.

— Hvarför idr ni uppehålla er vid den där ba-
gatellden? .. Therese! Både bli och betrakta än
en gång den oöverkliga vänninen. Lintas blick möte
Rafaels. Rafael läste där, att han ej skulle fortsätta.
Han blef helt förskräckt „Måne de om veta något
om minna kärleken för Elise?“

Therese återtog oöfvervärd, i det hon på knäet slötse ut
sitt strömmjärarbete:

— Efter du verkligen är så entrogen, käraste
Rafael, så skola vi ej fördöja något, så att du ej
omå Tro, att vi tala mot om dig.

Och så tillade hon med ett skratt, som hade myg-
ket af hån i sig; men tonen skulle vara medlidsam.

— Du lär ju i ^{morse} ~~går~~ ~~från~~ ha gråtit om verk-
lig storöflad, Rafael lille! Hwad hade så kunnat värn

ditt hjärta... Stackars gosse!?!

Gråtit! Toch för sig var ju denna anklagelse utan värde, och om den ej sträckt sig längre, hade hela saken bäst mottagits med ett skämtsam svar... Men när låg där så mycket i Therese's skratt, blick, som lät en tydligt förnimma, att meningen dölles bakom denna form, med andra ord: Therese gjorde avse af Rafael's kärlek.

Hvi går en så mycket på tok, när man älskar? Hvert ögonblick för man se efter, om man ej gjort sig löflig händelseris!...

Elise rodnade öfver hela ansigtet och böjde sig djupt öfver sitt arbete. Hon pratade, att Rafael skulle ha, det hon förtälat den fatala händelsen.

Arnold var den ende, som hade ögon för det komiska i situationen, han såg ut ~~genom förtälet~~ roligt för sin vän och förargad på Therese.

Linda förstod så litet af allt. Tons hade Hjälmar berättat dem tre flickas hela historien, d. v. s. att Rafael gråtit samt när och kvar och huru detta skett, sedan hade gossen gått och Elise litet upprörd best Therese och Linda att ej orntala saken för någon, ty därom hade Rafael i ^{sin} ~~sin~~ konflikt henne... Det

272.

var af denna orsak blott som Linda gaf sin brod den
då blicker att ej porträtta...

Therese njöt på förhand af sin seger. Hon visste
nog, att man — åtminstone Rafael och Elise... och
just mot dem var hon ju afsvagt stämd! — förstod,
hvad hon äsyftade. Och hon betraktade den för-
krossade Rafael med ett triumferande ögnkast.

Det var småaktigt. Vilde Therese hämnas?
Då var det oförriktigt, ty Rafael kunde återgå
med ännu gedignare mynt.

Men Rafael tänkte icke därpå. Han återkände
sig efter några ögonblick och sade lugnt:

— Sannerligen, ni hade rätt i oss: onda tungors
prat när icke Skusela-villan... Ty det är ju en
sanning, att jag grät — grät häfligt! Och jag känner
mig ej förargad öfver, att man vet af det — tvärtom!
Jag vill berättas er orsaken. Tänken er en sjukling, en-
sam, öfvergifven, bortglömd, för mitt att söka hjälp, sluppit
i stånd att röra sig. Så påträffas han händelsevis af
sin vän, den ende person han gifvit sitt förtroende och
som ju borde vara den förste att bespringa honom — och dock
är han först stolt att klaga... Förslän I, hvarför

jag grät?

Det hade kostat på att tala så där. Ty en tanke på gade den arme Rafael förmodligen: var det Elise, som förtat bredvid oss? I så fall var det ju klart, att hon ej brydde sig om honom...

Hans behärskade svar hade ~~och~~ gjort ett gynnsamt intryck på det lilla sällskapet, utom på Therese. Dikaledes återstod naturligtvis Elises fruktan.

Therese var i början närmare att bringas ur koncepterna. För andra gången frände denne spoling begär och såvart ur den slinga, hon kastat kring honom. Första gången hade hon velat föroljta honom, och för löfliga... Och båda gångerna segrade han?... Hon kände ej motivet till hans koral; hon hade fött, att han grät för Elises skull. Hon frände det ännu; Rafael's "orsak" var bestämt uppdyktad. Hon dömdo efter sig själv.

Aren hon skulle ingalunda veta, att hon förtrot slaget!

När Rafael talat ut, såg Therese beundrande först på honom, sedan på Linda och Arnold och sade:

— Det är som jag alltid sagt åt Elise: den Rafael; han har ett så godt hjärta.

Och hennes röst var så naturligt hjärtlig, att

den förolämpades systers och vän tappade bort sin
 förtroelse... Hon var ändå en snäll flicka, den där
 Therese; det föll ju af sig själf, att en flicka skulle
 finna det löjligt, när en gosse storrörät. Hennes
 skämt var mycket förlätligt. Så tänkte Linda... Hvar-
 ken hon eller Arnold visste något illa om Therese.
 Och om ej vännen öfvertygade sig så lätt som system,
 skyldde han dock öfver Thereses fel, ty han fick en blick
 af henne ur de svarta ögonen — en sådan där särskild
 blick., som förtrollar och smickrar och som Arnold
 ej ofta emottog af flickan.

Rafael bytte sig ej mer om Therese. Hans pin-
 samma misstanke mot Elsie bekräftades af hennes
 förlagenhet. Hon insåg det och ville befria sig där-
 från. Hon höjde på hufvudet. Hennes blick mötte
 Rafael's. En stråle därur sköt ned i hans hjärta och
 kom det att hoppa af fröjd... Ingen märkte den blic-

*äfven om ~~den~~ hon ~~varade~~ för hela världen talat om att hon ~~gjorde~~ ^{fogade} han nu ärefäst,
 Ken talade ju ett dunnat språk...
 Alla tycktes åter vara på godt humör. Den*

lilla misshälligheten var glömd. Rafael hade blott
 ögon för sin älskade. Therese egnade Arnold en smick-
 rande uppmärksamhet. Linda var förtjust som alltid. Ar-
 nold visste ej, hvilkendera han men skulle beundra, den

blonde älfrau eller den mötkögta sirenen. Han kände sig kallt som en brottslig... Linda var ju den som han tillbad, och det osäkrat öfverrampade han sig vid en gammal tillfällen med att granska den fjumade Therese med tankfulla, drömande ögon. Han blef smält rädd för sig själf och framförde sitt ärende, som om han plötsligt erinrat sig det. Alla damerna tackade förbiändligt för bjudningen och lofvade komma.

— Nu är jag också Frunjen att taga afsked, sade han därpå, resande sig, — jag måste spörja omkring till vilkora för att bjuda de andra också.

— Ah, utropade Linda, — det blir ju ett riktigt stort kalas! De måtte vi få trefligt. Hvad har du nu ställt till, Arnold?

— Jag, ingenting, genomtänkte Arnold skräm, — Pappan ville, att alla skulle bjudas.

Men så föreföll honom detta vägrande till pappas auktoritet lite frutligt och han stod i begrepp att tillägga något, då Therese inföll:

— Jasi, skall det vara af nu redan för er, herr Arnold?... Nå, men, ingalunda!... Klara, sjung du lita, så piggar det oss.

Hennes ton lät missnöjd, och hon såg sorgset på Arnold. Han beslöt stanna.

— Hvad skall jag sjunga? frågade blida, som stral

var färdig.

— Bestäm ni, herr Niemelä, uppmanade Therese.

— Hm, sade denne församt, — en finaste folksång,
om det går an.

— Utrycket gärna, genmilde Elise, — kom och ackom-
pagnera, Rafael.

Rafael steg upp och gick ned till flygeln,
som var i andra ändan af rummet.

— Bravo, yttrade Therese under tiden till Arnold,

— det var ett utmärkt vel. De finska folksångerna
äro förtjusande.

— Ja, icke sant? De äro så vemodiga och smekande,
tillide Linta.

— Hm, sade Arnold, kännande sig djup af be-
nömmet, — jag äro ej någon musiker, förstår mig ej
på de där norska och utländska sångerna, men en
enkel finsk vis, som går till hjärtat ...

— Alldeles, med gaf Therese, — norrmännen t. d.
äro så rysligt tillgjorda.

Linta var mäktigt förvånad öfver detta svar, ty några
dagar förut hade Therese högtidligen förklarat, att Grieg
var den förnämsta Liederkomponisten hon visste. . .
Men naturligtvis teg hon.

Nu gäddo ackord från flygeln, och ströde därpå in på
Elise med sin klara sopran. Hon sjöng "Hvinn istun ja

länkskelen."

Man hörde tygt på.

När sången var slut, sade hon:

— Den gick så illa, för jag har inte alls ännu sjungit i dag. Men om ni tillåter mig att taga min älsklingsvisa, så vill jag försöka.

Och så föredrog hon "Neckens polska."

Det var också Rafaels älsklingsvisa — och när Elise nu sjöng den, ständes han så vemodigt, hans ögon skymdes af tårar, han kunde knappt följa med sången på in = strumentet.

"Sjünget i kappet på demantkullen — necken
Hvilar i grönan sal . . . "

B bröstet höjdes, den känslan frängde till hjärtat —
känslan af vemodig, stilla smärta . . .

För ögat visade sig ett aftonbandskap — solen ned-
gången, träden dunkelt gröna och där i midten den stora
lugna sjön så ensligt mörk och tyst . . . och hör, så spe-
lar necken . . .

O, Elise, hur sjungst du så enkelt, så vemodigt, så
grifande? . . . Har du fått sångens gåfva af den hvita
ängeln med den gyllene lyran?

När den sista tonen förjudeit, voro alla tysta.

Rafael suckade och begynte långsamt vända om bl.

den i notboken.

Elise mindes en annan dylik afton för ett år sedan. Då hade hon förtä gången hänt, hur kär Rafael var för henne... Nu gjorde detta minne henne så vek. Tyg nu älskade Rafael henne. Hennes kärlek hade segrat. Det behöfves ju så litet & för att gör honom, dem lyckliga!

Hon närmade sig instrumentet.

— Lat oss se efter, menade hon och böjde sig till notboken.

Plötsligt klock det till i Rafael. Han trodde hans hjerta ville brista, och dock for det en ström af rusig lycka genom hans ädros.

Någon Fryckte hans ~~ögl~~^{ögl} — sakta, blygsamt.

O, han behöfves ej se efter... han visste, kände, hvem det var... Det var den älskade lilla handens som hvilade där, medan ~~han såg sig omkring~~^{han såg sig omkring} ~~och såg sig omkring~~^{och såg sig omkring} mot notboken. Han slot ögonen. ~~och lät sig red mot bländan.~~
~~han~~, det gick omkring i hans hufvud... Älskar hon mig eller bedraget hon mig? Hvorför bedraget du mig, om du ej älskar mig?... Nej, nej, du älskar, du älskar!
~~Om vi vill, så sjunger jag ännu "Tull's
 minn kuller", sade Elise, höjande sig så sin sadhu-
 kade ställning ^{vände sig om} ~~och såg sig omkring~~ ~~och såg sig omkring~~ ~~och såg sig omkring~~
 — ~~Elise~~, Rafael!~~

— Tuoll'on mun kultani, kvidde han Wilson till
prof.

Elise höjde sig ut sin othukade ställning, tog han
den från hans skuldra och frågade, vändande sig mot de
öfriga:

— Om nå vill hör, så säger jag ännu „Tuoll'
on mun kultani“... Nå, se så an, Rafael!

13. Nya idéer.

~~ett fast marabisk stänpen ut hade Therese~~
Lycklig blea, som var minnen från sin ungdom,
~~och konnatt att det var godt och sällan~~
minnen af kärlek, af leende frid, för hvilkas port den
~~hon hade ett skymningsfritt, en hastigt~~
trötta andan för klappa, när den längtar efter hvila!
~~vilja och en försök att säga. Det dessa gåfvo~~
Therese Rhodé var en af de många, hvilka äro beröf-
~~va hettat för en spösk, som stöta i~~
vade denna frid och hvila inför ej heller förstå sakna den, så
far hafva för en lång tid, var hela hennes för-
länga. De ännu själfva hafva kraft att skapa minnen.
~~och hon hade minnen för hon uppför~~
Therese behöfve ej vända blicken tillbaka för att erfara hvar-
~~den var i det stöpet af godt lycka hon, som i~~
den hennes ungdom varit. Hon behöfve blott se omkring
gån ännu, kunde att denna bestod i trufred och
sitt i hemmet nu för att veta hur det var då. Samma för-
ändret af alle kroppens och sinnens begär. Det
fönga, lättmögiga, ofta ^{över}våsa kvinnu hade hennes mor alltid
hennes och utrustade hade tyvärr så många sid
 varit, medan fadern stasse förebrerat sig som den bildade
hon var förfärdig i besinnig, högmått, sinnet och den
klaserade hvariden, lika allskide. De högt societetslif med
gung, hvarjefall med en vid de maktexemplen af
skidning och andra förlusteleer. Gläd, Therese varit ett tank-
måttig hvarid. De förtäflig formogheterna
de barn, skulle hon vil vcke fönnit sig vid i en sådan omgivning,
där det del förgår en af och vil utlåt och

~~vecklet som vid hemmets hård, Håren hade inga ljufon
 men hon visade nog tidigt retan, hvilka anlag hon hade. Af
 sin far hade hon ärft sitt kirchka förstånd, af modern sjäfn.
 Vid afskedet i Stockholm, då Therese skulle resa till
 Gan, nöjeslystnaden och nyckfullheten. Redan som liten ville
 Tanten för sin vitsa, som i sin ungdom hade lemnat
 hon var med sin föräldrar, deltog i deras njän och blef bort,
 yllnat i. Där på mycket fullt hos hennes man, om
 Isläms och världskloke för allt vis. Hon uppfostrades af gure:
 det var till förmån för sin far, om hon gjorde ett bröl-
 nantier, hvilka hade tillförsäkring att bebringa henne ett världsmis-
 jant parti. Håf ogonen öppna, ma skiva! Therese hade
 och nobelt uppfostrande och därför erforderliga kunskaper.
 Och med sin anlag och sin uppfostran blef hon en lefnadsglad
 kokett... ty snart nog lärde hon känna den berusande
 och svärsigt sig. Där gick ut i afsket folk hos de
 doflan hos kärlekens ro. Sökte sig männe hennes unga
 själ en ersättning för den kärlek, som aldrig funnits i hemmet.
 Kanhända, eller kanhända icke, men visst var, att hon än ej
 till en höjden förgä. Hon var ingen bente, till be-
 fennit kärlek på djupet — blott den ythiga den egoistiska
 tillbedjare, beundrare, flyktiga passioner — se där hennes
 glif! Hennes hjärta var alltför ligande för ett kärnt Kusan.
 fasthållt sig vid någon viss... och hon blef hyllad och firad och
 kanske någon gång älskad, ty hon hade lyckas med sig... Så gif-
 tigt tänkte hon ej ännu, hon ville snart och njuta ostörd! Hennes
 mes moder uppmanade henne af ekonomiska att söka sig en fö-
 gleslagare, men Therese svande med allbrockningar. Inga brändha! Hon
 var ju en blott tygnstrå är... Visse, där var ändå någonting i hennes
 natur som blödde henne från vänliga koketter...
 Framkommen till Schuselas föll hennes ögon gendré på Rafaeli
 Han var en, sig distinguerad ut och hade ett originellt sätt.
 fänga. Hon njöde sig med en adertonåring.~~

Flon fann behag i hans sällskap, liksom måste hon få till
~~den inhötans betydelse~~
 beundring, hon kände sig redan värda kär... Flon koketter.

~~Men Rafael kunde ej fångas som andra. Det drög
 nede, men utan resultat. Det eggade hennes ifvret och hon
 förklarade sig för sin. Hon visade honom de ängliga
 Frodde sig märka, att hans hjärta ej var slutet. Men en sådan
 förande. Flon hade icke förtänt hennes vinkor. Detta
 där oerfaren ungdom som Rafael förtrod icke vinkor, han gick
 mot hennes ifvret, ty hon förtrod icke saken för Rafael
 rättare och kände till sig en förtro sig något... Flon måste bli
 den angripande... Vi yeta att hon misstogit sig, det var
 sig ej kunnat att följa på befälning. Hon
 en misstogit som hon begitt, men hon kunnat skulden för
 blaf var intressant af hans person en hon i bör
 Rafael... Och hon var länge förargad, när hon sårades.
 för kunnat förtro.~~

Flon måste hämnas, och upptäckte hon att Rafael svämmade
 de för vilka hon var i stort uppslag.

de för Elise. Flon visste icke därför hon fann det så gammalt
 malmodigt och komiskt. Flon kunde ej låta bli att pikera ^{sin}
 kensin, det var också en liten hämd. Men Rafael reddo sig ganska
 löst och det förtrode henne än mera. Hon måste trog stå för
 för Rafael. Nu åter, det kunnat ett hämnas...
 hon en riktig intrisj, som ej skulle stå fel — det blifve på rikt
 sig. Helt och liffullt!... Och hon fick en plan som af
 samma Rafael. I som tid skulle det stå ok...
 en ingifvelse — den vore präktig! Arnold Nicelli var
 sedan måste hon hämnas denna oförtro. Sedan
 för Rafaelns bästa vän och hon hade märkt, hvilket roman-
 spellet.

Flon visste de stå på Norrända... Nämligen, att få en liten
 misshällighet till stånd, att beröfa Rafael inflytandet öfver
 kär i Flon. Och i stället för en aflytt, uppbyggd
 Arnold, det anade hon instinktvis skulle vore en
 det henne. Flon var misstogit. Hennes i den första förtro
 lustig hämd. Och det var ej dess förtro. Sedan kunde de
 gälla tillika den som misshällighet des delvis... Hon
 förtro efter behag... Det var alltså hennes afsigt att
 separata hon i hast en plan som säkert skulle ha
 fånga Arnold i sitt nät — och hon insåg genast, att det
 hon följde Arnold Nicelli var ju Rafaelns vän, bästa

vore bland de lästaste bakla i världen ... ty,
~~man s. romantiskt! Att få honom i sig, det kunde
 hon instämmt i sig skulle vara en fruktig hämd... och
 han var bestämt ej en sådan älskling som den andre...
 Han blif för riktigt gäst genom denna uppföring
 sig fördes. Det vore en så fin intåg...~~

Hon tog omedelbart itu med denna sin plan ~~och~~
 såg med liffredsställelse, att början gick efter förväntan.

När "Stoll' on mun kullari" var utsjungen, bröt Arnold
 noli upp. Nu stoll hon honom ingen. Han aflägnade sig,
 och Rafael följde honom till dörren.

— Kom med mig ett stycke! bad Arnold.

Rafael samtyckte och de frände åtes ut i parken.

— Har du något att säga mig? frågade Rafael, int
 han tog vännen under armen.

— Jag är bara litet rädd för hela bjudningen...
 Det blir bestämt hörsoppa af utsammans. Hörde du
 ej, hvad Linda sade? "Det blir ju ett riktigt kalas"...
 Vackert kalas! Med hvad skall jag roa mina gäster?

— Hufvudsaken är, att du visar dig helt oberördt.
 Det gör godt intyck, och många gäster roa sig alltså
 på egen hand.

— Nej! påstod Arnold och skakade på hufvudet.

— Jag vill, att det skall vara någonting ordentligt...
 Gif mig ett passligt råd nu, snällrike uppfinnare!

— Vänta, låt mig fundera!... Aha! Har du kulört silkespapper — eller ännu bättre kulörta lyktor?

— Nej, lyktor har jag inte, men papperet för jag bestämt, att jag äger några ark. Flod drömd?

— Då skall du fortfarande lyktor utsef det... mycket lätt arbete.

— Lyktor! Skall jag de illuminera Frädgården? Men nätterna äro ju så ljusa den här tiden.

— Nej, inte Frädgården, men... vänta, hur talrikt blir sällskapet?

— De vanliga... Nu, när fröken André kommer äro vi jämnt sju gossar och sju flickor, — ifall alla antaga inbjudningen.

— Supperens!... Alltså sju par. Mycket bra, du skaffar dig sju ölestocker eller bitar eller kondpottyg du får tag i. Sedan anbringa du på något möjligt eller omöjligt sätt de kulörta lyktorerna fast i fästesterna och...

— Och så menar du, att vi ställa till en utfärd på ännu med tända lyktor... Vet du, det är en ganska fuffig plan... Du får en trefflig tête-à-tête med Elise...

— Och du med Linda.

Flarföt blev Arnold kallt förskräckt vid sin väns

sista ord? ... Jo, han hade i andanom sett sig roende i en östrock med — Therese emot sig.

— Kanske det skulle väcka uppseende, sade han, liksom urskuldande sig inför sig själf, — om vi två alltid valde samma par...

— Audi? När förut har jag särskildt utvaldt Elvi? Men som du vill... Vi skola låta det bero på hasarden.

— Huru då?

— Låt mig dra en försorg åt dig... Alltså skaffa du batar och lyktor, och festen slutas med denna lilla utspärd à la venitienne.

— Nå bra, men hvad skola vi göra hela den öfriga tiden?

— Vi komma ju för slaget sju. Från 7 till 10 à 11 är ej lång tid... den går af sig själf.

— Ärnu en sak. Hvarmed skall jag trakten gås sterna?

— Du är för kastej! Hös du till dem, som bjuda främmande för renofagnadens skull? Si done.

— Nej, men någonting skall man väl ha. Pappa rekvirerade limonad från Thus och frukt, tror jag med...

— Siens, hvarför bråkar du då?

— Tror du, att det är tillräckligt?

— Alldeles, parbleu! Jag måste ju tvän öfver din narraktighet... Sj, sj, de flickorna, som gjorde

stachelns Arnold så är kollrig. Jag skall ge dem...

— Flors tänker du på! Säg för all del intet åt dem!

— Nej, nej — adjö nu!

Och de skildes, båda på godt humör. Arnold hade naturligtvis gjort sig litet till, han visste icke veta varför. Rafael åtet var ända sedan „Heakers polster“ uppfyllt af stormande lifsglädje.

Han rusade tillbaka till villan.

— Flör ni, små flickor! ropade han, då han hoppsade öfver salsträskeln, — tanklön var ni, som inte frågade efter öfvernorgondagens betydelse.

— Hur så! Hur för sode inte ni det själf? frågade alla tre.

— Vi glömda tyvärr den äran, svarade Rafael i komiskt sorgsen ton och bugade sig på hofmannamänér med högra handen för hjärtet. — Ot, me voila ^{pour} ~~pour~~ ^{l'honneur} ~~l'honneur~~ avertis. Mr Arnold ^{aura} ~~est~~ ^{l'honneur} d'entrer dans sa dix-huitième année.

— Vraiment. Då är det ju ^{kring} ~~ca. 18~~ ett års skilnad i åldern er emellan, sade Therese. — Du fyllde ju adventens ^{vårns} ~~höst~~, Rafael?

— Jo visst... Men äpropes Arnolds födelsedag — vår ~~ca. 18~~ förel., att ni skulle baka en riktigt stöt och stöt

kraus eller kaka eller annat dylikt? Vi skulle skicka den alldeles incognito i öfvermorgon.

— Hvad tycket ni? frågade Linda entusiastiskt af sina båda kamrater.

— Det är ett ypperligt projekt, menade Therese. Elise nicken. „Vi skola baka.“ — — —

Omfläktad af leende drömmar sof Rafael denna natt. Men när han morgonen därpå steg upp och satte sig vid skrivbordet, kunde han ej ^{med} den ~~starkt~~ ^{akuta} viljansträngning hålla sina tankar fast vid meniskobarnets uppfostran. Det enda som föresvåfvar hans blickar var — Elisés knipvid med de grå ögonen. — — —

Stolt svajade för vinden den blå- och hvita fjädersedajevempeln öfver Niemeläs veranda den adertonde juni för eftermiddagen. Morgonens regniga skogar hade bläst sin väg, och den rödmålade bondgården med sina hvita fönsterramar strålade helt värtausfull i den glada sommarsolen. Nu lopp förbi i små krouade vigor klart afspeglande himmelens blå. På andra sidan — I sin korta bakom åkern — hvistade lummiga björkar och albuskar med hvarandra på stranden af det glittrande Väckjärvi.

Stående på verandan såg Arnold med spännande blick utåt vägen. När skulle de första gästerna anlända?

Så trädde han än en gång in i huset för att med ^{ett} första ögonkast öfverfara rummen och se, om allt var på sin plats. Här låg den stora salen, med sina stoppade möbler stolt radade utmed väggarna. Det jättestora ekbordet framför sp. fan, som hade hedersplatsen i fonden mellan de två fönstren, spegeln på väggen i ärovet, den stora gamla chifferniern vid ena sidoväggen, ett litet skifbord vid den andra — just sådant hade Arnold alltid sett denna sal. Den kände ej till moder, ej till tidernas värlingar... ~~En~~ vänta! På lif och nutid och glädje pärrade dock kråk. värtarna och blommorna vid fönstret, den präktiga ^{ga} med de blå blommorna på ekbordet, gungstolen i mitten af rummet och en liten modern byrå i ett hörn.

Två höger om salen lågo Arnolds kammars och främmanderummet. Det förste af dessa hörn rum kall tydlige spår af ägarens konstnärliga smak. Här fick inredningen lyda hans infall och nycker. An var det bra på ett sätt, än på ett annat

nat. Väggarne fulla af taplor och ritningar i tju-
 sande oordning, några uppstoppade fåglar på bok-
 hyllan där borta i hörnet, där böckerna lägo som i
 ett schlaraffenland, Terracotta-pjeser, ett "födelse-
 dagalbum", en liten på nålens stukken insekter,
 ett marmorskulptyr, papper, pennen, knif, sax, träs,
 ett cirkelbestick, en tandpetare, en datumvisare
 m. m. på det lilla quasi fruntimmerskrifbordet,
 hvilket stod ett steg från fönstret på en original mål-
 ta af de mest brokiga lappar, vid andra yttre väggen
 soffan och därframför divanbordet med "Matka sua
 messa", en handbok i akvarellmålning, ett fotografis-
 album och en teatistiskare. Infattat i en vacker svart
 träram ~~och~~ hordande på ett staffli hängse Rafaels
 porträtt öfver Arnolds säng. Detta rum, som för-
 öfrigt uppfylldes af några stoppade stolar och taburetter,
 krukvästar på kolonner, en kommod och en liten byrå, in-
 nehöll dock intet, som särskildt skulle påmint om en
 artist. Saken var den, att Arnold använde främ-
 mandkammaren, då den ej var upplagen, till sin atelier.
 Här funnos hans färger, penslar, staffli, ritbåsen o. s. v.

Man sade allmänt på Niemelä, att dessa två
 rum voro husets skräpkammare. En sådan oordning sig
 man ej till ens på vinden. Men det var det öfrige

vade också vanliga fol: en mera djupgående blick skott
skulle säkerligen ej misga att i detta kaos uppläcka
en intuitiv placering, som tagit vid af tyus och färg.
utan afseende på symmetriens stela lagar.

Arnold ~~från~~ vandrade ätes genom salen och
kom till matsalen, som låg vis-à-vis hans eget rum.
Här stod ett rymligt, fyrkantigt bord ^{med} ~~med~~ ^{ett} ~~ett~~ ^{stol} ~~stol~~,
därpå en hvit duk var utbredd. På ett fat hvil-
de en mör, gulglänsande mandelkaka af jätte-
lika dimensioner.

Arnolds öga föll på kakan.

— Från hvem kan den vara? Flickan som bar
hit den, sade inte ett ord... Men den är väl
från Kuusela... Nä, det får jag veta.

Och Arnold hade ju icke så orätt i sin giss-
ning.

Från rummet bredvid hördes högljudna kärlovets
Ynglingen suckade. Han visste, att det var fadren
och granngårdens husbonde Paavola som sutto vid
brännvinsflaskan. Kanske också Jehos var med.

Dörren öppnades. Ett hufvud stack ut. Det
var halfbrodern Jehos.

— Kuusela, veli Ranno. Ska jag också komma
och presentera mig för herrskapet? frågade han
med ett bredt grin.

sig ned på en tabarett. — Jag tror du är kyssk som en flicka... som en ängel.

— Det ser så ut, bekräftar Herbest Berke med ett skratt.

Stmunstone rodnade Arnold som en flicka.

— Hvad menar vi? frågade han särad.

— För tusan, återtog Vesterborg beende, — flickorna är visst ej kysska, ja de vete välles hurdana himmelens änglas äro, jag hade bort hitta på någon bättre liknelse... Men allvarigt taladt, så ligger det verkliga sanning i mina ord. Du är inte allt någon ordentlig karl ännu... Blif inte särad, jag menar ej något illa... Ser du, du är ju så konstigt oärlig, hur sådana talanget, Rafael Ehrenhjelm förspis dig ju konstens mistelstap — han lär förstå sig på allt —, då måste du säkert känna hur blodet spruter uti dig af lifslust. Hvad tror du artisten är skapt till?

— Till att inom konsten söka komma sanningen närmare, svarade Arnold omedelbart, ty han hade nog med Rafael behandlat dylika frågor.

— Mycket bra, samtalde den andre med ett

292.

spetsigt löje, i hvilket Herbert genast förenade sig.
— Du talat, som vore du själfva Rafael... Sanzio.
Men, kära Arnold, jag afser icke sanningen vis-
à-vis färgblandning och penselstrykning, utan vis-
à-vis dig själf, hvilket ju ändå är viktigare. — eller
hur?

— Mycket viktigare, työ det från Berkes löj-
par, medan Arnold teg.

— Ja, återtog Karl Nesterborg, minnande sina
mustaschreflexer och betraktande sin vörd med en
ellmarig blick, — sanningen vis-à-vis alla unga
och de konstnärligbegäfrade isynnerhet är deuna:
njut af lifvet — det är så kort!

— Bravo, du talat allt som behöves! applådera
de Herbert.

— Gife Gud, att jag kunde det! Men eftersom
jag känner mig glad och nöjd med min lott, ^{för tillvar} så må
jag väl ha litet af visdom uti mig... Hör på, Arnold,
kommer inspirationen ännu riktigt ofta på dig?
Känner du ofta stark lust att måla och gör du
det med all entusiasm?

— Sanningen att säga, har jag ej känt mig alldeles

från humör, svarade Arnold, som hejft mot sin vilja be-
gynnade ryckas med af Westeborgs Teories.

— Det var just det jag tänkte! utropade denne
Fruumferanden.

— Alldeles som vi tänkte, skade Herbert.

— Ser du, Arnold, ta' mig fr-u, om inte
och om jag fört i världen var sådan som du nu... Det
tel var, att det inte ville komma något melodier
alls ut hufvudknoppen, jag flade på fiolen och
flade, tills stråken sjönk ut handen, men det bef
ej dess bättre. Så varot jag förtiflad och gick i säck
och arko som salig job, tills Herbert här med vi:
gra andra treflyja gossar drogo mig upp ut dyu
och lärde mig lefa.

— På hvad sätt då? frågade Arnold nyfiskt
skuru med en hemlig aning.

— Ah, för fan! skrattade Karl och såg
på Herbert med en blick af hemligt förstånd.

— Vist tusan lärde vi honom lefa! skratt-
lade Birke.

— Ja, återtog den förre, — och nu mera fly.

294.

ga melodier i örat på en som stekte sparpar,
Och medvet är så enkelt, ett par glas vin eller
ett par toddas och en eller par kyssar af en vacker
flicka — se där hela historien, för f-n i värld!

Och de båda gästerna skrattade högljudt, så
att Arnold slutligen instämde.

„De äro ändå krefliga gossar, de där“, tänkte
Arnold, „de tala så muntert, och man får så
skatta med dem... Rafael är litet för dyster, det
måste man erkänna.“

Men så började han tänka närmare på Rafael,
och det gick plötsligt som ett ljus upp för Arnold.
Var det ej dithän och när han, Rafael, syftade?
Talade icke han också om kärlek? Han älskade
ju sin kusin och önskade intet högre än att få
hålla henne i sin armar... Nej, men det var
märkvärdigt! Nu måste det ju vara hela visdomen
då!

Och han kände det liksom lätt om hjärtat...

Så kommo efter hand de öfriga gästerna. Linta
var hvithärad med en liten förgät-mig-ef-bukett i bröstet.

stet, Elise bar en ljusröd klädning och en hvit t.
ros i bröstet, Therese såg verkligen ut som en
vattennymf i sin sjögröna, släpande klädning.
De var alla tre hänförande, och Karl Vester-
borg hvarskade åt sin donkaut, Herbert Birke:

— Ser du, Herren, Elise är kanske uten,
men den där fröken André har bestämt korse...
F- det vackra flickan...

— Jo, men titta på Emmy! Är inte hon sti-
lig i sin blå kjol? F-a mig, om inte hon är num-
ro ett...

Rafael var den sista af gästerna som anlände.
Arnold var honom till mötes på verandan.

— Hurra för spjettan är! sade Rafael och
Ångskte varmt sinna hand:

— Tack skall du ha, käre!... Hvad inne-
håller det där paketet? frågade Arnold pekande
på ett ganska stort paket som Rafael höll i hand-
dom.

— Det är för utfärden. Jag lämnar det här
på verandan till det behöfs.

296.

— Flord du har mycket besvär... Apropos, det är väl dig, snälla vän, jag får tacka för en viss kaka?

— Tack mig — men skall jag säga hvem?

— Nä, säg för all del!

— Flickorna. De bakade i korus.

— Flickorna, d. v. s. Linda, Therese och Elise?

— Precis.

— Nä, men hur skall jag nu kunna tacka dem?

— Beköps ej. Det skulle de misstycka du måste låta som om du intet visste.

— Är du riktigt glad i dag, Rafael?

— Hvarför frågar du det?

— Annars bara, du ser smitt nedslagen ut.

— Åh!... Emmy Vesterborg kom och tog Elise med sig, så att de följdes åt hit till Niemi... Jag hade bara litet tänkt... Jag har inte alls än i dag varit på tumhand med Elise, hon har förefallit litet kall...

— det det icke gå dig till sinnes!... Nog blis det bra, tröstade Arnold med en öfverlägsen ton och en förvånad skakning på hufvudet, som kom Rafael att betrakta sin vän en somula förvånad. Han kunde ju ej ana, hvilka förlopp han haft.

Emellertid inträdde de till det öfriga sällskapet.

Det som här mötte deras blickar uppfogade en harmens och sorgens rödnad på Arnolds kinder, medan Rafael halft humoristiskt halft vemodigt såg på de församlade.

Gubben Niemelä var nämligen inne och presenterade sig för hvar och en ^{af gästerna} i ~~skänkan~~. Och som han hade titlat frö tum för djupt i glasen, gaf han denna ceremoni en viss komiskt högtidlig austrykning, som hos de flesta i sällskapet väckte misstankar om denna förhållandet.

Arnold vände sig till Rafael. Hans ögon sådo om råd och hjälp. Rafael nickade till svar.

— Visa en gästerna i din kammare, medan jag tar gubben om hand, visade han åt Arnold,

298.

— annars blir han här hela aftonen.

— God afton, herr Niemela, tillade han högt, och gubben, som just slutat höflighetsakten och ~~skulle~~ nu var färdig att hålla något tal, vände sig omedelbart om vid den välbekanta röstlen och närmade sig Rafael.

Arnold följde sin väns röst och tog riktningen mot sin gästes.

— God afton, herr greven, god afton, kände Niemela på sin vänliga vis och skakade hand.

— det var riktigt vänligt, att greven och vi kom på min bjudning, riktigt vänligt...

Och så klappade han Rafael på axeln — till förlustelse för de sista af gästerna som försvann i sidorummet.

— Så gammal kund som jag är här, hade det ju varit genomskärat att inte infinna mig, sade Rafael.

— Mycket vänligt, fortsatte gubben, — och så vill jag säga, att greven gjort så mycket godt åt min son. Arnold har förändrat sig till det bättre. Han är ej mer så uppbrutande som

fjör. Det är out grepens förtjenst.

Rafael var både glad och smickrad.

— Värkligen, yttrade han, — det fröjder mig att få höra... Det är minsann nog Arnolds egen förtjenst. Jag har blott gifvit honom kankända ett godt råd då och då.

— Ja, gif råd, herr greve, gif råd... De äro utmärkte. Jag har aldrig sett en sådan förmöglig ung man... Min vän poeten var nog förtjusad, men han gjorde en dumhet, han icke. Det är en dumhet att suppa, vet, herr greve, man ångrar det efteråt, om man har lite hälsat förnuft...

De pratade ännu en stund, och till slut blev bröt upp tvärt emot Rafaels förmodan med orden: "jag vill inte uppehålla grepen längre... de unga vänta."

Och så försvann ^{han} för matsalsridan.

"Jag ville en gång se honom ordentligt snykta," tänkte Rafael, "det är i grund och botten en hedervärd och god människa, fast ölet gör honom löglig."

Och Rafael beqväm sig till vännens rum.

14. Små öden.

Hela sällskapet spelade Domino. Arnolds lilla divanbord hade ej medgifvit utrymme åt tretton personer, men man hade förtänt inrätta sig sålunda, att fruntimsen tagit plats kring bordet och herrarna stodo bakom deras stolar såsom uppvaktande kavallerier.

Emedan, så länge Rafael var borta, de förras antal med ett öfverstege de senares, hade Arnolds fått två damar på sin bost, och dessa såkade varn Linda och Therese. Hans uppmärksamhet var hufvudsakligen riktad på Linda.

Rafael kände ett styggn i hjärtat vid åsynen af Paul Vesterborg som med all finess kurtiserade Elise. Trösterikt var dock att lägga märke till, hur litet hon faste sig vid hans komplimanger. Ja, Rafael blef nästan glad, då en blick af Elises ögon var den första hälsning han mottog vid sitt inträde.

Han hälsade på det öfriga sällskapet.

— Skulle vilja veta, hvad du utträttat för att komma i så stor gunst hos vår käre värds par, yttrade Karl Vesterborg skämtsamt, ehuru kanske med en liten släng af afundepik förundran.

— Det måste du fråga af gubben själf, bite Karl... jag vet mig ej hafva förtjunt det, svarade Rafael i samma ton. Därpå tillade han: — Tyskelu domino, hela pottrasket! Domino är ett fräktigt spel... Bli det snart my delning?

— Fem eller sex, ropade en af flickorna. — Karl!

— Nå, Mathilda — den äldre är allaredan passerad... pass! svarade Vesterborg. — Fem eller sex, Elise.

— Sex finnes. Fem eller tre, Herbert.

— Pass. Fem eller tre, Emmy, lispade Birka.

— Nå, Emmy, hur går det? frågade Elise, då hennes väninna tycktes ha sina tankar långt från spelet. — Har du passande bricka?

Utän att svara sprang Emmy Vesterborg upp från stolen, sköt undan sin Trögne uppmanare och skyddade fram till förstet.

— Nej, men se! utropade hon. — Man dansar där borta på ången.

Straxt glömdes Dominospelets fröjdes, och alla rusade till fönstret, där man frånges om hvar andra.

— Det är folket som dansar — polka bestämt!

— Hör ni, de ha en harmonika, för hvilken de utfoä musiken.

— Det är en kard som spelar!

— Nej, men, hvad det ser lustigt ut! Hur de svänge och hoppa!

— Du skall vite, Linda, att de äro vana vid duktigt arbete.

— Är dans arbete?

— Det tyngsta af alla slags arbeten.

— Och till där ute på ången. Måne icke marken är obetvärd förskräckligt?

— Hvad gör det? Hufvudsaken är, att man har roligt och det tyckas de ha...

— Tycker ni om dans?

— Det är det Trelygaste jag vet, ropades i hems.

— Vaj, höj ni, om vi skulle kunna dansa här!

— Nu sluta de sin polka och kvila.

Man vände sig om från fönstret. De flesta lyfte en enda tanke, en enda åstundtan, som bokstaf-
ligen lyfte ur deras andleten. De sågo halft förtä-
get halft uppmärksamt på Arnold.

Arnold ställde sig på dansen högt. Han var icke
sen att begripa. Han gaf en liten blick åt Papel
och skyndade ut.

— Hallå, hvort tog vår vänd vägen? frågade Karl
Vesterborg. — Blef han redd för vår Exzellen att få
taga en sväng?

Och så pratade man om dans och dans.

Efter en stund kom en pige in med en jätte-
kaffebricka, åtföljd af en jättebrödkorg, buren af
Arnold. I midten af denna sistnämnda Fronade
en jättemandelkaka.

Kaffe och dopp bjöds omkring och serverades
med beqrlyhet. Alla prödade kakan, men Therese,
Elise och Linda voro icke nog fiffiga att göra det.
Det vekte uppmärksamhet.

— Du säger intet, Elise, menade Karl V. —

Ne denna kaka icke god nog för din mun?

— För all del, svarade Elise rodnande. — Jag
... jag ...

Arnold befriade både henne och de båda med-
brottlingarna ur den stundande förtagenheten.

— Hören, minn ärade vännest, sade han, — skul-
len I hafva lust att dansa en polka eller par?

— Dansa! Ah, hurrah, hurrah! Jawisst, ja,
viist! Det var skönt! fick han till svar ut ett
dussin smunnar.

— I så fall vill jag underrätta, att stugan
skall öppnats för oss.

— Men spelman! Flörifran taga vi honom?
frågade Emmy.

— Om ni har någon gammal balatacka,
Arnold, så finns spelman här, rieföll Rafael.
Han erbjuder sig beredvilligt, ty han var ju ej jussin-
nerad i Tjepnichovs konst.

— Jag tänkte först, att vi skulle taga spelman-
nen från ängen, sade Arnold.

— Huru för? Det skulle ju störa de snälla
människornas nöje! invände Linda företvände.

— Ja, sax Arnold förläget.

— Nej, låt mig skita musiken, om ni bara har instrument, åstrog Rafael.

— Någ ha ni en harmonika. . .

Ett ^{mycket} kimmigt senare var dansen i full gång och glädjen stod högt i tak. Ett förfärligt dam yode upp från det ofantliga, omilade stuggolfvet, som gungade under de dansande parens fötter. Endast de med skintort hud såg ut som om ingenting passerat, alla andra blossade af värme och andringning, medan svetten trängde ut i stora prickor vid tinningarna och halsfästet. De lyckliga, hvilka händer också runno, lockade sig orpphörligt i aut med svartnande och droppande näsdukak. Rafael satt i ett hörn och drog förtvifladt på den gamla ostända balalajkan. . . Men man hade beslutit att för eunderskull en gång ha „rasande“ so. ligt. . . I bland aflöste Kapel af Karl Versta korg, och då fick han laga sig en sväng i dansmet. Lyckligtvis bläste en sval aftonvind in genom det öppnade fönstret.

I rummet bredvid var anordnad en bupett.

Har var man i tillfälle att laska sig med frukt och limonad — och båda föppligningarna anlitas flitigt.

Rafael märkte från sitt hörn, att Elise stundom betraktade honom liksom med längtan... och då ingöts han i ett lustigt hopp och drömde sig bort till kärlekens lustgård. Hvar gång Karl afläste honom, dansade han med sin älskade. Elise satte sig ej daremot.

Rafael varseblef också, att Arnold ofta trängde omkring med Linda, och att de båda sågo mycket lyckliga ut. Detta glädde honom likaledes. Det var ju som sig borde. Heland kom hans vän till honom och frågade, fattande honom under brukam:

— Har du följtsamt att sitta här och spela?

— Nej, svarade Rafael och såg upp på sin kära Arnold.

— Du är så snäll. Elise tyckes rydligt om dig, hviskade ^{de} denne och försvann ätes.

Rafael spelade varken vidare. Ach, om det vore sannt, hvad Arnold prästod!

Therese syntes ej vara riktigt vid humör Karl

Vesterborg hade riktat sina blickar mot henne, men hon kråstade dem tillbaka utan intresse. Rafael upptäckte med förvåning, att hennes spanande blick nästan hela tiden följde en viss person. Efter en stunds vakttagande fann han det inte vara någon annan än Arnold. Han halft förskräcktes, ~~han~~ ^{slod} var det Therese åsyftade, hvad visste hon?
~~Handigt att hon såde honom, och så...~~

Karl, Herbert och Arnold stodo i buffettorummet vid ett glas "limonade gazeuse" och tuggade på Almeria-vindruvor.

Den förste af dem hade Frohgen berättat en munnets anekdot, ty hans berättelse skrattade på att de voro nära att kika.

— Är han ej en jävel att berätta, den där thulle? krystade starkast fram.

— Hvarifrån har du den där fixa historien? sporde Arnold.

— Hem, jag har den hemma en af - det roligt bok, full af sådana här tokeries, svarade berättaren.

— Den vore intressant att få se, fortsatte Arnold.

— Låna den åt honom, skulle! inföll Birke.

— Gärna skall du få låna den, genmilde Vester-

borg, — kom till mig någon dag i veckan, så språka vi en stund och så tar du boken hem med dig.

— Tack skall du ha, jag skall inte glömma.

— Gå vi ut i stugan nu igen? frågade Karl, i det han tomde sitt glas. — Kom!

De följdes åt, Arnold till sist, och styrde kosan till Linda, som satt på en bänk med en ledig plats på ömse sidor om sig.

— Får vi sätta oss? frågade Karl Vesterborg med en böjning på hufvudet.

Linda hade någonting emot denne unge man, som hon ej själf kunde göra sig reda för; det var något för sig, gånget och djärft i hans sätt att tala och i hans röst, net... Hans vän Herbert hade hon aldrig fört sig vid, han var kankända litet enfaldig...

Men nu hade Therese i öns kviskt henne i örat en tämligen obehaglig artighet: „Snälla Linda, lägg du inte dina kärlor för Arnold i så öppen dag — det väcker ju uppseende!“... Thereses ton var så söt och skämtsam, men hvad det kränkta den stackars Linda! Hon fick gråten i halsen och kände sig som slagen af åska. Gode Gud, hvad hade hon nu begått för ett brott!

Fladuefter maatte hun være paa sin vakt.

Når derfor Karl Vesterborg ~~blev~~ frøagode, om hun tillat dem sætte sig, sag hun ikke ens et Ord, uden svarde smilende at de bide endda.

— Var så god.

Hvad det kostede paa at så hør forstaa sig!

Karl och Herbert Toog omværende plads hvar paa sin side om den uheldige Linda.

Och Arnold! Førstummas, når han tydeligen sig, at Linda med afstigt forbigick honom, stod han en sekund orørlig. Så droog han sig forakklige tilbaket, når han återfick sinnessens bruk... Det var altså i Linda han skulle bli bemøtt af den som han alltid tagit för en ängel af godhet — att hon och i kunde kränka så djupt! O, hvad han var svartsynd paa de båda kamrater, eller det ville säga paa Karl! Och dock, hvad orsak hade han förtviv? Det var ju ej Karls fel, Linda var den enda skyldiga... ja, eftersom Linda så tydeligen visade, att han bewirade och pinade henne, skulle han minsann ej nes gifva henne anledning till harm. Nej, han ville visa, att han ingalunda som en kardborre

hängde henne i kjolen...

Flod! Där borta vinkade ju Therese åt honom att närma sig. Var det möjligt? Det fanns ju dock en, som tog notis om honom! Flod han kände sig tacksam. Nu skulle han slå alla sorgens tankar ur hägen och glöjas...

Han vinkade sin steg till den plats, där Therese satt. Han såg, hur hon afskedade Hugo Grenberg för att lämna honom, Arnolds, fältet fritt. Det smickade honom än högre.

— Välkommen, käre herr Arnold, jag har ju inte sett er på hela aftonen... Men så går det: när man har roligt, glömmes man sina gamla vännor. Satt er ned bredvid mig.

Åh, det var som balsam på Arnolds sin.

Therese talade i en så låg, tyng ton.

Arnold tog plats vid hennes sida.

— Ni måste tycka mycket om dens, talade hon,
— ty jag har sett er föra nästan utan afbrott. Blior ni icke trötta?

— Nej, men skamflat. Jag skäms alltid efteråt öfver min kondijper.

— Det är nu nödigt. Ni borde vara glad öfver ^{för} uthålliga
 och konstitution. Vi slacker's flickor äro halft döende, när vi
 daunt spå kvart.

— Men är icke just mannen kraftfull och kvinnan
 däremot spänstig? frågade Arnold, och han tyckte
 denna hypotes ganska ^{väldigt} bekräftades, då hon beundrade Therese's
 smärta, smidiga, spänstiga vätt.

— Rankande, svarade hon smälende, — hvem kan
 påstå det?

— Rafael har den äran att ha sagt det åt mig.
 Och ligger det ej sanning däri?

— Mycket möjligt. Mannen är som en kanon:
 kula, han riktes, afskjutes och när eller när ej må-
 let; kvinnan däremot är som fågeln, sakta och tyngt
 flyger hon fram, långsamt gör det, men hon når
 målet.

— Jag tror, ni ställer kvinnan högre än man-
 nen, fröken Therese?

— Ingalunda. Svårtom beundrar jag mannen, isyn-
 nerhet . . .

— Isynnerhet när de?

— Isynnerhet när han ^{äro} ^{äro} har vinnit bevid-

liga egenskapen, hvilka skymma bort det annars raa i hans natur.

— "Kärlek!" Men finns det så dylika hermas frödites?"

— De äro ganska vanliga, och dock äro endast få af dem beundransvärda.

— Ni skulle säkert ej kunna nämna någon för mig?"

— Hvarför icke? Vi ha en mycket nära.

— Hvem då?... Ah, Rafael!"

— St!... Det är ni själf som är den beundransvärde, hvistade hon och lade handen på hans skuld. — Vill ni föra mig ut i valseu, som just uppspelas?"

Blossande röd steg Arnold upp och bjöd henne sin arm. De veckade en kort blick, som berusade honom. Under dansen bröjde hon den smärta varelseen tåta intui sig, och det föreföll honom, som om hon smög sig intui honom.

När han förde henne åter till hennes plats, hade han velat kasta sig till hennes fötter och kysa hennes händer. "Hemta mig en glas limonad," hvistade hon.

Arnold skyndde till buffetten.

Rafael var där före honom. Karl Vesterborg spelade, Rafael var ledig. Han hade iakttagit allt, sett Lindas, Arnolds, Thereses betesande. Han förstod intet, men kunde sammanhanget.

Arnold hade en sådan brädsla här i buffetten. Rafael hann ej tala med honom. Just när Arnold skulle vända bort, viskade hans vän honom i örat:

— Arnold, akta dig!

Men denne hörde ej alls brygde sig ej sakom. Han var redan hos Therese med drycken och en klase drufvor.

— Tack! sade hon och drack med begjärighet ur glaset. — Flod ni är omtänksam, kära herr Arnold! Drufvor som jag älskar så mycket.

Och hon tog klassen i sin hand och bröt sig drufvor på drufva af den.

Arnold såg på med en förälskades hela uppmärksamhet...

Något senare, klockan var färdig att slå elva, knyckte Rafael sin vän i armen, då han passerade förbi.

— Hvar vill du? sporde Arnold.

— Vore det ej tid att sluta dansen ren? Hur går det med vår utfärd? gaf Rafael till svar. — Himmeln tycks vara molnbesatt där ute, kanske få vi regn ännu efter midnatt.

— Det är sant... båtutfärd! Jag hade nästan glömt bort den.

— Du har väl båtar och lyktor i ordning.

— Ja visst.

— Då går jag efter mitt paket från vranden. Under tiden kan du underrätta sällskapet.

Rafael slutade den polka-marsch han spelade och smög sig ur stugan.

Då dansen i det samma upphörde, steg Arnold fram midt på golvet och sade med ljudlig röst:

— Vilken Tännu fortätter dansen eller vore det icke roligare att göra en liten utfärd i båt? Jag har årester i ordning, så att vi kunna ordna oss par om par.

Högst få vore de som föreslogo dansens fortättande. De flesta vore med förtjusning med om båtutfärd.

— Skola vi bjuda upp di? frågade Hugo Grenberg.

— Nej, jag har ett annat sätt på förslag, hur vi skola få oss damen. Det mi blev på skumpen, ropade i det samma Rafaels röst, i det han själf frötte ut i stugan med en mängd tråpinnar på armen, vid hvilka brockeiga sidenband voro fästade. — I den de här gamla kotiljongsvimpelorna. Här äro fjorton stycken i sju olika kulörer, två flaggor af hvar färg. Se här Emmy, tag du var så god dela sju pinnar och del ut dem bland gossarna, så gör jag sammaledes ^{bland flickorna} (med de motsvarande andra sju. Vi dela på min fö, så bli det hvar den som bestämmes parera.

Sagt och gjort. Emmy Vesterborg räckte hvar gosse en vimpel och Rafael hvar flicka en. När utdelningen var skedd, ropade han:

— De som nu hafva lifafärgade sidenband i sina pinnar, höra tillhoppa. Jag är svart, hvem är min?

Hans hjerta klappade. Skulle skumpen gynna honom Elise?

Nej! Det var — Linda, som svarade: jag!

Rafael svägar ner sitt ^{svägerska kapp} ~~svägerska~~. Hvem skulle nu taga hans Elsie?

Det var Karl Vesterborg.

Arnold, som hade grön vimpel, fick — The-
rese... O, öde! Arnold kände passionen glö-
da i ådromm...

När alla voro ordnade parvis, togade de efter
hatt och kapp och begäfro sig därpå ned till ån,
där öfverbockarna lägo till häften uppdragna på
land.

Den ljua sommarnatten bredde sig ^(öfver å och skog) något
fördunklad af de moln, som skynde himmeln,
men ^{som} tillika bibehöllo luften i en behaglig
ljumhet. Inget störde denna tystnad och still-
het, som gör en färd i bit så ^{imponerande} ~~ansådan~~. Hims-
joki flöt ~~in~~ lugnt och omärkt fram i ständig skug-
ga.

Farkosterna skötes ut, och de på höga klappar
i föl och akter af hvarje bit faste kulörte lyktvör-
na antändes. Hela förskaret prindade denna ord-
ning såsom originell och vacker. Den förlånade ett

egendomligt beby åt hela färden.

Man stegi, två personer i hvar öfstock. Therese hade varit åt sig och Arnold en liten bit med grön lykta. Hon visste att grönt förhöjde glansen i hennes ögon.

Så satte man sig uti. Arnolds bit öppnade taget och Rafael med Linda slöt detsamma.

Det var ett säregit scenery dessa sju båtars erbjöds. Sakta framglidande på vattnets dunkel med de små färgade lysen i hurrdera ändan stucks de på till och vis af mot den nittliga omgifningen, men på sätt och vis smitte de i hop med densamma. För en betraktare på afstånd skulle det tagit sig ut som ett lög af lyktgubbar sväfvande öfver hufvudet af svarta andar. Det var först vid närmare påseende som man upptäckte det mänskliga i företeelsen. Lyktgubbarna blefvo reulig lykter, de svarta andarna presenterade sig som roende, pratande, skrattande människor...

Låt oss höra, hvad som talades i den sist af båtarna, den som roddes af syskonparet.

Rafael var vid ett egendomligt sinnestillstånd. Han kände sig liten och hjälplös som ett barn... När han hängaf sig åt något, gjorde han det med hela sin själ. Därför tog också nu hans kärlek till Elise alla hans krafter i anspråk. Han lefde blott i sin kärlek. Men han trodde ju, att det var sanningen, den som han sökte. Utan denna kärlek — hvad vore då aut? O, det öppnade sig en tomhet bakom denna tanke. Hvad fanns då sanningen?

Och när han nu uppjick i denna sin kärlek, kände han sig så hjälplös och oskulösfull... Råd mig, råd mig, ropade han till det osynliga, hvad skall jag göra för att vinna Elise?

— Hvad tänker du på så fundersamt? frågade en röst.

Och Rafael kom plötsligt ihåg, att Linda var när honom... Linda, hans syster! Men — var ej just hon rätt personen att trosta och råda honom? Hvem kunde gifra bättre råd än kvinnan, då, när kvinnan var med i spelet? Och Linda var säkert ej alldeles oerfaren. Isynnerhet det sistn äret hade hon

läst en hel mängd skönlitteratur, och sedan hennes fina poetiska natur — och kärlek var ju poesi, om något!... Ja, hon var den han sökte, åt henne borde han anförtro sig... Men huru skulle han tala?... Jo visst kunde måste han tala i ett fint, eteriskt språk.

— Linda, sade han sakta, — du frågade, hvad jag tänkte på. Skulle du vilja veta det?

— Jo, kvistade hon tillbaka, — om du kan säga det.

— Af allt mitt hjärta... Har du märkt någon gonting & afsens å mig dessa sista tider?

— Du har tyckts mig vara än onera Tankfull än vanligt, till och med sorgbrunden.

— Du har sett rätt. Hör, hvad jag vill berätta dig... Du kommer ju ihåg, systas, hurudan jag alltid varit: till det yttre drömmande, filosofisk, ja, fängsamt och kuttig. Och dock visste åtminstone du, att där bakom bodde ett känsligt hjärta, ett glast, lifligt sinne... Tänk tillbaka! Med alla mina fel hade jag ett egendomligt karaktär: drag: jag vågade aldrig fördra kärlek; jag liksom visste hur bröstfull jag var och därför förde jag

att hela världen borde förakta och hata mig. Af denna orsak var jag så tacksam för den minsta ömhet man visade mig, därför kunde jag också gråta, då man sade mig, att man ej älskade mig. Set du, jag har alltid behöft och behöfer kärlek, men vägrar ej fordra det. Det stöter ju på minn Tropi och otacksamhet och är ingalunda beroende af min omgifning, utan enbart af min egen natur. Jag hvad skänkte mig min moder annat än kärlek, hvad min fader, hvad du, syster? ... O, din da, förstår du mig?

Hon nickade jakande. Hon var rödd. Hvad hon dock älskade och beundrade sin broder! Ingen kunde talas som han — och tvärtemot vanligheten var Rafael just mest beundransvärd och gjorde det mest själfviska intryck, då när han fritt fick tala om sig själf... Där låg någonting lite blagande och vemodigt och dock så fast och lugnt i hans ord, i hans tonfall, i hans blick... Honom förstod hon alltid på bra.

— Och Linda, fortsatte Rafael, — alla mina slumrande känslor skulle ju dock en gång vakna

na till lif. Du minns den sista sommaren, du minns, med hvilken lidelsefull häftighet jag slöt mig först till Ockto, sedan till Arnold — en vänskap så varm, som blott upptäckt i ungdomsåren. Hade jag nu funnit lifvets lycka, gätans lösning? Jag tror. Se det då...

Rafael höll upp, liksom för att samla sina tankar för fortsättningen.

— Trost du det ej mera? Hörs Lindas röst.

— Ah, ja, men jag vet, att vänskapen ej är den enda lösningen, att det finnes många lösningar, eller att det snarare finnes nog en lösning, men uppenbarande sig i mångfaldiga former på en gång.

— Och hvad har du nu upptäckt?

Rafael blef skrämmd. Det var väl ej ironi i Lindas fråga? Nej, omöjligt, hennes ton, hennes blick motade den hypotesen... Och dock darrade Rafael ännu litet. Skulle han nu öppna sin hemlighet? Glor för var han liksom rädd för Linda? Han var ju annars färdig att inför hela världen betyga sin kärlek.

— Nä, Rafael?

Han tog mod till sig.

— En form är kärleken till kvinnan.

Men Linda visste ju intet. Hon hade på samma gång väntat och ej väntat detta svar. Och nu föreför det henne litet lustigt i den patetiska ton Rafael utände det.

— Men, kära vän, utropade hon nämt, — har du ej vetat det? Det här är ju den gamla lösningen!

Rafael blef nästan stött af detta infall.

— Admirationen i romanerna, sade han torrt.

— Och också i lifret, efter hvad du själf påstår... Se så, Rafael, jag menade ju ej ulla... Nej vill jag hör vidare.

Och hon såg mycket kokett på honom.

Han måste småle och kände sig ätes hemmaslads.

Efter en stunds tystnad sade han så frimodigt han var i stånd till:

— Hela hemligheten är uttalad i tre ord: jag älskar Elise.

Förvärr Rafael sade något, visste Linda hvad som

skulle komma. Det hade slagit emot henne liksom en tankeväg från brodern, som inom ett ögonblick lät henne känna alla hans smärtor och all lyfhet. Och dock häpnade hon. Som i en vision såg hon framför sig Elise, stolt och — Rafael's motsats. Aldrig hade hon förestäut sig de två som ett par. Och när Elise älskade Rafael? Och ätes fick hon ett intuitivt — jakande svar... De skulle väl kärleken jämna ut allt.

Så var hennes förste intryck.

Knappst hade Rafael sagt ut de ödesbigna orden, innan han spratt till och tyckte sig ha begått ett misstag. Han var ju ändå svag! Männe denna skulle begrip honom? Kanhänta var hon ännu för ung.

— Vet några af det? frågade Linda.

Rafael hade sagt R, om var han frungen ett säga R. Han bezynte berättas om sin kärlek, hur den uppstätt, hur stark den var, hvilka planer han hade.

Det där var allt andra drömmar, och de rödde Lindas fantastiska sinne.

— Nå, Rafael, hvad tror du om Elise? Trost du hon besvarar din kärlek?

Rafael hade uppvärmts af sina egna skildringar.

— Ack, Linda, jag hoppas det, ... vet du, sade han, och så tog han itu med att omtala de första bekännelserna och Elisies senare beteende.

— Fros du ej, Linda, att hon älskar mig? skre han. — Hon kunde ju icke då i berran svara annorstunda, hon måste ju seka, hur mycket än hennes hjerta klappat för mig... Det är ju kvinnans list att många gånger först säga nej...

— Icke allas, svarade Linda.

I själva verket var Linda en smula beröskad. Rafael var ett litet bruskupud. Hon hade ej föreställt sig kärleken sådan. Hennes första intryck beöfvade en smula svalna.

— Men, snälla Rafael, yttrade hon i berusigt förundrad ton, — har du ej betett dig litet tankelöst? Vet du säkert, om du kallas af Elise så mycket du påstår! Har du alls pröfadt dig själv? Har skall hon kunna tro dig, då du ja aldrig visat henne någon särskild uppmärksamhet? Först likgiltig och sedan plötsligt öfverlyst förälskad! Jag vill

ej sin dög, men jag förstår ej riktigt.

Det var mycket klokt talat. Rafael beundrade sin syster. Nu använde han ej mer att han ontalat allt för henne. Han kände sig riktigt glad. Han hörgjode naturligtvis i de mest eldiga ordalag försäk-
ra, att hans kärlek till bliv var sann och djup,
att han alltid älskat henne, fast utan att veta af det.

Sända måste ju bli öfvertygad. Dessutom frö-
de hon så gärna sin bror... Och det lig en my-
underbar vetning i att hon talas om kärlek. Hon
rodnade för sig själf och darrade smitt, ty och
hon... näj, hon såg i andanom en skön yngling
med lockigt hufvud på knä framför sig, hållande
hennes i handen och betraktande henne med en
hängifven, tillbedjande blick... Horst var han nu?
Känne han tänkte på henne?

Och hon höjde sitt nedböjda hufvud, nästan
väntande att få se — nej, där satt Rafael på
rödbänken emot henne.

Hon kände sig litet sorgsen, men hon log mot

sin broder.

— Men, kära Rafael, sade hon, — du har icke ens nu sökt vinna Elisés gänest genom att visa dig uppsmuktum mot henne...

— Jo visst, i afton t. ex. dansade jag mest med henne.

— Men om någon märkte det, så kunde det sära Elisé, hur glad hon än var i sin vinn... Ser du, jag menar, att du borde visa dig glad, vänlig och förkommant.

— Ach, du vill altså att jag skulle kurtisera. Det kan jag aldrig.

— Ty, det menar jag ej. Men är det icke naturligt? Trost du hon tycket om, att du är kuttad? Det väcker ju en förfärligt uppsende. Hon måste vara iskall.

— Hord gör det då, om man vet af, att vi äro ättlingar?

— Nej, Rafael, var ej så brutal. Så tanka aldrig vi fläckor. Vi förmä det ej, så länge vi äro unga. Det måste ju finnas blygsamhet... Ser du, hur öppet jag talar med dig.

— Jag är mycket tacksam. Jag tänkte ante, att du var så förståndig... Ni flickor äro så praktiska i allt. Nu inser jag det.

Och Rafael försjönk i tankar. Lindas ord hade gjort ett starkt, delvis pinsamt intryck på honom. Han uppfattade nu, hur narraaktig han måste förefalla. Det vore ett himmelens under, om Elise kunde hålla af honom.

Så betogs han plötsligt af fasa. Kan ske Elise var likgiltig!

— Linda, du måste hjälpa mig, retbrast han,
— hur skall jag vinna Elises kärlek?

Linda gjorde en liten förvånad, afvärijande rörelse.

— Hvad menar du, Rafael? Jag kan aldrig bli någon medlare emellan er, svarade hon gauska stolt.

Rafael såg häpen upp. Det var en grepinna Ehrenstjelm som talade!

— Nej, nej, förlåt, sade han både underöfver och besviket. Och så tillade han: — naturligtvis omtalar ^{du} mig för någon hand vi nu trott. Tack skall

318.

du emellertid ha för alla dina goda råd.

— Inste blef du väl ledsen, Rafael? frågade din
da åter omt. — Jag skall väl göra, hvad jag kan.

Rafael nickade blott, litet förskräckt.

— Ser du, återtog din, — jag menar barn, att
jag ju kan iakttaga Elise...

Men nu ^{känne} ~~hade~~ både ^{sig litet förlägen, därför} ~~de~~ ^{lämnade} ~~det~~ ^{och försökte} tala om annat.

15. Hur långt utför?

Det samtalades lifligt åpen i de öfriga båtarna. Karl Vesterborg serverade Elise en mass rofylt anekdoter, kryddade så och så af en lätt kurtis. Men huru hon skrattade åt historietterna, kom kryddan henne att ~~längta~~ ^{sluta} ögonen och längta till en annan båt. Ögonslutningen ~~slöt~~ hennes neddere ~~och~~ styrkes i sin tros för sin egen oemotståndliga styrkraft, och han djärfdes fram kosta en starkare bomb. Så afbröt hon honom lugt med orden:

— Berätta mig igen en historien, bästa Karl,

annars somna jag bort.

— Det var en tusen att killa på sig, tänkte riddaren snopen, men serverade en ny anekdot.

Och så undan för undan...

Emmy Vesterborg lyssnade halft sömnigt till Herbert Birkes svärmeriet, som icke just var af poetisk natur... Hon drömde sig kanske i andan till någon annan plats i världen, där en annan kvärgäst kvickade henne sötnaket i örat...

I den första kätten befunno sig, som vi nämnade, Therese och Arnold. Att ~~Arnold~~ Arnolds klossande kinder och Thereses intresserade utseende, var här kända det par, som roade sig mest och mest voro roade af hvarandra.

Therese hade all anledning att vara på godt humör. Hennes plan var ett mästerverk af eröfringskonst, och hon närmede sig målet med stormsteg. Där det dansen hade Rafael's märkbara oro vis-à-vis Arnold ingalunda ringgätt Therese, och det roade henne mycket. „Vänta, vänta, kära vän", tänkte hon, „det här är ännu blott belägringen... Men snart börjar storm^{andet}!" ... För resten var Arnold ingen öfren fiske att fänge

i sitt nät. Hans lockiga hår och skålmiska ögon och sedan detta kvinligt blyga i hans sätt voro åt tributer som Therese nästan beundrade... Hon trodde halft, att hon skulle kunna bli kär i sitt offer.

Det var därför med iver och intresse som Therese nu koketterade i de gröna lyktors sken där ute på den mörka ån... Och hon var minsann förtrolande! Hon koketterade med smak på detta parisiska sätt, som, strum tydeligt märkbart, omöjligt kan uppvicka misstank hos en den allvarsammaste, vid dylikt ovane kavajär... Arnold som nog träffat på misslyckade koketter i hufvudstaden, hade aldrig sett en dylik elegant, aldrig dylika sonideriga rörelser... Han måste ju bedäras förtrolningvis i hön.
son.

Therese talade mest. Arnold lyssnade begärligt, med ögonen fasthängande vid de läppar, han så gärna velat kyssa. Skundom hvilade han på äromna — glömmen de världen omkring sig — och då vann honom i högen en saga af Andersen, som han som liten hade fruktat och älskat: han var alpjägar och Therese en ^{ned diamantögonen} Isjumfru... Och han rypte till af vittust och fara

på samma gång.

— Hotta, Arno! Rös på! ropade plötsligt
 Huyo från kätten bakom.

Och Arnold tog skadan igen genom clubbet
 raska årtag . . .

Therese berättade honom om minnen ur Stock-
 holmslivet. Hon visste, att hon, genom att på öf-
 ta vis hålla honom liksom på afstånd, blott skut-
 le ~~fin~~ underklara lägen i hans bröst. Och det
 både roade och smickade henne att så lättgå, hur
 Arnold suckade efter att få sluta henne i sina
 armar.

Hon jämförde i tankerna med hvarandra
 de båda ynglingar, som mest intresserade hen-
 ne af societeten på Kuusela. Hon ställde dem
 för sin inre blick och granskade dem, liksom
 en pojke tittar upp i en rönn för att se, hur han
 bäst skall komma åt bären. Att Arnold så snart
 vunnit genom en fin betagring, som omärkbart öf-
 verginge till stormning, det hade hon redan
 begripit. Men hon var tvungen erkänna för
 sig själf, att hon icke visste, hur Rafael skulle

besejras i öppen strid eller alls på militäriskt vis. Hon hade satt sin tillit till en öfverraskning, men den hade misslyckats... När hon nu återigen betänkte saken, stärktes hon i sin öfvertygelse, att han blott på diplomatisk väg kunde öfvervinna... Det eggade henne. Det var hon hade för sig ännu helt och hållet öfvergifit. Tanken på att vinna (Pafel?) retande, lockande... Vinstelsen här på bondens det hade ändå sina behag...

De voro redan på återväg till Niemelä, och Arnold med Therese slutade nu tåget; hon hade berättat honom en liten kärlekshändelse ut sitt eget lif, och detta gjorde Arnold på intet vis svartepik, det förstom ^{liksom} ~~svart~~ lugnade honom, han visste icke hvarför.

— Och så glömde vi honom, fröken Therese?

— Men så måste det ju alltid gå i ungdomen. Inte kunna vi ännu binda oss för lifvet. Den nyföding kärleken skänker är ju hufvudsaken... Det är ju blott kärleken vi eftersträfa i vår ålders vår — en kyss, en salig stund!

Samma filosofi som han hört i oss för några timmar sedan, men nu uttalande ur en skön flickas mun!

Och hon talade så naturligt, sade rent ut sin åsigt, daldet ^{den} under något slags prydeni! O, det var väl rätt — hvarför hade Rafael lärt honom att onötstän det, som peksande uti honom, som var det verkliga lifet? ... O, hur aut skimrade förföris i detta lys!

— Tänker ni, hvad ni säger, fröken Therese?

— Naturligtvis. Hur då? ... Skola vi döja våra känslor?

Skola vi döja våra känslor? Arnold skakade i hela kroppen... Samma ord, som Rafael beqväm i förgår!

— Nå, men då ... men då, fröken Therese, skulle jag säga ... säga, att ... , började Arnolds stammande i ett plötsligt vres.

— Säger hvad då? frågade Therese skrottande.

— Ingenting, ingenting, svarade hennes vidda, i sista minuten återfäende sitt förnuft.

De voro just vid Niemelä och landade.

— Skall jag öppna, hvad ni ville, herr Arnold?

Sade Therese, i det hon steg upp.

— Det kan ni aldrig.

— Hvarför icke? Ni ville ge mig en kyss, och

Det samma ville jag ge er, hviskade hon hastig och hoppade lätt och graciöst ur båten. — Tack skall ni ha för hela färden!

Hadde icke det öfriga sällskapet varit, skulle Arnold bestämt fattat henne i sin armar... Han kunde han blott med en suck och en blick se efter, när hon gick till de andra.

Han drog öfstocken upp på land och sällade sig till sin gäst.

Han blef särdeles animeradt emottagen. Gossarna fattade ty i honom och kastade honom många gånger upp i luften under högljudna hurrarop. När han ytterligt förlagen öfver stod på benen, tackade honom alla på det mest stöjande sätt för hela den utmärkt roliga aftonen. De hade aldrig förut haft så trefligt som nu här på Niemi!

Under muntert glam gick man upp på gården för att sedan skiljas... Arnold hade velat följa sin gäst ett stycke för att ännu få vara tilltämman med Therese, men en handfuglning och en blick af henne afhöll honom... Den otacksamme, han

så ej tven i Lindas öga!

På hemvägen höll man ej mer så nogr på par-
delningen, Framst spetsade en hel klunga af
gossar och flickor, sedan Karl Vesterborg med en
dam, bakom dem Elise och Emmy, samt sist och
slutligen Rafael — på Tummanhand med sig själf.

Efter en stunds förlopp vände sig de två flickor-
na om och stälde en fråga till den ensamme kar-
jeren. Rafael tillade sig till dem.

Det dröjde emellertid icke länge, innan någon
år den första flocken ropade Emmys namn, hvar för
hon skyndade dit, tammade de två förälskade från
ensam hand.

Rafael erinrade sig Lindas förmaning. Han försök-
te sitt bästa att visa sig vänlig och artig, och det
lyckades bra till en början. Han talade om ett och
annat, men ej om dem själva, och hon svarade
med intresse, såsom han förde sig märk... Men
plötsligt kom det liksom en lombret öfver honom,
de höga granarna stodo så mörka och majestätiska
rind vid skogsvägen, nätkinnarna bredde sig öfver
dem, en krökning af vägen förtog ljuset af de öfriga

gas röster, — skulle han fylla denna högtidliga stämhet med intetsägande prat? . . .

— Elise, afbröt han deras samtal, — vet du, jag har varit så sorgsen i dag.

— Hur så?

— Anar du det ej?

— Nej, ljög hon och lyfte upp sitt släp med vänstra handen.

Litet afkyld af detta nej fortsatte han:

— Och ändock borde du ju veta, Elise, att jag älskar dig och plägas af övissheten om du hållet af mig eller ej. . . . I afton Frodde jag mig se. . . Har jag misslyckt mig? Skulle du icke litet kunna tycka om mig?

Elise var på nippren att svara nej. Hon förstod icke sig själf. Hvarst foga hennes känslor vägen hvar gång Rafael började tala om kärlek? Hennes hjerta, som kunde vara ärovt ögonblicket föret, gick liksom en kall püst och vände sig nästan förargadt bort från den ännars så skagkomne. . . ja, hon tyckte mycket mera om Rafael, när han såsom för talade med intresse om andra saker. Men så snart han beynate med sina kärleksutvecklar, var det som om hennes förtroende till honom bläst bort, och hon såg ned på honom så som på en sorgsen varelse. . .

Hon påstod sin sleg och lemnade Rafael ett stycke till sig.

Larad sökte han ej att hinna upp henne.

Denne utan afsejt utförd handling väskade, att Elise med en hastig rörelse befriade sig från sin halmbast,

som föll över två märken.

— Nej, min hatt och nälen! ropade hon i ledsen ton.

Genast skyndade Rafael två och fann snart både det ena och det andra.

— Tack, sade Elise och faste hatten med nälen i sitt tjocka hår. Det var något, som tog litet emot.

— Nä! utbrast hon otilligt och stötte två hatten.

— Får jag hjälpa?

— Nej, tack! svarade hon lätt skrottande. — Det gör nog!

Och så gick det.

Flod hon såg röt ut! Om hatten är man alltid så vacker — så hvit och genomskinlig — en slunken ögon!

Glömst af det passerade utbrast Rafael hånfullt:

— Får jag kyssta dig på handen, Elise?

— Så föfänt? kvistade hon liksom afvärjande, men Rafael grep hennes hand och tryckte några eldiga kyssar på den. Hon lät det ske en stund, så lösgjorde hon sakta sin hand och ~~stego~~ kastade som ett skrämmt lam ifrån sin följare. Men en följde

han efter och de hunno samtidigt och vid hvarandras sida i sigte af de öfriga.

En gestalt kom emot dem på vägen. Det var Emmy.

— Jag sig just efter er. Flod ni hade blifvit långt efter!

— Kära Emmy, upplyste Elise, — jag tappade min hatt och det gick en stund att hitta den och nålen, Men ni sprunge ni också nu i stället.

Emmy smilad. Hvem vet, hvad hon tänkte, men hon sådde ej sin bästa väninna. Hon tog Elise under armen, och Rafael sig gärna, att han blef nära.

Jy han kände sig ju så lycklig! Nu skulle han aldrig mer sorja!... — — —

Arnold gick omkring som i en dröm de följande dagarna. Han faste sig litet vid den yttre världen, han lefde helt och hållet i sin egen, uppelade fantasi.

Den ene lifva bilden eller den andra. Drog förte hans aut det yttre, fjärriska i hans konstnärsmittes fiska fria stämning, ~~han tänkte också på något eller någon, han försökte~~ komma ut i känslor och impulsivt tankar. En kyss, en salig stund, ~~och en annan eller någon annan, han tänkte, han~~ fäst i hans förn och Pherles brunetta fjärriska ansigte trädde fram ~~och blott. Han tyckte sig att Tuderis, of~~

för hans blick — och hur många gånger öfrestögde han det
~~synligt med sin konst. Han kände ingens blickar~~
~~af med sina blickar! Ja, Therese var det enda han kom i håg~~
~~och hans enda ärtundom den att få återse henne på tu-~~
~~an för återse. Han skulle ha varit en älskling~~
~~manhand. Var det kärlek han kände för henne eller en~~
~~voro upptänd, han inskildade sig själv, som han älskade~~
~~var det? det försökte han ej göra sig reda för. Rafael~~
~~Therese Therese, som för en tid sedan var ha~~
~~hade lärt honom att tänka, men ^{enligt honom} fastän det filosofiska~~
~~var i motståndande. Han begaf sig till och de löv-~~
~~de i breven. Hvad behöfve han tänka på en sak som han~~
~~villde, och allt var för honom ett underbless hans~~
~~kärde, som smög sig in i hans fibern!... Han begaf sig någon~~
~~förstom. Hans namn Rafael tyckte mest om honom,~~
~~gänget till villan i hopp om att få se Therese, och han sig~~
~~om Elise och om sig själv, Therese väntade till för att~~
~~hemma, men ej i anseende. I stället var han tillsammans med Ra-~~
~~afsky i anseende. Linder begaf sig för hans älskling~~
~~fael — och nu var äfven hans tillskip egnet att underblåsa~~
~~en allt mot blottandets äffentad... Och det var~~
~~Arnolds passion. Ty hans svärsmåta prat rörde sig på Krings.~~
~~den i hans älskade blickom att han... alltså på blottandets~~
~~lisa, kärlek och konstgjult... Och Linder, hemma kom Arnolds~~
~~flammande affär och var hans honom, men han skulle~~
~~sig i håg, han var en bleknande afförmodad... Vid hennes ärsyn~~
~~och det var en underblottandets affär...
 flammade till dock stunden upp till gud i hans inre, som flögade
 honom för en ögonblick, men slöt sig till sig, han ej underblottade det...~~

En dag kom han i håg hvad han höfvt sin
 nye vän, Karl Vesterborg. Han gaf sig därför i
 stad till kommerserådet Birkes villa „Naami“, den
 Vesterborgs vore inackorderade.

Hans värd tog synnerligen väl emot honom och
 ledtogade honom till sitt rum, där Herbert Bis-
 ke satt i gungstolen och rökte en cigarrett. Det
 var tidigt på eftermiddagen och denna värda per-

sonlighet hade mycket tycke af en boa-orm som nyss slutat sin måltid.

"Glada gossar - och alltid tyckas de ha tillhöra", tänkte Arnold nästan oförsant, medan Karl bjöd honom taga plats i en bekväm lästol.

- Du röker väl inte? frågade Vesterboz småleende.

- Nej, svarade Arnold half skamsen.

Hans vänd nickade blott liksom åt ett barn, hvarepå han grep en pappyross från stället för rökbordet och tände den på detta långamma, lugna, själfkärna sätt, som kommer icke-rökern att känna sig förbryllande liten och oskuggad.

Och så beqvante man prata. Karl Vesterboz hade en kvick, aldrig förtärad tunga, Arnold blef snart helt hemmastadd, han glömde sina egna funderingar och deltog af hjärtans lust i detta omenstra skämt och skämt.

Överhuvudt bråkade Arnold sakna Rafael, men han befann sig i snittkup. Men denna gång var han däremot riktigt nöjd öfver Rafael's frånvaro. Rafael hade säkert varit ett störande element - icke,

ke därför, att Arnold hållit mindre af honom nu än förr, men en liten ombestämning af Rafels svärmiska kärleksdrömmar till detta tappra, manliga förat kunde ju aldrig skada, isynnerhet i dessa tider, då Arnold var så tungint...

Så hemtades där kaffe in.

— Nä, nu skola vi stärka oss, sade Karl Westerköy, steg upp och gick till en gammalmodig chiffonier, som frönade i ett hörn.

Herbert smackade med tungan och böjde sig bak ut i sin gungstol.

Arnold var i en upprörd sinnesstämning. Liptet brände i hans ädro.

— Med hvad då? frågade han intresserad.

— Ser du? genmålde Karl återvändande och framhöll en liten "tastkumatti."

— Brännvin! utbrast Arnold spörjande med en knapp förmärksam rysning af fasa.

— Stopp! Bättre upp: senaste konjakt, afbröt hans vörd. — Nu taga vi oss en kaffepunsch. Har du någon ^{smak} (det för, hvassa?)

— Jag tror inte. Gubben tar nog ofta där hem-

na, men... är det godt?

— Ha, ha, ha, skrattade grosshandlarns son. —
Det spises i ädroorna.

Vesterborg svarade ej. Han hällse i åt sig och
Herbert. Så frågade han lugnt af sin gäst:

— Skall det vara?

Arnold var i en svår dilemma. Saga eller ick
Saga? ... Hur han än tänkte, var det på tok.

— Men... blir man full? stammade han.

— Kärningar bli det, svarade Vesterborg ^{god} lika lugnt.

— Drick och smaka, du ångras det ej, uppm.
nade Birke välmående.

Arnold tvekade ej längre. „Inte kan man väl
döden dö“, tänkte han. Kärning ville han för resten
aldrig vara.

— Håll på! sade han.

— Rätt taladt, berömde Karl.

— Som en äkta pojke, tillade Herbert.

Arnold skändes. Hvarför hade han alls varit där,
hären? Kunde han ej utan vidare ha samtyckt? Hvar
för skulle Karl alls fråga honom? Kunde han ej ge,
nast hälla i? ... Nu behandlade de ju honom

Som ett litet barn...

Han ville visa, att han var en man...

Nej, men! ... Tjenschen var ju böt och god-
ej alls så som han föreställt sig. Och bestämt
berusade den ej heller: hans hufvud blef ju re-
digare än någonsin, hans sinnen lifligare, hans
tankar snabbare! Och hvilken glad syn på lif-
vet och hvilket mod i bröstet!

— Sesä, Arnold — skäl, brot!

— Smakar godt — icke sannt?

Och så begynte de äter prata och skratta.

— Så lefn glad gossar, som uppfatta lifet
rätt... Trost du gud skapade oss för att hänge
läpp? sade Vesterborg.

Detta sista var ett utmärkt argument.

Arnold strålade riktigt upp.

— Trost du på Gud? frågade han glädt.

Karl var naturligtvis materialist och ateist,
men han fattade ögonblickligen, hvad han borde sva-
ra.

— Visst gör jag det, ... och därför är jag men-
tet och glad och tackar Gud, att han hatet gif-

vit oss arme syndare något slags sinnesförkastelses
i den här stora soordalen.

Han tadade med så komiskt pötos, att alla tre
brustö ut i skratt...

Det var ~~ändå~~ smickrande för Arnold att bli så
här vänligt upptagen i de båda ynglingarnas säll-
skap. Han var ju ändå yngre... Han kände sig
riktigt röd...

— Man skulle knappast tro, att du redan vore
student, Lasse Vesterberg. — Du är en flitig poj-
ke, och duktigt måste du ha arbetat, för f-n!
Dukket anledning för dig att nu lefra upp efter
skoldammet. Ta mig tusen, men jag är öfvertigd
om, att du inte var ored på studentfirningen i v.
ras.

— Vår flock hade ingenting sådant, svarade Ar-
nold mot sin vigja förligen. — Vid första anmärknin-
gen vore våra skolister så få, att vi ej böyde oss
om att festa...

— Så, så, det var skada... Nå, du kan ta
igen den på afdelningsfesterna. Se, där går då
lifvadt två!

Och Karl tog sig för att berätta om en dylik
afdelningsfest.

Arnolds lyssnade intressadt, men hade dock sam-
tidigt sina egna tankar. „Hvad tro de riktigt
om mig“, menade han för sig själf, „att jag är ett
barn — en oerfaren pojke, som ser världen hvem
vet huru ^{uppåt} väggarna? ... Och dock misstaga
de sig helt säkert, ty jag har nog sett lika my-
cket utaf den som de.“ Och vid närmare eftertan-
nande tyckte Arnold, att han ej alls var sämre
än Vesterborg, han hade juist i sitt inre uppfat-
tadt sakerna på samma sätt som denne nu ut-
lagde dem — ja, hur ofta hade han ej inder det
förflutna läsåret kunnat Rafael för hans ensi-
dighet och ~~helt~~ ^{upfannit} honom att flitigare besöka röjen
och ruska upp sig ur sin melankoli! Precis sam-
ma uppfattning ättvi — Karl och Flerbest hade
blott kunnit ännu längre.

Och Arnold fick plötsligt en lust att bevi-
da dessa saker för sina båda kamrater. När dis-
för Vesterborg slutat, ~~läste~~ ^{ledde} Arnold åter ~~läsa~~ ^{läsa}
talet på sig själf, och ^{som han} eldades såväl af sin egen

ifrer som af kaffepunschens n: d, flötade orden
ur hans mun, och dryckesbröderna betraktade
honom lika förundrade som ~~in~~ inom sig själf
skottlande öfver att ~~konjakken~~ ^{konjakken} stigit projekten åt huf-
vetet...

Plötsligt steg Karl Vesterborg upp från ~~sin plats~~ ^{sin plats}
och gick utan säga något till ett litet bord i hör-
net, där en svartglänsande violinlådå med silfver-
beslag stuchit Arnold i ögonen.

— Varen tyta nu, så skall jag spela för er,
sade han allvarsamt, ~~satte sig och begynte~~ i
det han återvände med instrumentet för armen.

De andra lytnade, och Karl satte sig.

— Det här är en gammal Stradivarius, som
min far för länge sen råkade få på en auktion för
— kan vi tänka er — hundra mark! Den är min
egendom, och jag är minstann rik, ty när som helst
finje jag den uppvägd med guld. Se här signa-
turen: „Antonius Stradivarius Cremonensis faciebat
anno 1711 A. + S.“... Men bättre sålde jag mitt
eget skärm än denna skatt...

Detta talade han, medan han stämde violinen.

Man redan såg, att Karl var en skicklig violinist. Långt ifrån att uppröra öarverna genom en osäker långsamt, blef stämningen ett intressant skidespel till följ af den lastspelaraktiga snabbhet, med hvilken den utfördes. På några sekunders var instrumentet i skick.

Arnolds hade kanske ett par gånger fört hört Vesterborg spela, men alltid i större sällskap, så att han ej hunnit faste sig vid hennes musikk. Han hade den uppfattningen, att Karl spelade bra men det var med andras än eget omdöme. Nu däremot väntade han med spänning på hvad som skulle följa, ty det hade plötski skett liksom en förvandling af Karls person. Han var en annan än i oss, då de skrattade vid kaffekoppen.

Violinisten tog stråken i hand, rätade ut armen och berörde lätt och behagfullt en sträng. Tonen, som den gaf ifrån sig, var underbart smekande, ren och fyllig...

Och så spelade han.

Arnolds kände icke till stycket, men det verkade genast i början, att han lutade sig bekvämt bakut i stolen för att obehindrad vara i stånd att lyssna. Det måste ha varit ett stort stycke, ty Karl

spelade utan att hålla upp...

Arnolds blick hängde fast vid Karls ansigte.

Howard var det som gjorde, att detta nu föreföll så främmande, så olik det från i ons? Dragen hade ju icke kunnat förändras, det var nog ^(densamme) Karl Vesterborg — ~~och ändock en annan~~ men detta uttryck fanns icke där ^{nyss} ~~nu~~! Ögonen sterrade skumma och drömande ut genom fönstret, pannan var smärtsamt rygkad och läpparna fast och bestämt slutna...

Howard melodien var vemodig! Hvarför trängde tonerna så där djupt ned i bröstet, ryckte ut hjärtat och liksom krus bort det för svallande vågor?

Hvarför spelade han så där sorgset? Var han ej den glade kamrat, som Arnold föreställt sig? Dölse han kankända någon hemlig sorg under sitt vanliga sorglösa yttre? Var det därför att han själf led som han ibland föreföll så bitter och ironisk mot andra?...?

Howard var det för en sång som räckte så länge och god så vacker — och hvarför stod det där städa punschbordet där och störde stämningen? Arnold slöt ögonen för att blott höra... Var det tonernas kraft som forsatte hans hjärta i klappning och drog hans tankar bort till — Therese?

Åh vad det var förflyktigt att vi här drömmas... Skulle
det räcka än länge, länge.....

Plötsligt spratt Arnold till och öppnade ögonen.
Någon hade rott på sig, så att det bullrade.
Det var Herbert Pirke, som vaknat ur en stök-
la slummer!

... Poesi och prosa gå hand i hand!...

Arnold erfor ett obehagligt intryck. ~~Att ju =~~
stinktmässigt såg han på Karl.

Apren Deune hade liksom vaknat upp, han
smålog medlidamt och föraktfullt och plötsligt spe-
lade han upp — carnaval de Venise..

— Skönt, skönt! mumlade Herbert, följande takten
med hufvudet, — den versen kan man aldrig bli trötta på.

— Den spelar jag alltid, när Herren vaknar,
skrattade Karl bittert, i det han steg upp och all-
jämt spelade närmade sig bordet i hörnet. Där inlade
han violinen i ~~hådan~~, då karnavalen var slut.

— Tack skall du ha, Karl, yttrade Arnold, — det fö-
sta stycket slog an på mig, fast jag inte är alls musi-
kalisk... Åh vad var det för slag?

Vesterborg blef synbarligen högt smickrad af Ar-
nolds ohöjda beröm, men han gerrulle nonchalant

350.

— Egna fantasier bara, som komma öfver en så här på eftermiddagen.

— Ah! svar Arnolds lägnålta svar, men det lida utropet innehöll en hel sats: "det vore riktigt att få lära känna denne Karl Vesterborg — det är beständigt något säregnet med honom."

16. Therese.

Det lutade redan två afton, då någon knackade på dörren.

Karl grep hastigt konjunktflaskan och gömde den i fickan.

— Säkert visar man ej åt fruntimmer, och det där var säkert min systers knackning, hviskade han med ett menande smilande åt Arnold. Därpå tillade han högt:

— Stig in!

Dörren gick upp, och Emmy visade sig på Frös skeln.

— Står jag? frågade hon. — Nej, se, goddag, Arnold, det var så varit främmande! Hur står det till med dig?

— Tack, var mig jag bra, svarade den tillfrågade ~~af~~ högt, glad öfver att Emmy stod kvar i Sörropningen.

Hon fruktade nämligen för sin andedräkt.

— Jaså, återtog Karls syter, — aftes min herre brot har främmande, så vågar jag väl ej framför mitt ärende...

— Bevars, afväjde Arnold, — generu dig ej för min skull.

— Hvad är det för ett ärende? frågade brodern, i det han närmade sig.

— Stort ingenting, svarade Emmy. — Elise, ^{ha varit} ~~varit~~ da och Therese ^{ha varit} ~~varit~~ hos mig en stund, Elise stads när ännu, men de andra gå hem, och jag ärnade blott föreslå dig till ledsagare, Karl.

Therese, lys det i Arnolds örn. Ska följa Therese!... För hvad pris som helst måste han med.

— Vågar jag föreslå?... började han förtaget med en frögande blick på Emmy.

Hon förstod och svarade smaklende:

— Du kan ju gå med, Arnold, så bli ni Fricka. Anväres åt två dimes...

— Topp, utropade Karl, — vi komma. Du stannar väl hemma, Herren?

Det var visst ett litet förbigående af Herberts person, men den fintäusliga Emmy gaf honom

en dugande ersättning, då hon tillade:

— Jag sade ej ett ord till dig, Herbert, ty jag hoppades på ditt sällskap för Elise och mig... sedan, när hon aflägsnat sig...

Den smickrade senge mannen gaf blott en förtjust grymtning till svar.

— Damerna vänta i salongen, slutade Emmy, i det hon stängde dörren och gick...

Det var en sak som oroade Arnold.

— Men, Karl... vår andedräkt... sade han.

— Flå! genmålde den andre. — Vi sköta mannen med litet soda och stänka på oss opoposoral, som är en f-st stark essens, så vet man af ingenting. För resten drucko vi gin som flugor!

Arnold var en smula förvånad öfver denna sista åsigt ty sanningen att säga kände han sig icke vilkligt naturligt... Enderr var hufvudet tyngre eller benen lättare än vanligt... ~~En öfver~~ ^{Arnolds} var han nog stadig på foten och munter till sinnes...

„Männ Therese om utser mig?“ tänkte Arnold ångstligt, ~~medan~~ de bejfo sig till salern. Och han kunde icke hindra sitt hjärta att brulla, i det de trädde öfver tröskeln.

Där sutto de fyra flickorna, Therese och Linda redan i jaquette och hatt. Det klack till i Arnolds vid åsynen af den sistnämnda: hon sig så färdig och kyssk ut i sin ljusgröna jaquette och halmkatten med det luftiga flogarnityget. Han erfor liksom en plötslig känsla af svartjuka, ~~af~~ det var liksom om han icke velat, att Linda skulle tillhöra någon annan, äfven om han själf gjorde det ... Han vände sina blickar från henne till Therese — och det dröjde ej länge innan han glömdes Linda ... Ja, när de efter en stunds samtal språk bröts upp, var det en lättnad för Arnold att veta, att någon toge värd om Linda, i fall han vågade för Therese ...

„Naami“ låg ett par kilometer från Kuusela och, i likhet med de flesta villorna, på stranden af Kuusjoki. Kommunikationen dem emellan skedde alltså endera land- eller äfvägen.

När de trädde ut på gårdsplanen framför villan, låg än inför deras ögon lugn som en insjö och öfverraskande klart afspjglande stränderna.

— Se, så vackert! utropade Linda ståfånande.
— Det är som ^{om} en annan värld med sin skog och sin himmel bodde där inne i vattnet... Säg, sko-

La vi fara hem i båt?

— Mycket gärna, skyndade sig Karl Vesterborg att svara.

Linda gjorde en liten rörelse med hufvudet, såsom förväntad öfret att icke någon annan sade något. Hon tög en stund väntande, därpå frågade hon:

— Hvad tycker du, Therese?

— Jag skulle helst promenera, svarade denna, som allaredan hade sin plan färdig.

— I så fall kunna vi ju dela oss, inföll Karl,

— om Linda ej har något däremot, skall jag...

Linda började sakta på hufvudet... Hon hade tillro vid det följande med, dit Arnold gick...

— Vill ni då uppoffra er för min skull, herr Arnold? frågade Therese, och Arnold svarade i sin förtjusning blott med en stum buggning.

— Adjo då, Arnold, vi träffas väl ej mer i afton, sade Linda och vände fram sin hand. Hennes ton ljos litet dämpad, men han märkte det ej. Glatt hälsade han godnatt.

Och Linda gick med Karl ned till stranden. Hon kunde icke värja ^{hört} en obehaglig känsla, en känsla af ^{att} icke vara på rätt... Och Thereses afskedsblick hade varit så underlig, liksom skedslid...

— Vill ni ta den landsvägen, följden Therese, eller skola vi gå genom skogen? frågade Arnold, när de voro ensamma.

— Går där någon spång i skogen eller måste man klifva öfver stock och sten? sporde Therese.

— Ah, nog finns där en smal stig. Men genom en äng är man tvungen att traska och på ett annat ställe får man lof att klifva öfver ett ganska högt berg, därför dock utsigten är härlig.

Hon beslöt sig för skogsvägen, ty hon märkte, att det skulle falla Arnold i tomken.

De hade passerat genom trädgårdens grind och vrekos nu af inrikes löflaket.

Therese var den första som bröt tyrtnaden.

— Jag tror ni är mycket svärmisk till er natur, herr Arnold, yttrade hon. — Har ni märkt, att så fort man kommer in i en löfskog som denna, där björkarnas lummiga grenar böja sig till ett halv öfver ens hufvud. . . har ni icke märkt, att ni lika ~~väntar att någon kär vän plötsligt skall uppenbara som om det vore något med er båda omkryssning~~ sig för er där i andra ändan af allén? ~~Det har skall jag uttöfva mig~~

Hon hade ej misslagit sig, då hon antog, att Arnold älskade svärmiska uttjtelser.

— ~~Therese~~ ^{O, många gånger} inföll han entusiastiskt, — ~~hon~~

~~varne kan vara försaken därtill? Helt säkert är det när
 örskar sig vid, både, stundliga vindar och osten-
 tyren som tröskor oss tillomtes, den blå himmelen, de safte
 kropp för att kunna svänga sig siffat och, såsom
 tiga gröna löken, den mjuka grösmattan.
 De hade, blifva ett sådant... Vet ni, fröken An-
 dre', det minner mig i hägen ett påstående af en
 kusin Rafael — och jag är nästan böjd att tro på
 sanningen därpå —, att nämligen hela naturen, vi
 menniskor likaså väl som jord, vatten, växel och
 djur äro ett, det vi säga att en enda själ sött
 sig uttryck i millioners former... eller hvad menar
 ni?~~

— Det där lätet på mycket antagligt, svarade Ther-
 ese som aldrig funderat på sådant, — min kusin,
 den kära Rafael, är ju riktigt en af Grecklands sju
 vise. Ni två lär vara goda vänner?

— Vi hafva inga andra vänner i den betygs-
 delse vi taga ordet... En kvarandra...

„Blis det ej enformigt?“ var Therese när att ut-
 rofa, men hon beherrskade sig. Hon visste, att det icke
 nu vore på sin plats...

Hvarför kände Arnold sig så nöjd med sig själf?
 Var det därför, att fröken Luftin förfogad den där
 underliga känslan i hufvudet, eller var det därför,
 att de talade om så allmänna ämnen — och så uppe-
 höjde? För ett ögonblick lyckte han sig själf höjas

upp öfer alla fåfänglighet, han glömde Therese vid
 sin sida och drömde sig tillbaka till de tider — och
 de voro icke så länge sedan förflutna —, då han
 och Rafael sålunda vandrade svärmande i dessa
 djupa världsmysterier, hvarvid Rafael alltid fram-
 stod inför hans ögon som ett helgon, som en gud.
 ... Så mindes han åter plötsligt den förändring som
 förrigt denna sommar hos hans vän ... den
 där kärleken, som skulle blanda sig i allt —!

I detsamma vände han på hufvudet och var-
 snade Thereses förtjusande profil och de svarta
 glänsande ögonen ... det var som om han med
 sig från ett berg koppat ned i en grönskande dal
 ... den där kärleken, den var ändå allt —!

— Ah, fröken Therese ... ! utbrast han o-
 medvetet.

— Hvar vill ni? frågade hon och såg på ho-
 nom med en glödande blick.

— Förlåt ... ingenting, stammade han sån-
 skande tlicken.

— Säg ut, hvar det var! uppfordrade hon kokett.

— Ni ... ni är förtjusande ...

— Och ni ... ni är en smiltkare, gif hon
 till genmål, härmande Arnolds förtvinnade ton och ut-
 t.

seende, hvarpå de båda skrattade... Och Arnold var icke mer generad.

De fortsatte i samma stiel sitt skämt. Therese koketterade på alla upptänklige vis och Arnold besvarade allt mycket otungt — man skulle säga för mycket otungt, såsom fallet är med blygga naturer, när de gifva sig loss... De retades med hvarandra, och det var mest ganska roligt, men är ^{ty just nu, när gärna alla tanken på, utan borta, nu strömlunda de oför honom} dock var Arnold ej riktigt nöjd... Där fanns nämligen gonting oflög i denna lek, som ej kunde föra till botten af hans själ, och han var ju ända i ^{Rafels längtan} grunden, Gylfstancket, hur mycket han än bokte i bilda sig att han byllade Vesterborgs Teories... Det som Arnold längtade efter var något mera svärmiskt och mera känslofullt... och denna triad hade uppräktats af Therese — liksom tanken på dess möjlige realisering. Han hade fött sig frim för henne en natur lik hans egen — men männe han hade misstagit sig? Han kunde ej hinna dra, att hans passion för henne smaningom afsvakande...

Männe Therese anade detta? Var det kanske de med afsigt som hon betedde sig så under och lika som afkyld Arnold's iper — för att, hvem vet,

plötsligt åter eröfa honom med en ännu större seger? ...

De hade sprungit öfver ängen och klättrade nu upp för det omtalade berget, som ingenting annat var än en fortättning af Reureuouari. Denna nordöstra sida höjde sig kal och kläp, sig var den sanka ängen, och Therese måste på en par gånger söka stöd hos sin följeslagare för att inte sluta.

Men hon hade också ändrat tack. Hon hade nu slagit om i en muntel Twiistton, som i själfva verket smänigon återvann Arnolds sympati, på samma gång han åter själf blef den aktningsfulle och finkänslige ynglingen. Hans goda föreställning återkom, han förlat henne det okvinnliga koketteriet i oss ... Hade han icke själf varit likadan — kanhända de andra af samma motus ... För resten var hon ju en rash och hurtig, muntel, intelligert och kvick flicka — och stundom måste ju ungdomslige skramma öfret ...

— Nej, men hvilken utsökt vy, utropade Therese med verklig konst, då de nått toppen af berget och vände sig om.

Hvem har icke sett en solnedgång?

Angar, skogar, sjöar i böljande omväring mot en fond af mörkrödt, sammaltätt af de millioner strålar, en glödande, spjunktande glob kastar ut omkring sig. . . . Och de närmaste molntapparna bada i ett rosafärgadt ljus, medan de aflägsnare kantas med en bård af purpur, som mot centrum öfvergår till skönaste lilas. . . . Och hela landskapet skimrar, svävar i en sista, frode, njutningsfull minut, förrän nattens i höjderna sväfvande ande kastar ner sitt svarta flod. . .

Fluvens hjärta är så kallt, att där icke finnes en sträng som dullovar ~~af~~ med i naturens sym: och så här repa i höjden vinner tanken på en själf. . . . och man önskar sig en kopp af te och stora kvick öfvergångsvingar för att sväfra uppåt och blifva ett med naturen.

De två unga slodo tygta en stund.

— Ni är ju artist, bröt sluthjulen Therese tygta naden. — Ett minne skall ni skänka åt mig, denna solnedgång måste ni fastna på duken. . . . Det blir en utmärkt tafla. . .

— Om man blott kunde troget återgifva naturens tanke, sade Arnold ~~och~~ melankoliskt, — men ofstast och alltså fattas där något på en tafla. . . . Det är blott en bild — och lifvet är konstgjordt. . .

— Samt nej, men det väcker hägkomster

362.

kan honom sätta sig...

I detta förtroliga grannskap och denna präktiga
la omgivning måste de ju smärningom glömma världen
omkring sig — och äfven ^{hjärta} ~~hjärna~~ som mest handlade af
beräkning, måste ju klappa af varmare händer för
denne gungling, som hon redan för sätta och vis be-
undrade... Och det var icke utan vemod hon tänk-
te ^{hittade} på de mångfaldiga gånger hon sålunda beträffats af
verklig kärlek för dem hon i början lekt med... Den
var visserligen flyktig och öfverglänsande, men så mycket
lyfpare, så mycket mera romantisk — så i ensighet med
naturen, där allt spirade upp, blomstrade och viss,
nade för att ^{äta} spirer upp, ^{äta} blomstrar och ^{äta} vissna...
hvarje gång under en ny form, ^{men} dock alltid det
gamla... eller som denna solnedgång som uppre-
pade sig hvar afton, lika skön, lika glödande och
sist lika melankolisk...

Hvar människa har stunder af helig tystnad,
då lifrets vemod sakta svullar in genom hjärtats öpp-
nade port... Det måste vara naturens stora själ
som ~~skänker~~ ^{långtomsfullt} drager till sig människosjälens och låter
den höra den stilla musiken i sfererna...

Och då önska vi oss en vän ~~brödr~~ när sista, en
vän ~~med~~ ^{med} hvars ~~skuldor~~ vi lita vårt hufvud och

elles föreställningar hos åskådaren och det är ju det lifande i konstverket ...

— Alldeles! ... Märkvärdigt, nu fattar jag till fullo meningen med Rafaels ord, då han en gång sade mig, hvaraf han bedömes ett konstverks värde: "Ju mera kärlek som rusar till mitt hjärta," sade han, "dess mera geni hos artisten ... Därför är Han den största artisten, som skapat den mesta kärleken." Han är underbar, den Rafael!

— Ni lofar mig alltså en vy af detta af-
tonlandskap? åstod Therese efter en kort paus.

— Mycket gärna, svarade Arnold, — isynner-
het som jag redan varit af just denna utsigt
med denna samma belysning och där alltså
behöfs blott en kopia ...

— Det passar ju förtäffligt ... Men hvad sä-
ger ni, skola vi ej sätta oss litet och ännu följa
dette sceneri med ögonen?

Arnold var naturligtvis beredd, och de val-
de ut åt sig en mossbelägen sten, som gaf gott
utrymme åt dem båda. Arnold ämnade nog ta-
ga plats på en annan sten, men Therese hän-
drade honom, i det hon med en behaglig gest
pekade på den tomma platsen bredvid sig och

som delar vår hänsynsning — och då äro vi
 alla ursäktade, gryniga koketter såväl som kal-
 la egoister... Ty alla äro vi ju bröder och systor,
 och likadana, ^(såsom grekerna i ett Frö) hur mycket än formen är olik...
 om och den ena kämpat sig högre upp än den
 andra...

— Hvarför sätter du så tacksfull? frågade The-
 rese.

— Jag... hm... liksom ni själf.

— När tror du er få kopian färdig?

— Jag skall måla den iägarerett, så att ...
 skanhända efter en vecka.

— Ah, det gör ju fort!... Hurvad det kom-
 mer att fröja mig att ha en ett minne af er hand.

— Verkligen... Inne reser ni väl bort ännu?

— Nej, nog stannar jag väl ännu några
 veckor.

Det blef en liten paus.

— Om jag också hade något minne af er,
 yttrade Arnold sakt.

— Ah, ni lär väl ej omånas mig sen mer.

— Hur tror du så, fröken Therese? Jag kom-

mer att få mycket lättamt. Men ni, ni lär väl
glömma mig...

— Man vet ej, menade hon och höjde sin
blick till hans öga.

De genomfördes båda af en lätt darrning.

Nästan ofrivilligt rörde sig hennes hand och
i en hastig impuls fattade Arnold öfvensamma
med begge händerna. Hon drog ej undan sin.

— Therese, håller ni af mig? kvistade Ar-
nold efter en stund.

Hon blott log till svar.

Hänryckt lade han med en subtil rörelse sin
arm kring hennes lif.

Hon lät det ske.

Hvilken underbar Gissning att blifva älskad
af en oerfaren yngling! Nu ~~det~~ var det han,
som lutade sitt hufvud mot hennes skuldra...

Stod en paus...

Aftonrodnaden bleknade. Himlen blef så kall
och hvit där i öster, luften ~~smått~~ svalk
nade, skuggorna sjönks...

— Älskar du mig, Arnold?

— Jo, svarade han berusad och slöt henne fast
stare intill sig. — Therese!

— Hvad då?

— Menings du, hvad du en gång lofvade mig?

— När då?

— Då på vår bitfärd, när vi sutto på två-
manhand...

— Nej, inte menings jag...

— Ah, inte ...?

— Säg du det, Arnold!

— Skall jag ...?

— Jag ber dig.

— Det var just då, när du hoppade ur båten.

Menings du nu?

— Ah ... kanske...

— Får jag det nu?

— Ah, käre ... inte lofvade jag dig något.

— Nej, men du sade, att du ville ge mig
någonting.

— Det skall du också få nu ... se där!

Och hon böjde sig till honom och frylkte en

läta kyss på hans pannan.

— Abskling, hvilstade han tacksamt. Och efter
en stund:

— Är jag återgålda?

Hon svarade ej. Men Arnold kysste henne två
gångar på kinden.

Ater sutto de tysta och betraktade kvällens fram-
sleg. Allt gulare och blekare blef ljuset vid horis-
onten, allt djupare sankte sig det mörka floet
från himmeln där ovan.

Och kvalfullt! Det var som om den lyckliga
drömmen för Arnold allt mer skingrade sig, ju
mer natten vann inbåg — det var som om denna
hemtat med sig en svart demon, en demon som
stälde denna fråga till Arnold: men är det
rätt så här? Hvad tror du Rafael skulle säga,
om han såge dig?... Men, invände en annan röst
i hans hjärta, skulle icke Rafael gifva mycket för
att få sitta så här med Elise?... Javisst, sade den
monen, men... betränk... är Therese den rätta för
dig? Har du icke just åt Rafael talat om någon

annan . . . ? . . . Men hvad skall man göra! At man herre öfer sin hänsel? Sak, det är barn Tessies. Nej, så här var det bäst och rättast, han älskade och var alskad — hvad mer?

— Nu, Arnold, måste vi gå . . . Tiden lides, de vanta mig här hemma, sade Therese plötsligt, i det hon lösgjorde sig och steg upp.

— Redan? Hvorför så snart? frågade Arnold häfven.

— Kära vän, ni män forstå er ej på det praktiska . . . Nu skulle du sitta så här i flere timmar om så vore . . .

— I evighet, afbröt Arnold.

— St, invände Therese skrottande, — inga sådana förfärliga, hemiska betydanden! . . . Om fyra, nej, hvad säger jag, två timmar skulle du fått nog . . . Kom oss gå nu!

— Men säg mig först en sak, innan vi lämna detta poetiska ställe, bad Arnold.

— Nå, hvilken då?

— Älskar du mig riktigt — riktigt?

Och han grep hennes hand.

Hon svarade genom att skrattande Frycke en lätt kyss på hans panna... Den andra, men så flyktig!... Det var som om denna kyss lätit Arnold blicka in i Thereses själ: hon älskar dig, men såsom fjärlig älskar blomman — en kort stund, en minut, och så flyger hon till en annan... Och i det samma erinrade sig Arnold, hvad hon yttrat, då de senast voro på tumhanden: en kyss, en salig stund... det är ju blott det vi söka!... Och han darrade lätt, ty det smärtade honom att tänka att deras lycka vore så krotig och öfvergående — och på samma gång stod den hotande demonen kvar och frågade: är det rätt?...

De gingo hemåt genom skogen.

Therese var ätes krisk och smuntet som vanligt. Det lilla svärmeriet hade gått öfver, hon tyckte nog om Arnold, men hon hade ingalunda beundrat sig och som hon förtill visste, att det icke var någon kärlek för lifets gaf detta henne en känsla af frihet, som gjorde henne glad till sinnes.

Kanske just denna hennes sinnesstämning var det, som verkade motsatsen hos Arnold... Men han kunde ej känna sig lycklig och nöjd... Han gick dystert och allvarsam vid hennes sida, lyssnande till hennes förat.

Therese observerade sluthgen denna förändring hos hennes kamrat.

— Men hvad fattas dig? utropade hon förvånad.

— Du skrattar ja ej alls, käre gosse!

— Ah, visst gör jag det, svarade Arnold och tvingade sig till ett smilande.

— Jo, vackert!... Säg nu, hvad är det du funderar på? frågade Therese och stöck sin arm under hans.

— Ingenting... ingenting...

— Ah, monsieur... det där var lönen! Någon har mig ert förtroende...

— Förlåt, söta Therese, det är verkligen ingenting... jag gick borta och tänkte på, att vi älskade hvarandra.

— Och det då gör dig så surmullen!... Ah, min herre, ä så fall...

Och hon lossade sin arm.

— Ack jag uttryckte mig illa, jag menade icke så, sade Arnold verkligen skrämnd.

— När ni ej vill säga mig era hemligheter, så låter ni bli, sade Therese i särad ton.

— Ålökade Therese, tal ej så där ceremoniöst!
Jute har jag några hemligheter...

— Så sig då, hvad du tänkte på!

— Men du blif ej särad? frågade han ängsligt.

Vid denna fråga sig hon hastigt på honom, och en inre aning hade henne, hvad han reparerade på... Så, så... ni, hon hade bort ana det fört... Emellertid ville hon veta det ur hans egen mun.

— Nej, jag blif ej särad, sade hon.

— Nä, yttrade Arnold modosamt, — då skall jag uppå min tankar... Ser du, jag funderade på, om... om det var rätt så här...

„Hvitket spikligt fjänt“, tänkte Therese, och hon kunde ej hindra att hon kände sig kränkt. Hon svarade intet, men såg rakt fram.

— Hvad hade jag? utbrast Arnold sorgset. — Du blef ändå särad... Therese!...

— Jag är ej särad, svarade hon stolt. — Men om

du anser det vara orätt att älska mig, så kan du ju låta bli... Dess värre är det ej.

Det var att träffa kuffandet på spiken.

— O, nej, nej! bedyrade Arnoldt. ^{lidelsefullt} — Orätt är det aldrig, förlåt mig, jag visste ej hvad jag sade. Jag måste ju älska dig — jag älskar dig... gränslöst... men jag kom blott ihåg dina egna ord: "en kyss, en salig stund — det är hvad vi unga söka", och det gjorde mig sorgsen att tänka, att din kärlek så snart vore förtid... Säg, nu förstår du ju mig, Therese?

Han var ändå underbart svärmisk och vek, den där ynglingen! Therese kände sitt hjärta klappa med kraftiga slag.

— Nä, men, älskling, sade hon äter vänligt och smekande, — är det ej tydligt att älska hvarandra blott för en kort tid... Betänk, om vi nu vore bundna för lifvet — hur uselt skulle ej aut geställa sig, om vi orakade ledans vid hvarann... Nu lefa vi blott för stunden, tänka ej på morgondagen, och det gör oss lyckliga... Slå bort dessa dystra tankar, käre vän!

— Och ser du, kallade Arnold betydligt lugn, i det han fattade hennes hand och placerade åter hennes arm under sin, — så tänkte jag, om Rafael snälla skulle göra så här i mitt ställe... Hvad tror du, Therese?

Rafael, alltid denne Rafael! Therese nästan hatade honom nu, när hon älskade Arnold... Sin känslor för Rafael hade hon glömt... Nej, om hon ville ega Arnold helt och hållet, måste hon göra slut på ~~Rafael~~^{Rafael} inflytande på Arnold i dess sak. Annars skulle hon ~~avstå~~ ha en tvifflös två älskare — det vore för långträdigt!... Och ~~den~~^{den} ~~var~~^{var} på hennes ursprungliga plan, ~~Thereses kärna för Rafael~~^{Thereses kärna för Rafael} ~~en gång var det ja en kärna för Rafael, kan ka-~~
de så många gånger förargat henne... Men hur skulle hon nu gå två vägar... Ah, vänta, hon fick en idé...

... Hvarför är det så lätt att från ängel falla ner till djävul?...

— Hm... man vet icke! sade hon i föraktlig ton och med en knyck på nacken till svar på Arnolds fråga.

Arnold blef frapperad af det menande i hennes gest och rättyck och förvånad frågade han:

— Hvad menar du, Therese?

— Ingenting, jeg tænkte bare på et gammelt ord =
Sprog...

— Hvilket da, sag?

— Hm... „alt er ej guld som glimmer“.

— Hvad menar du? sporde Arnold for anden
gangen. — Du taler i gåter, Therese. Er det nu
din tur at plage mig? Vili du hænges?

— Får ingen det, kære gosse. Men lemmom det,
ta, vi skole tale om annet.

Naturligvis forudbildes Arnolds iver att få veta
hvad Therese åyftade. Det var något som rörde hans
vän, hans bröste, hans enda vän, han måste erkälla
skap där om. Han sade:

— Bröste Therese, har du kanske fått höra något
illa om Prafall? ... I så fall kan du vara öfvertygad om
att det är osanning.

— Jag har intet fått höra.

Men där var någonting i hennes ton som än mer
upprörde honom.

— Du har då sett något? sporde han, — Nä

got som ger dig anledning att med fräckt tal om honors?

— Jag talar icke med fräckt om honors, men jag vill ej att du frågar mer... Jag vill icke att du skall förlora din tro på din väns fullkomlighet...

Och Therese teg med slutna läppar.

Ah! Arnold brände sig förstå... Hon åsyftade bestämt Rafaels kärlek till Elise, alltså samma faktum som öfver honom, Arnold, icke med beundran kunde de tänka på...

— Therese, jag tror mig begripa din mening, sade han i lugnare ton.

— Verkligen? svarade hon med ett spändomligt leende, så det hon såg på sin reddare.

— Ja, menar du ej, att Rafael också... är... kär? frågade Arnold, en smula bragt ur fällningen.

— Ha, ha, kära vän, skottade Therese, — menar du jag vore så enfaldig att tro, det du icke vetat det?

— Nå, hvad är det då? sporde Arnold ätlet orolig.

— Nå bra, jag vill ej plåga dig längre, genmålde Therese, som om hon plötsligt fattat ett beslut, — du skall få honom, men kom ihåg, att du själv velat det.

Och så fortsatte hon efter en kort paus, under det Ad:
nold ångstigt lyssnade till hennes berättelse:

— Ser du, käre gosse, hur mycket det än smär-
tar ditt vänkjersta, att icke alla beundra den Ra-
fael lika mycket som du, så måste jag dock tillstå;
att jag icke kunnat med honom... Jag säger det så
här rent ut, att tala öppet är ju min vana!...
Rafael är ju bra på allt sätt, talangfull och kan
hända bättre än många, men ett fel har han och
det är min svaghet att icke tala detta fel.

— Hvilket är det då? frågade Arnold, grubb-
lande i sitt sinne för svaret.

— Hm... det att vilja uppträda annorlunda:
Ja än man är ellet med andra ord: att vara färdig
se...

— Rafael en färdig... du beskyller honom alltså
för falskhet, kunde Arnold i sin stora häpnad icke
afhålla sig från att utropa.

— Hur kan du tala så där! svarade Therese i
särsk Ton. — Jag beskyller honom icke för någonting,
jag vill bara ju blott inför dig en iakttagelse som

576.

jag understätt mig att göra.

Arnold ansträngde sin sträckars bjuvian för att finna någon grund för deans hämska beskyllning, men utan resultat.

— Jag har aldrig märkt något sådant, sade han,

— jag kan icke tro därpå.

— Nej, nej, ty för det förste är han din vän och för det andra är du man. De kvinnor trappa långt skarpare öga för sådana saker.

Arnolds hjärta kulltrade. En obehaglig känsla tryckte sig hans bröst.

— Berätta, berätta, hvad du har iakttagit? bad han ängestfullt. — När?

— Vid flere tillfällen; jag vill nämna ett. Erinnrar du dig Elises namnsdag? Där voro främmande på vidlykan, och vi sutto eller sate i Trädgården. Jag hade ett ärende in och gick på ca stund ifrån er. När jag kom till balsverandan, hörde jag musik inifrån. Det var ett särdeles vackert spel, och jag trötte in den vägen för att få komplementen artisten. Som jag gissat, satt Rafael vid flygeln. Han märkte

te mig icke utan förtrulle att spela. Jag hörde en
 stund tygt på, så yttande jag någonting om att
 det var vackert och närmade mig flaggeln. Den
 fael upphörde genast att spela, vände på hufvud-
 det och — rodnade, då han såg mig! Och som
 han därtill betraktade mig med en särdeles förvånad
 blick, klef jag in öfverraskad, att jag ej fick fram
 ett ord på några ögonblick. Slutligen fick jag mid
 i mun och frågade, om han ej tänkte spela vidare.
 Då — föreställ dig min häpnad — kastar sig den bad-
 Jarn på knä, fattar min hand och utropar:
 „hvem bryr sig om sådant nu!... Therese, jag ät-
 skas dig!“ — Ja, så sade han, och jag skäms att be-
 rättar det... Nå, du förstår, om jag hade tygt om
 honom, så hvem vet, hvad jag då hade gjort, men
 nu kände jag som sagt ingen sympati för min
 sonakasin, och detta som ursakta, att jag icke
 för långt när samma lifliga Ton som han ut-
 brast: „Uckh!“ — jag bryr mig icke om dig det
 ringaste.“ Och med denna ihållna försäkran ryckte
 jag min hand lös och ruschade bort... Jag tror
 han på aftonen bad mig om ursäkt... Emellertid ob-

serverade jag honom de följande dagarna och märkte snart, att han slog för klise . . . Jag vill alltså blott säga, att han icke är bättre än jag träller, låt vara att han införl dig älskar att visa sig i en skönare dager . . .

Och Therese knyckte spottigt på nacken i sin berättigade harm . . .

Med fara hade Arnold hört denna berättelse. „Det är icke sant!“ var han när att utropa, men han höjde sig. Therese skulle tåkert grofligt berättat af att misstänkas för lojn. Och hvad orsak skulle hon för resten hafva att ljuga — hvad födel? Arnolds sköt gemst den tanken åt sidan — han skulle misstänka henne som från i dag var hans! . . . Men å andra sidan kunde han ej tro, det Rafael . . . Store Gud, plötkligt föll honom i hägen den där namnsdygen på villan, då Rafael nästan hela tiden var osynlig . . . Och sedan på aftonen, när Rafael föreföll så dyster och tankfull, hade han, Arnold, frågat honom om orsaken till denna nedstämdhet, hvarpå Rafael — ja, ja, han erinrade sig så tydligt Rafaels ord: „Du blif ja inte ledsen, om jag inte säger det.“ . . . Och Arnold

hade varit nog så förvånad öfver att Rafael hade hem-
 ligheten som gjorde honom sorgkundra och som hans
 bästa vän icke kunde få lära känna ... Skulle det
 då vara möjligt, skulle Rafael? ... men plötsligt
 förändrades Arnolds tankegång: hvad var det som
 han egentligen anklagade Rafael för? Ett miss-
 lyckad kärleksförklaring åt en flicka — en begär-
 gen dumhet som man inte brytt sig om att osmala!
 Själfa faktum var icke dess värre — men det be-
 stode ett så besynnerligt ljus öfver hela Rafael's per-
 son! Hvarför förklarade han sig förälskad i Elise,
 om han var det i Therese — eller var han verkli-
 gen så flyktig? Hur hade då Arnold kunnat få
 en så skarp uppfattning om sin vän — hvarför ville
 han själf visa sig annodunda än han var? ...

Arnold var verkligen ulla fast. Hur han tänkte,
 hur han urskuldade, fanns där alltid någonting
 obekvämligt, som gjorde hans hjärta så ondt! ... Må-
 ste han då förlora sin vän, aktningen för den som
 han trodde på som på ett helgon? ...

Bäst var kanske att slä alla tankar

ur hägen... Man måste ju trosta sig, man måste
 ju taga världen sådan den var... Hvarför hade de
 Ockri, Rafael och han, varit så där filosofiska
 och kånstofulla — kunde de icke lefa som T. el.
 Karl och Herbert? Se, dem emellan kom aldrig dy-
 likt i fråga... De voro glada och behandlade
 hvarandra som människor i allmänhet...

Han måste begära förklaring af Rafael — nej,
 det skulle han ej förmå! Han hade ej krafter att
 beskylla honom för falskhet... ty Rafael åtskade
 ju ändå honom, det visste han var ej förtäring...

Therese blef slutligen förskräckt öfver sin för-
 jäslagens långa tystnad... Skulle hennes lilla skämt
 ha en så ödesdiges verkan?

Hon fann sig tvungen att bryta den obehagliga
 tystnaden.

— Nej, käre vän, loj det på dig så förskrä-
 ligt? Hade jag anut det, skulle jag aldrig sagt
 ett ord om den fatala händelsen... Inte må du
 nu förargas på mig, jag ber dig om förlåtelse...

— Nej, svarade Arnold långsamt och dystert.

— Svarför skulle jag vara ledsen på dig, du är ju oskyldig, om . . . ack, säg mig, älskade Therese, du har väl talat sanning?

Detta plötsliga mod att göra en så oförskämd fråga — det var den drunknande som grep efter ett halms-trä...

En häftig, obehaglig känsla bemäktigade sig Therese, hon var nära att tillstå sanningen — i samma ögonblick tänkte hon på följderne, och liksom nedtryckande det som höjde sig i hennes bröst, sade hon:

— Svarför tror du jag skulle ljuga? . . . Jag talar sanning, så får du se, du behöves ju icke tro på min ord...

Arnold hade af blygsel öfver sin fråga icke vågat se upp. Han märkte ej sin kamrats flyktiga rödhet. . . . Hennes söta ord berödade honom det sista halms-träet...

Therese fick hastigt en lust att skingra Arnolds sorgens tankar.

— Se, älskade gosse, sade hon glatt, — vi måste taga lifvet lättare, icke så där tungt . . . Misseräkning på misseräkning, det är vår lott. Vår lycka beror på hur vi upptaga dem . . . Brost med sorgen nu och litom

oss glädjas...

Therese bemödande ville icke riktigt lyckas, hon var ej ejfält hållen vid sina vanliga humör...

Återstoden af vägen gingo de ganska tysta. Inslände till Apollonhyttan skildes de åt.

— Nu är du den enda som jag får leta på, yttres. De Arnolds sorgset smälteende, sedan han tryckte Thereses hand till afsked. — Och du bedrog mig inte, ty du har ju talat öppet med mig... Öppet i alla afseenden, t. d. m. där att du ej lofat mig "evig kärlek"... Adjo nu!

Men Therese blef plötsligt starkt röd, omfamnade Arnold och kyssade hans pannan... Därpå slet hon sig lös och skyndade bort.

Arnold såg kärleksfullt efter henne och vände sig därpå hemåt...

Nu, då han befann sig ensam, kunde han tillka mera sansadt. Han hade varit så upptagen af Rafaels person, att han glömt sina egna förhållanden. Nu framstods dessa åter klara och lade sig liksom frivilligt i jämbredd med ~~hans~~ vänner. Och Arnold

betraktade dem en stund nästan häpen... De voro ju så lika hvarandra man kunde önska det! Rafael har gjort Therese sin kärleksförklaring och låter Arnold vara i den tron att han är kär i Elise — och jag, tänkte Arnold, jag älskar Therese och låter Rafael tro att jag är kär i Linda... På det sättet äro vi ju rivades och båda lika sluga... Ja, hvad frågar jag nu mera efter rätt eller orätt hvad angår min känslor för Elise — nu, när jag inte met har någon som kan öfvertyga mig om att det är orätt, kallar jag mig till Therese, till Karl, till Herbert och till många andra som säga att det är orätt — och också till Rafael som handlar in, slutade han bitvis leende för sig själf... Hvarför skulle jag vara olik alla andra?

Och på samma gång var Arnold förvånad öfver att han bar detta slag med ett sådant lugn... Ah, kanske var det så, att när han fick en ny vän, sin Therese, skulle han förlora den gamla... Helt säkert, om han fört fått veta dessa saker, skulle han ej mest förmått lefva... Ty han kom nu till den slutsatsen, att Rafael ej älskade honom som förr... Talade de med samma intima språk som förr? Sysselsat,

te de sig mer uterlutande med hvarandra? ... Nej, Rafael hade ju på de sista tiderna blott talat om sig själf och sina förhållanden ... Hans vänskap hade svalnat.

17. Gamla tant Deerman.

„Nu skall jag aldrig mer sorja“, hade Rafael tänkt den där natten, då Elise af honom låt kyssa sig på handen, och han hade tillagt: „ty jag är ju så lycklig.“ Men han hade glömt den yttre orsaken till denna sin lycka, och han var alltför litet sentimental för att kunna nära sig allena af den på handkyssningen grundade förmödan att Elise höll af honom ... När därför följande dag redan visade denna mindre tillgänglig och mera kylig, föll Rafael åter i sina gamla Trufel: hon ägnade sin godhet och — varför? emedan hon ej älskade honom ...

Vi veta, hur det förhöll sig med Elise. Hon älskade Rafael, icke på ett ungdomligt, flyktigt sätt, mest med en verklig kärlek, som slagit sin rötter djupt i hennes själ; och detta var hennes stora förtjänst, hvilka ungdomsfel hon för öfrigt må hafva haft. Hennes kärlek hjälpte henne öfver Rafael, som suckade under trycket af sina kärlor, och det smärtade att varseblipa hans själfriskhet. Stundom fattades hon af medlidande, och gaf honom då ett litet bevis på tillgifvenhet, som dock kom den sluckare Rafael att så stråla upps, att hon

blef helt rädd, tygnestigast i sällskap. ~~Spelunden~~
 var icke heller säll lycklig, så säll hon än hämt sig i början
~~hon som inte var lycklig i livet...~~
 af sommaren.

Rafael's arbete gick icke framåt. Tiden före
 frukosten använde han till morgonpromenader, för
 ofrigt glömde han sig nästan hela förmiddagen
 vid pianot, fantiserande och i längden störande
 den som befann sig inom hörhåll... Emellertid
 erfor han inga samvetskrav öfver denna sysselsö-
 löshet, kanske emedan andra tankar upptogs hans
 sinne.

Det var egentligen två frågor som han grubblade
 på: hvarför älskade ej Elise honom? eller, om hon
 gjorde det, hvarför hade, hvarför visade hon det ej? Oför-
 kast förkastade han dock den senare frågan. Med sin
 prättframma natur begrep han ej, att en menniska i en
 dylik ställning kunde hålla något hemligt... Med
 sin blick för ~~hvarje~~ ^{tingen} i det hela förbiting han enskild-
 heterna... Men det första spörsmålet sysselsatte desto
 mera hans hjärna, och han ^{konf.} övervägde ej till ~~en~~ ^{den gamla}
~~riktiga~~ slutligen ^{att} felet låg hos honom.
 Men hvarför detta fel bestod, kunde han icke upptäcka.
~~han hade varit som en gift, hans tal var en~~

Subjektiv tanken som han antigenom var kunde han ej räkna sig till några laster i en själ som i själva verket icke hade sådana. Han såg icke sitt enda ~~svårsta~~ ^(ungdomens urrekthetliga fel) fel, som just var det, att han stöt sig inom sig själf och med tanken frätad på det enda som han ättade förbisj allt det öfriga. Han hade förlorat sin objektivitet, förhållningstanken mellan den inre och den yttre världen. Han såg icke — i likhet med många! — att han bejod en orättvisa, då han fördömde något af världen, på samma gång han ingenting gaf den utan till och med skilde sig ifrån den. Han önskade en sak utan att söka vinna den!

Därför var hans tillstånd efter orsakel där sådana icke funnos naturligtvis ~~slutligen för yttre, han bedömde människorna efter sin~~ ~~fruktlös och fjärran förnom än orättmätigare. Hans systers uppfattning~~ ~~karaktär.~~ ~~En sak varde han ändå. Långt hade~~ ~~instinktmässigt hans förändring, men hon var icke gammal nog att~~ ~~se rätt honom till vara lifligen, antagligen — och~~ ~~tyllan det tillfredsställande. — "du)~~ (han så förändrat dig, Rafael", sade hon en dag, "hvar för kan du ej vara som förut, då det var du som uppmuntade oss alla? — nu är det vår tur, men vi få knappt lif i dig!" — men han brydde sig ej ens om att försöka det nu mer, så öfvertygad var han, att han ej vore i stånd därtill. "Det strider mot min natur", sade hon. "Åh! — du var ju ej så födelig invändande dinda. "Då har min natur förändrat sig," sade svarade den kärleksjuka ynglingen ...

Änthjen en dag kom Rafael på den tanken att skrifa. Kanske det var samma fall med Elise som med honom själf. Hon visste ^{kedjan} icke, om han höll af henz

ne — kanske hon älskade honom, men tröflade för hans kärlek, kanske hon led som han, ... o, då var det ju hans plikt att trösta henne!... och denna Tanke gaf ho e
 nom en höflig öfrö att betygga henne sin kärlek. Och
 det bästa tillfälle hirtuu skänkte ett bref... Där var han
 för resten på sitt rätta ghest. Det som misslyckades
 honom i tal, det redde han sig ur i skrift.

Rafael skref avslutä en bifett för fyra oktawer:
 dot, och han hade ej bedömt sig rätt. Det var ingen hvar-
 daglig billett-doud af aldiga föraktningar, det var en
 such af kärlek som söker kärlek — en allegorisk fram-
 ställning af hans eget själstillstånd och en bild af
 kärlekens poesi.

„Det borde väl verka angenämt för Elise, det här
 brefet,“ tänkte Rafael, „det är väl åtminstone finkän-
 sligt. Där har jag minsann ej burdes utropat, att jag
 älskar henne! Ja mycket har jag kunnat behärskat
 mig.“

På den samma dag fann den nu förhoppningsfull-
 le ynglingen tillfälle att gifva skrifvelsen åt sin kus-
 sin, och Elise stoppade densamma rödmande i sin ficka
 för att enligt Rafaels begäran lämna den på sitt rum.

Ett par dagar därefter fick baronessan kallelse af sin man, som för köpfallet vistades i hufvudstaden, att iöfverfinna sig därstädes i och för någon viktig affär. Som hennes kostarvår antagligen skulle räcka någon vecka eller par, hade baronen anhållit hos sin äldre ogifte syster, att hon skulle tröna ut och sköta om hushållet så länge, och hon hade godhetsfullt ingått på förslaget. Följaktligen afreste Elisés moder ~~senare~~ på följande morgon, och litet senare på dagen för Rafael i schäsen till stationen sin gamla tant till mötes.

Det var en ganska vacker solskensdag, denna dag i medlet af juli, och Rafael hade redan i god tid bejiput sig hemifrån för att icke behöfa rekta sin uppmärksamhet utslutande på körningen. Han lät hästen frafra på hur den ville, blott då och då ryckte han helt mekaniskt i tömmarna, för öfverigt såg han och funderade tygt eller beundrade de varelse landskapsvyerna omkring sig.

Rafaels tankar vände sig naturhjuvris till den väntade gästen, tant Agerman, som hon hette hos Ehrenbjelms, medan Elise och Hjalmar kallade henne faster Agatha. "Gammal" var också ett af hennes

epitet, ty så långt Rafael mindes tillbaka, hade hon stäse varit den gamla ^{magon} tanten med lång och smal näsa, stora glasögon, kapott, mörkgrön pörsat, äpplen och karamellet. Som hon var ett enbart freuntimmer, föredref hon sin tid med att besöka sin släktingar, och Rafael kom nog i höj, hvar den snälla ^(efter deras moders död) tanten fyra dagar af sju varit hos dem och sett till, att allt var på rätt. Se, hon tyckte om att flyga och ställa och gifva goda råd, och hennes råd voro omönsann de bästa man kunde få, så vitt de berörde det praktiska, ty där hade tanten påtagligen vidsträckt erfarenhet, och grefven underlat häller aldrig att nogna följa dem. Hon var också stäse välkommen för barnen, ty om hon ^{hörtade} ~~besto~~ gräl och förmaningar med sig, så var också hennes pirat full med bonstons. Hon var alltså familjens „snälla tant“ och Rafael, för hvilken hon stäse fadder, var hennes förklarade gullgosse. Dett goda förhållande mellan tanten och hennes gubben hindrade dem emellertid icke från att ibland råka i gausken huf-

390.

hija dispyter, hvilka härlette sig af deras olika lifsåskådning, ty Rafael, den pojken, understod sig ju att äga en lifsåskådning! Ja, tanten beklånade och fäste på samma gång för den oförtrickta själfständighet i idéer och åsichter som den stackars omtyddige Rafael Adagalade, medan den och samtidigt med sorgen ~~för~~^{för} ~~hvarandra~~ ärode sin kärna tantens religiöst-pessimistiska förklaringar. Han frågade sig ofta, huru orsaken manne låg till denna hemskt prosaiska filosofi, men tanten talade litet och helt yttligt om sig själf och Rafael hade ej vågat spörja. Han hade dock sin förmodanden. Kanhända var orsaken försmädd kärlek — tant Deerman var ju ogift och försmädd kärlek var åtminstone i romanerna så vanligt. Kanhända berodde det på sjuklighet, ty Rafael visste, att hon ej var utan svåra, inre kroniska lidanden, fast hon aldrig klagades. — Kanhända, ja, hvem vet, hvilka martyropplågor en sådan gammal tant ~~kan~~^{låt} genomgå för att kunna klämma in sitt gamla goda hjerta inom enmas

af mistroende, fördomar och till det yttre så litet, litet kärlek för människorna och världen i allmänhet fast hon på sina släktingar slösade så mycket godhet...

Och nu skulle hon komma med tåget!... På helf-
annan månad hade Rafael ej sett sin tant, och nu
klappade hans hjärta... Var det emännne en förkän-
sla af att tanten skulle ingripa i händelseens gång,
~~ty därtill syntes hon af ödet~~ att hon
skulle blanda sig t. ex. i Elisers och hans förhållanden
eller var det blott af längtan att få återse en kär
vän, som åstadkom denna ärrning?... Rafael hade
haft på många erfarenheter däraf, att tant Leerman
af ödet ^{syntes} vara utsedd att stoppa sitt finger i axel...

Rafael hade anlänt till stationen och spatserade af
och an på ^(den senaste) perrongen... Si-i-i-p, lyss det i fjärran,
och där borta bakom den lilla slutningen ^{steg} ~~syntes~~ sin
sång ~~en~~ ^{upp} ~~blom~~ för jorden ^{en} ~~af~~ ^{en} svart punkt,
som emaningom blef större, medan det i början dof-
va mulbrudet blef allt starkare, mer därande, ju när-
mare den frustande Änghästen kom... Nu är den

med hela raden af svarta, gröna, röda, blå och gula vagnar
 lätt invid stationen — med full fart slår den framåt —
 i nästa ögonblick skall den vara förbi hela stationen!
 — nej, ~~stationen~~ hastigt stannar det långa pers-
 bandet som af ett kullslag, och lokomotivet står där
 lydigt stilla, ehuru det stampar af otålighet att få
 frusta ut sin samlade ånga och i full fart vasa
 vidare!...

Nå, men hur är tant? Har hon glömt sig, hur hon
 blivit af på orätt station, ovann som hon är vid järnvägs-
 resor? ... Nej, där kliver hon på försiktigt ^{med} en blå
 kupé! Tänk, att den sparsamma tant Deerman köpt
 sig en första-klass-biljett!

Rafael skyndade till ~~och hjälpte~~

— Goddag, goddag, tant! Välkommen nu hit
 ut! ropade han och bisprang den gamla dammen
 vid nedstignandet. — Hur står det till, och var var
 besvärlig?

— Tack skall du ha, nej gick det ju, svarade
 tanten i sin vanliga bestämde ton. Och så såg hon
 på honom ~~med~~ genom sina glasögon och tillade: —

Ger man på, jag Fred, du har varit... och duktigt od-
bränd har du blifvit, käre pojke... kommer till sluta
egen som en äkta "murjan"... Men hvad ser jag, du
har glömt den hvita mössan hemma...

— Ach, förlåt, snälla tant, jag fyller mest om
den här förefliga jockeymössan, eller rättare sagt, jag
kan inte söka på saken, när jag för hemifrån.

— Det är som jag sagt, du är för tanklös af dig.
När du beger dig längre bort från vellan, skall du
alltid se till studentmössan på dig.

— Ah, gemmalde Rafael skalmiset skottande,
— tant menar, att hela världen borde på veta af att
jag varit lyran!

— Ja, ja, skratta inte, du är ung och det ser
gentill ut... Det är som jag sagt, du tar för litet
vran på dig själf... Men hvad är nu min kapp-
sacken?

— De ha väl kommit som bagage?... Om tant
ger polletten åt mig, skall jag stundt bliffa effika-
terna.

Sagdt och gjort. Fem minuter därefter sattes de

bead behömt instupade i schäsen, sedan tanten nog tillsett, att Rafael plicerat upp alla hennes klapp. Anckan där bak. ~~förut~~.

Det var en sak som förvånade Rafael: kappotten, som ^{avtids} ~~efter~~ beträffat tantens kvarta här, var borta, och i dess ställe satt där en särdeles modernt utstyrd svart helkhatt — och hennes öfverplagg var beklädas af modern snitt och att döma af utseendes gauska dyrbart...
 „hon är litet fäfang, den kärn tanten“, tänkte Rafael,
 „det kan ^{ty} märkt redan förut.“

Uti-ä-vis kuffadbonaden kunde Rafael ej teja.

— Men, tant, hon är kappotten nu? Den här stiligga hatten gör, att Tant ser helt ung ut.

— Skams du inte, ung är jag ju också... Kappotten, sade du? Den är hemma; om somrarna går jag ju i halmbast, fast du aldrig sett det, du, som är på landet hela tiden...

Jam, det var förklaringen!

— Men hör nu, tant, jag tror kappan också är ny.

— Den här då, jag har gått med den sen den ~~afslut~~ födelse kom till världen.

Rafael hade glömt, att hans gamla tant aldrig hade
sanning vis-a-vis sin egna kläder. Kom man in till
hon, ^{det kuffet} rände hon talet i skämt... Liket i affären ä
deru: man såg tydligt att hon skämtade, men sanningen
förblet dock likafullt.

— Träffade tant pappa i Helsingfors? frågade Ra-
fael vidare.

— Ja, hvad jag är glömt, man blir riktigt yr af
en sådan sin jämvägsen på tio, tolf mil... Jo, hela
någon mycket från honom, han mår bra, liksom
från farbrod Lalle...

Farbrod Lalle, det vill säga Hjälmar, var Elisés far.

— Ja, ja, hvad var det för en affär, som gjorde,
att farbrod Lalle kallade tant Sofi så hastigt till sta-
den?

I nästa ögonblick förstod Rafael öfver sin indiska
ta fråga, men tanten svarade lugnt:

— Se, det vet jag inte, men hvad jag vet, så är
det, att Lalle är en riktigt slötare... Imorse skul-
le han nödvändigt köpa mig en förte klasses biljet, ^{en}
fast jag lika gärna rest på III:de klass... Jag provde
sterade och gralade, men han är döf som en vägg
för mitt prat.

— Nå, det var ju en vinst för tant! utropade

Rafael fiffigt. — Nu gjorde tant resan för ingenting!

— För ingenting! Fast Gud endast vet, hur många
mark Lalle lade ut!...

— Ah, farbrod, han är rik!

— Lita på den rikedom!... Hur står det nu
till på villan?

Och så kom där en störtskur af frågor och svar om
förhållandena på Kussela...

Under detta lifliga samtal gick färden så klistigt,
att man ett tu tre befann sig motemellan Pausch
bys befärdade äkerfält. Och nu kunde tanten ej se
sig mätt på den vackra utsigten, som man hade
härifrån skogsbygnet... Den bred, blå ån, det grans
besuren Kussenuuri, på hvars Fopp Apollohyddan steg.
Lade fram mellan Fraden, och här på denna sidan
de nitte bondstugorna och där bakom åkrarna den
stolta villan med sina torn och flaggor och de majs-
statiska granarna runt omkring... Och allt så
bråkigt och skimrande i middagssolens ljus!...

— Ni bot ju som... hvad skall jag säga... som kung-
gen själf, var tantens beundrande utrop.

— Icke sannt? bekräftade Rafael och höll inne
sin häst.

— Men hvad ser jag! tillade tanten. — Där kom-

Ma ju Elise och Flygelm^(och Lente) (Lente mötes... och hvem är den Fredje flickan?... ah, det är väl Therese Andre'!

— Preci's, sade Rafael och lät hesten springa.

— Välkommen, välkommen! ropade och viftade de motande, och s^o måste tanten ned från ålbonet för att möttas och välkomnas, och Rafael fick ensam kusha hem schäsen och bagaget. — — —

Det var samma dag på eftermiddagen. Gamla tant Acerman hade haft ett fastligt betyg. Traktisch som hon var, gaf hon sig ingen ro att hvila, utan var Elise frögen att genast efter fasterns ankomst förä derska omkring öfverallt i boringsrum, kök, källor och uthus. Det som föll fastern i smaken, det godkände hon genom sin lydnad, i motsatt fall gjorde hon sina välmeniga, ändlös anmärkingar, hvilka Elise åhörd med en undergifvenhet som ådagalade, att hon förstod sig på sin nära faster...

Kaffet var drucket, de unga voro som bäst äta och promenerade, faster Agatha hade födelarat att hon nu ämnade hvila sig litet, därför kom hon ej med.

Hon hade alltså med sin stiekstrumpa insattat sig i en karmstol i matsalen för att vara tillhands, om man behöfde henne i hushållsbetyg.

Hon hade icke suttit där länge i sin ensamhet, då dörren öppnades och Rafael trädde in.

— Vi tyckte, att det var oartigt att lämna tant så här ensam, förklarade han, — isynnerhet som tant ändå ante soprer på dagen. Därför kom jag nu...

— Inte hade du behöft genera dig för min skull, sade den gamla damen smickrad, — hvad skall du ha förskigt i mitt sällskap, gå du hem ut med de unga!

— Ah, tant vet nog själv, att ingen Trifs så bra som jag med gamla tauter, invände ynglingen och tog plats på en stol nära tanten.

Han fick ett småleende till belöning.

— Kom hit nu, min pojke, så att jag får se på dig, och då Rafael åttlyöt befattningen och tant Beerman tog hans hand mellan sina magra, knöliga fingrar: — ah, det här håret måste vi få bort från nacken, det har ätes vunnit så fiskelegt fört, nu hänger det ju där som på en liten fläcka... Du har en märkvärdig härväst, kära barn.

— Det är så bra, så ses jag åtminstone ante ut som en förläsen pedant, inföll Rafael.

— Ah, fortände tanten sin monstring, —

bred och duktig pojke ... men, som jag sagt, det är de
 besynnerligt, att du skall ha sådana händer, grofva hän-
 der, alldeles som den värsta arbetare ... Har du frött
 dem i citronsyra och sofet med handskar på, som jag sade?

Rafael erinrade sig till sin förskräckelse att han icke ef-
 terföjt detta utmärkte råd, men han redde sig ur förlä-
 genheten genom att visa fram sin hand och yttra:

— Men se nu nog på den, tant, ente är den än-
 de så färlig... Hvit är den ju, fastän kanske en litet
 solbränd, och insidan är ju så rosenröd och vacker... Och
 se på fingrarna: små, smala, knotiga — bara ben — spel-
 sig i ändan, inte alls som arbetares. Deras är tjocka,
 knotiga...

— ~~Ja~~ Du tycks ju ha märkligt nog reda på de
 sakerna, kan du vana, kan du vana... sätt dig nu där på
 stolen... nå, berätta mig nu, hvad du utbrättar här
 på landet.

— Ah, på sistu tiden har jag spelat piano mest.

— Aj, aj, kära barn, du sitter för mycket inne...
 Det är som jag sagt, du borde vistats mera ute.

— Tant kan ligga sig, nog far jag motion och
 så.

— Du sade, att du spelat... Glöm nu, hvad är mer

ningen med det där eviga musicerandet? ... Som sagt, jag begriper inte, hvad du har för en nytta utaf det.

— Jag bildar mig, somade Rafael saktroniskt. — För resten är det ju bättre, om jag klunker på pianot, än om jag gör ingenting ...

— Herre Gud, hvem har du sagt, att du skall lutas? ... Arbets, arbets skall man ...

— Men snälla tant, inte är jag precis lat heller; blott de sista federna har inte min skrifning riktigt gått ...

— Kära barn, ta inte om det där hiskelige skrifvandet ... Hvad har du för en nytta af det? Sadana besyngnerliga griller du fått i ditt hufvud, ser du blef student! ... Sade jag inte det tusen gånger åt din far, när du alltid satt med näsan öfver boken: „lät nu barnet läsa och förstå ögon och förstånd! När han väser upp, ids han inte mer se åt boken.“ Sade jag inte det? ... Du har fått för mycket af det goda och nu är du mätt på det ... Och tros du det verkade godt, det där eviga romansläsandet som liten?

— Snälla tant, om något beläst mig, så är det just skönlitteraturen, väjade Rafael invändu.

— Jo, vackert, gjort dig pjunkig och sjuklig och bitt dig alla möjliga dumme fantasier i hufvudet ... Nej,

Skär Rafael, vore jag i detta ställe, skulle jag ruska upp mig ur den här sloheten, glatt taga boken i hand och läsa, läsa, så att dammet gode kring väggarna och tak — och vips! hiskeligt fort skulle jag vara magister och doktor och så vidare...

— Skada, att inte tant var man! Tant hade blivit en gentil professor, sade Rafael smilande.

— Ja, det säger jag, att hade jag varit man, så sutte jag ej här med strumpan i hand... Nej, vars, krigare hade jag varit och omänt därtill... Den ungdomen, den ungdomen om för tiden, den begriper om sig ej på. Annat var det på min tid.

— Nä, det är ju en gammal sak, att tiderna förändras. Men det är orätt att tro, att vi gå bakåt!... Framåt, framåt, högre än vi nu än då.

— Så bevisa det då!... Läs och göt dig till man!

— Karaste tant, bli jag ej man utan om jag läser?

Vid detlida farliga inkast fällde tanten strickstrumpan i knäet, och sköt upp glasögonen i pannan och bekraktade häpen sin gullgosse. Först efter en stunds påsam tystråd var hon i stånd att utbrista:

— Hvad pratar du, pojke?! Hvad skulle du du ^{och ~~sa~~ fortsatte hon med tillämpadt lugn: —} gå till!... (Nä, jag säger intet, tag, tag ranseln)

på nacken och drag ut i världen och hugg ved eller tag
varfring som sjöman... Jag säger intet...

— Hvem taler dröm?... För resten, hvad ondt löge
läri, frögade Rafael som småningom, åpen han, blef in-
tresserad. — Åt ej vedhuggare, sjöman lika bra onds-
niska som hvem annan?

— Må du vara, om du vara... Nej, nej, jag säger
intet..., sade tanten öfver ^{me} öfret, ruskande på hufvudet
i sin förtreflan.

Nu steg Rafael upp och sporde med återhållen
häfthet — ett tecken på att oceanen i hans bröst be-
gynnade svälla —:

— Men hör nu, bästa tant, svar mig först på den
^{och propa mitt hufvud fullt med saken som inte intressen mig,}
frågan: hurfor, hurfor skall jag läsa? — och jag åter-
ter mig vid boken i denna stund.

Åter bliskade den gamla damen häpen på den ~~med~~
stolta sköna ynglingen framför sig — hennes ögon gulle-
gasse, som hon så yfdes och var så glad öfer och som
nu skulle vara så oförnuftig!... Hon suckade och lät-
te: „det är som jag sagt: så är världens gång, att aldrig
kan allt godt komma på en gång.“

— Fråga mig du, som är ett sådant geni, sade hon
slutligen, — den saken borde du ju bättre förstå än jag,

stackars olorda kvinna!

Det här var som ett halft medgiftsbräde, och Rafael återtog ifrån:

— Trot tant, att brudet kommer genom lärdomen!¹⁹
 Ahä, det är just den som gör, att de stora grundfräc-
 gorna bli än dunklare...

— Herre Gud, barn, hvad du talar syndigt! Du
 borde tacka Gud för att du fått gå i skola och lära
 dig — ah, det är många som önskat och ej varit i till-
 fälle därtill! — lära dig, säger jag, tusen nyttiga
 saker, och nu, i stället för att fortsätta...

— Men, gulle tant, ^{och stumtamt bönfällande ton} afbröt Rafael, — svara
 mig nu: huraför?

— Huraför?!... Nä, du, min store, på hvad
 sätt tror du di, att du skall komma till någon tjänst,
 på hvad sätt tänker ^{du} lefa, med hvad ämnen du föda
 dig?... Du borde nog veta, att din far inte äger
 förmögenhet... Svara mig på det, säger jag!

— Ack, tant, hvad tant ger mig för ett Frösteniskt
 mål: lefa blott för att inte dö!... För det di skulle
 vi fodas till världen?... O nej, di har jag nog bättre
 snål: att lefa för mitt land eller att lefa för samhäl-
 let eller att lefa för minna medmänniskors lycka!

— Nå, ja, ja... så där menar jag det också... Nå, är inte det stortast mig?

— Kan så vara, men mig tillfredsställer det ej, somude Rafael lugnt, i det han satte sig.

— Nej, det säger jag, att så barnslig har jag di aldrig fött dig vara... Barn, barn, hur kan du för spredofna pretentioner! Gud skall ännu straffa dig...

Rafael för upp.

— Gud! Gud skulle straffa mig, Gud som jag just söker — O, hur orättvis vare icke di tants Gud!... En sådan Gud fött jag aldrig på!... Hvarför fött taut, att jag icke vill lefa för mitt land, icke för mina medmänniskors lycka? Hvarför! — Om icke just därför, att jag vill veta, hvarför jag skall göra det, vill veta, huru lyckan består... med ett ord: vill veta sanningen!

— Gud bevara mig för sådana hädelse! Jag fött du förnekas Gud... Pöjke, pöjke, hur skall det bli af dig? ... Så gör det, när man öfverges Gud...

— Taut för icke tala så där... Har jag öfvergett Gud? Då kunde jag ju bli materialist och vara nöjd och betjua mig af lifet på angenämaste vis...

— Kärn barn, jag begriper mig icke på dina materialistiska, men det säger jag, att vore du ständaktigt fast vid din barnatro, så skulle du nog taga skedem i vackra hand och lefa lifvet sådant det är... Menar du, att vi äro skapta hit att styra och ställa efter eget behag? Mistag, mistag, mitt barn, det kommer du nog att inse i lifvets hårda skola...

— Men älskade tant: om vi nu äro skapade hit blott och bart för att lida, så återstår i alla fall den samma stora frågan: hvordan? hvad är afsigten med detta usla lif? ty bekänn, tant, att om meningen med allt blott vore att lida, då hafva vi en djäfvul till gud... Hållre då ^(de ädlaste) så som materialisterna säga: „vi skola hvila och en lägga vår lilla sten till den grundval, på hvilken framtiden uppbygges Sanningens palats"... Det är ju nog så osjälfriskt, ^(besitta materialisterna dock icke) men sanningen ~~kan det ej vara~~: att tillbedja materien! — nej, sanningen, sanningen måste vara större, skönare, högre, kärleksrikare!... Ack, tant, om jag sökte flyktiga nöjen och förlustelser som många unga, då kunde jag bli materialist och lefa om... Men se, tant, nu blir jag det ej, ty jag känner och vet, att jag är odödlig.

Rafaël hade uttalat sine ord med lidelsefull kraft...

Där stod han nu med ^{manligt} blittrande ögon och purprade kinder...

Hans tant skänkte honom sin beundran, men hon förstod honom ej — hon fasade för denna gudsförnekelse. Ett ord uppfattade dock hennes öra, som klingade bekant och som hon förstod. Det var ordet „odödlig“, och hon grep genast tag i det för att betyga sig därpå.

— Odödlig!... St! hur vågar du uttala sådana heliga ord, innan... Ja, ja, lef först efter Guds vilja och säg sedan, att du kommer till paradiset fröjder...

— Tant har fullkomligt rätt. Jag vill just lefa efter Guds vilja, men jag vill först veta, hvilken är Guds vilja.

— Stacks barn, du borde läsa bibeln och besöka kyrkan, så finge du svar på den saken...

— Tröd inte tant, att jag läser bibeln? inföll Rafael nästan häftigt.

— Nå, så borde du veta, att der står: „i ditt svar letes svett skall du...“

— Gamla testamentet! sade Rafael med en afrikan-
jände gest, — ^{ny} Testamentet är ju mycket viktigt,
se, och hör, hvad der står skrifvet: du skall icke sörgja för
hvad du skall äta och hvad du skall kläda dig med, ty
det gör hedningarna, utan se ^{först} till, att du

söker Guds rike och Hans rättfärdighet!... Tänk tant, så står det, Fört jag, i Mattei Evangelium... Näväl, så gör ju jag: fört vill jag finna sanningen, sedan sörga för morgondagen...

Rafael höll upp... triumferande!... hans tant var verkligen en smula häpen... Så fortsatte han:

— O, nej, tant!... Vi födas ej till slafvar, som blint skola trampa i andras fotspår — må hvar och en af oss själfständigt kämpa sig till andens frähet!... At han på orätt väg, går han under — lyfter han en flak af sanningens stöja, då består den ide' han stridit för!... O tant, djulet är säkert en helig folk, om du ex kunde uppfatta den ~~Jesus som en själ som, hans kärlek mot oss, som~~ ~~trätte. Hvar ar anden, anden i det löfliga gamla testamentet?...~~ ~~en blott kunde fatta, anden och den... En sak har~~ Men för en lära, den fört jag mig ha fattat, och se här tvärd den ~~fört, tant, det är~~ ^{innehållit} alska, alska — ~~gud~~, gif ditt lif för kärleken!

Rafael tystnade, själf öperväldigad. Han satte sig för att andas ut. Då betraktade han sin tant. Hord! Hon hvilade tankfullt sitt hufvud mot stolskarmen, hennes ögon blickade ut, upp mot himmelen, en tår hade runnit ned på hennes magra kind.

Detta var en oväntad sign. Den gamla kärstka tanten grät! Rafael förskräcktes. Hade han genom sitt oförsiktiga tal sänt sin tant? Hvarför hade han också glömt den aktning han var skyldig älderdomen ända därhän, att han,

408.

den unge, den omtydige gossen, understått sig att diskutera med en kvinna, som sett och erfarit, hvad lifet var?

Uppskakad och blek satt han nu där väntande, visst, om han borde bejda om förlåtelse.

18. Är lyckan funnen?

Det var tant Deerman som bröt tystnaden.

— Ja, sade hon till som på sina egna tankar, nickade med hufvudet och fortsatte efter ett ögonblicks tystnad:

— Vill du höra en sann historia, Rafael?

Hennes ton var den gamla, vänliga.

Rafael kände sig en smula besviken... Det var alltså icke hans ord som haft den där stora verkan på tanten, det var iippenkärhjen, hennes egna tankar... Och nu var den lilla rörelsen förti...

— Gärna, svarade han beredvilligt på sin tants fråga. Det var dennas vana att draga fram gamla minnen — "historier" och "exempel", som hon kallade dem —, och de hade kunnat vara nog så intressanta, ^{att ä hon} om hon gifvit sig tid att berätta dem ut, förligare och med mera sansadt lugn. Men hon tyckte om att skynda på eller att börja från slutet, såsom fallet var med "exemplen".

— Det var en gång en liten flicka, talade den gamla

Damen, förtjusande blickande ut på det solbelyste
 landskapet, — för, hvad skall jag säga?... femtio
 år... Det var en mycket vetgirig flicka, och myc-
 ket stygg och eyesinnig!... Ja, på den tiden
 fanns inga fruntimmersskolor, de stackars flickor
 na voro icke på långt när så välutbildade som nu
 ... i läsväg. Men det skadade icke, dess bättre
 skatte de hushåll och kvinnliga sysslor — det säger
 jag, att vore jag kejsare, så skulle aldrig en kjöl bli
 student!... Nå, hvad talade jag nu om? Jo, flickan
 hon fick sin knappa undervisning af sin mor och
 en okunnig guvernant, men för öfrejt slutade
 hon i sig alla romaner hon kom öfer... Sådana fun-
 nos ej heller i öfverflöd på den tiden... Nå ja, fa-
 dern var död och modern befann sig i ganska knapp
 på omständigheter. Dessutom fanns där en heelt liten
 bror i hemmet, tolf år yngre än systemen... Där
 ser du nu, att brödet ända är den första saken i
 lifvet, ty mat måste familjen ha... Hwad hjälpte där,
 man måste arbeta. Modern höll matservering — det ka-
 llade vi oss litet på henne i början, ty hon var stolt som
 de flesta adelsdamer. Men som hon lärt sig att hushåll-
 la och koka mat, var detta enda medlet till utkommet.

Skovartade voro visst icke inkomsterna, men det gick
 ändå... Pojken, han fick gå i skola, tills han blef stu-
 dent och skref sig in vid polyteknikum; flickan hjälps-
 te sin mor i hushållet... Nå ja, nu var moderns
 önskan den att få i höf ett litet kapital åt sin dot-
 ter — sonen, han var en duktig pojke, han skulle nog
 reda sig... Redan fanns där litet samlat, då dog en
 släkting och lämnade efter sig en smula pengar. ^(som jag nu berättar om)
 Den familjen fick också 20,000 ~~mark~~ rubel. Du kan tänka
 dig, där var glädje i huset! Nu var det bara fråga
 om, hur man skulle placera pengarna för att få största
 vinsten... Bäst det var, kommer där en dag en han-
 delsman instigande i huset; nu var det just från
 hans bod som frun ~~brukade~~ brukade köpa sina hushålls-
 höf — kaffe, socker, mjöl och dylikt — och den samme
 mannen hade under de första tvän tiderna lämnat
 ett och annat på kredit, men det var nog allt se-
 lermern betaladt... Som sagt, mannen hade hört,
 att frun ärft, och nu kom han och gratulerade, som
 han hade. Men snart nog kom ärendet fram. "Hvar
 tänker frun nu placera pengarna sina, nu när hon
 är riker?" frågade han. "Se det är just det vi icke
 veta ännu... Bankerna ge bara fyra procent," svar-

sade frun, "men sku' inte herr Lundström hitta på något gott råd?" Ja, det frågade hon, och Lundström, den gamle rafen, log så inställsamt och så sade han: "Åh... det är litet svårt att säga. Bankerna... hm, man kan inte just vara så säker på privata personer... Nå ja, en vet jag, som nog är säker, och god vinst vore där också att få — 8% ändå!" — "Åtta procent" sade frun förvånad, "det blir ju... säg nu... sexton hundra omkost i ränta på tjugo tusen!... Hvem är den mannen, herr Lundström?" — "Åh, frun, han är en gammal bekant. Han vet, att frun är en ordentlig kvinnu, liksom frun vet, att han är det..." sade Lundström. Nå, då gissade hon, hvem han menade — att det var han själf!... Och han fick de ärfda pengarna och därtill allt det som fanns samlat, och så gick han hem, den ristingen!... Ja, en gemen tjuf, en hund var han, jag kan inte bättre säga, ty — följande dag stod konkursen i tidningen, och mannen själf var bortflugen, och inte en styfver en gång jago vi tillbaka!

— Vi, afbröt Rafael Öfverastad, ehuru han halft gissat det, — det var anton tants mamma och tant själf och farbrod Lalle?

Tanten sköt ut underläppen och såg en stund på

(och med ett fragilomiskt uttryck som gjorde henne ännu vackrare)
 sin guds son tiggande, hvar på hon återtog:

— Efter jag försade mig, så må det vara... Jo, det var min mor och datter och jag... Nå ja, det gick vin pengas till att föm en skurk... Det är som jag sagt, aldrig skall man tro, hvad folk potater, ty de bara jagga och stjäl och göm oss mot. Ser du, synden är så stor sådana är vi alla, i hvarst ögonblick synda vi, men då för finns det förlåtelse och nåd...

— Hur gick det sedan med tant? frågade Refel.

— Ja, min mor, hon orkade inte länge med den sorgen, när sparpennningen också var sköplad... Hon dog kort därpå, och nu stodo vi ensamma i världen, min bror och jag...

— Fanns det några släktingar?

— Släktingar?! frågade den gamla damen med stolt het, — Det tog hvarken min bror eller jag reda på. Vi voro ej vana att lefa af nådebåd. Arkivet hade vi, en beta skulle vi. Hjälmar fortalte med sina arkitektstudier, och jag, stackars flicka...

— Tant var väl omkring frettis år då?

— Klankända... som sagt, jag måste också för tjena mitt bröd... När, som jag hade liten färdighet i hämnad, begynte jag sy... Till guvernant dog jag inte, för min lilla franska och musik hade jag glömt... Och

Du skall veti att det var tungt att vara sommarska!
 Hvor tror du min släckars ryggs blefrit så här kro-
 lig, om icke när jag satt lutad öfver nälen? Och män-
 ga nätter fick man lof att vaka, när det var
 brända tider... Ja, ja, det säger jag, kära barn, att
 det är godt och värt att vaka modig och länge högt,
 — tror du inte jag också var det som ung? — men så
 kommer lifret och lär annat, och nu tar man gärna
 tillbaka den Gud man i sitt öfvermod kastat öfver bord.
 Därför skulle jag i ditt ställe slå bort alla dumma
 fantasier och vara förnuftig... Menniskan är ju aldrig sä-
 ker, när som helst kan du far dö — då stir du där!

— Den ledsamma händelsen kunde verkligen sin-
 träffa, sade Rafael allvarsamt, men tillse leende: —
 dock, hvorfor kunde icke jag i så fall kämpa och arbeta
 såsom tant och många andra? Om mitt ideal vore att bli
 rik och vinna ära, då skulle jag arbeta därpå nu redan —
 men mitt ideal är att själf blefva ~~en~~ god och frim sam-
 ningen... ^{för att kunna läm alldöda} Men, hvem vet — och ynglingen klickade sin-
 mist ut genom fönstret, medan en ofrivillig rödnad fär-
 gade hans kinder röda — om jag verkligen hade någon an-
 nan än mig själf att arbeta för, någon som älskade mig af
 hjärtat, hvem vet då...?

— Hvad pratar du där för nonsens?... Tala till mig

om kärlek! Hvarifrån har du fått det i kypuset? Skall du om tänka på sådant skräp också! Kärlek! — sådant existerar ej!

Tanten talade häftigt, man såg, att hon var oansgenämt öfverraskad. Rafael försträcktes.

— Har du tant aldrig älskat? frågade han slagen.

— Tygt också! sade den stränga damen föraktfullt, åtti skjutande ut underläppen.

Men Rafael tyckte, att det obestämde svaret lät så kittert, bittert — också det vittnade kanske om lidanden... Dock sporde han intet... Emellertid ångrade han sitt yttrande om kärlek... Kanske tanten nu skulle böja ett bekäligt förhåll, där det bleve svårt att se sig...

Odet kom honom till hjälp. I samma ögonblick tanten utbragt sitt sista ord, öppnades dörren och de från promenaden återvändande flickorna kommo stöjande och skrattande in i matsalen. Rafael beagnade sig af det gynnsamma tillfället för att smyga sig undan. Han beff sig upp i sin kära tornkammare.

Där ställde han sig vid fönstret och såg ut på eftermiddagens framstyg öfver landskapet...

Tantens berättelse och hennes hårda ord hade ^{knorrslamt} ett ^{mäktigare} intryck på Rafael's djuptänkta själ än det först syntes. Nu, när han befann sig ensam, när ingen

motade honom, nu var det också, som om hans egen
spänstighet och förtrostan slappats af och en svår-
dig, tungsint maktlöshet intagit dess plats...

Där hade hans tant gifvit honom en teckning
ur lifvet — en hämiskt prosaisk och sorglig bild!
Och dock påstod hon själf, att hon som barn och ung
var besjuren på studiet, var vetgirig och framåtsträfs-
vande... tills det hårda obarmhärtiga lifvet kom och
tving henne att kasta bort all andlig längtan... Han
beträflade ej sin tants ord; såsom hon berättat, så måste
det ha varit för henne. Hvad under, om hon då till
fredstälde sin andas högre kraf genom ett blindt fast-
hållande af kyrkans offtre religion? Sannerligen, hennes
brev på kritik var ganska naturlig... Men hvarför var
det då så? Hvarför hade hans tant fått lida hela sitt
lif, kämpa sig genom ett lif af missräkningar? Hvar-
för?... Vore det alltså sanningen, det som hon bekän-
de sig till? Var han, Pappe, en gudsförnekare, en o-
lycklig, vilseledd stackare? ... Hvarför, hvarför var det
då hans lott att falla så? Hvad ondt hade han gjort,
att han måste tvifla, hvad de flesta trodde på — hvar-
för skulle just han icke komma till klarhet i den stor-
ra frögan — hvarför kunde han icke nöja sig med, i lik-
het med många tviflare, med ateismen, materialismen

416.

eller socialismens eller anarkismens Fostland? ... Hvar
för hvar? ... Men åter religionen var sann, hvarför voro
fej i alla människors goda och lifeliga? ^{Hvarför börje man, hvarför var}
Darute hvilade ett varmt leende solskimmer ^{man}
öfer äns spejlkbara vatten, ängarnas onjula, sef-
tiga grönska och den aflägsna barrskogus brunns,
de fargton ...

Men Rafael lutade hufvudet föråt mot frösteres
posten, sedan klara, stora teurar kvälde fram ur hans
ögonvrår...

Och i en perspektivisk vision tedde sig för
hans blickar Mensklighetens stora lidande...
En omätlig arena och på den millioner lifande
marionetter! Och hvad göra de? Gestikulera,
skrika, kämpa, döda, älska, hata, skratta, grä-
ta — en minut i himmelen, hundra i helvetet
— det stora bedrägeriet! De kämpa för tillvaron.
Tillvaron!!! ... ah, du usla tillvaro, som be-
står af gräsliga kurt och falska fröjder! Hå, hå,
hur äskorna mullra, se, hur fjungeldarna bli-
tra — ha! nu kommer han, mannen med den hem-
ska liden, bevrangelsphantomet! Och plötsligt höjer
han mordvapnet, sänker det ^{och} långsamt men sör-

kert sopar han bort en hel mängd af de förförade kämpans marionetttaackvarna... Hvilket djäfsulskt grin på hans köttlösa käkar — ett bredt, iskallt hängrin! Ty de små veslingarna ^(krampa ned kvarandra i sin ångest) fly undan af alla krafter, förtviflade, stelrande af fasa spjerna de emot ännu i sista minuten, när den spöklike mannen redan fläser berkan dem, och skräma med rop som skulle röra stenar: „vite jag, vite jag!“ Men de få en skande kästerns till svar — de förmätne, som våga anropa döden som förbarmande!... Ja, darför kämpa de för tillvaron — ha, ha, ha, i ständig fruktan, i ständig fasa för döden!!!... Förfärliga, allt omgifvande mörker, grymma skumighet, i hvilken vi vandra!

Och i ett anfäll af förtviflad reseri skakade Rafael den oskyldiga fönsterposten, hvarest han lutade sig.

— Trefaldigt usla kyrka, usla prästerskap, som lär de arma människorna frukta för döden och för en hämnande Gud! Släpa de icke lidanden nog? Skola de ännu föna sig med sjukliga tankar?... Svara för predikan för icke stället dygd, sanning och kärlek, kärlek, kärlek?! Svarför lär de icke människligheten att dyrka Gud, den alltestades närvarande guden, i kärlek till naturen — sol, måne, stjärnor, land och haf, väder, djur och menn-

418.

niskor? Hvarför lära de dem icke osjälvriskhet och kärlek till
dygden i stället för självriska böner och en tom tro på lojliga historier?
Om de lärde dem älska, så skulle de ej hata, mörda, stjåla och synda...

Men plötsligt kom där öfver honom något som =
stånne, förebärende, han krökte sig därreder under mak-
ten af stammen i hans inre, som ropade: "Skämta ej med
heliga ting!" — och förfärad omfattade han frösterposten med
både händer, medan hela hans själ gick upp i den
förfärlade bönen: "fräls mig, fräls mig ifrån synden, att jag
må få se den sanning!"... Och där var en stund tyst
i hans inre.

Så lugnade han sig med och med, en ljuf ro sänkte sig
ned öfver hans upprörda sinnen, en mild röst tillhvarde
de honom de fröstofulla orden: "tålmod, tålmod, förlora
ej hoppet! Sök, och du skall finna — klappa på, och dig vnder
öppnadt!"... och Rafael kände sig ~~en~~ nöjd och säll...

Övåntadt öppnades dörren och steg hördes i rummet
bakom honom...

Rafael var nu ständ att vända sig om. Med ena hände
aut blod rubat till hans hjerta och kommit det att stann-
pa som en ängnaskin — en bafvande fuktan och på sam-
ma gång en anande, namnlös fröjd bemäktigade sig hans
själ, ty han kände igen stegen!...

Sakta beträctes hans ögon af ett par små händer
och en glädlig, men litet upprörd stamme sporde half-
högt:

— Gissa hvem!?

En sekund stod Rafael orörlig, förlamad af hvar
ryckning...

Elsie här, hans älskade, som uppsökt honom
i hans ensamhet!... Och den varma kraft, som
strömmade öfver från henne till honom!... Bättre
än om Lusen Pongel uttalat de magiska orden: "jag
älskar dig" hörde han dem nu i sitt hjärta...

— Elsie! hvistade han med darrande röst
och vände sig om. Hans blick mötte hennes lifligt
leende mun och fuktiga, strålände ögon. Och han
läste sin lycka i dem...

Öfvermåktigt känslosvall föll Rafael från
kna, och fattande sin kusins händer böjde han
sig öfver dem och öfverhöjde dem i stum tillbed-
jan om kyssar...

Och det var för Rafael som om rum och tid försvann
ne... Ett himmelskt ljus bredde sig öfverallt, en
härlik, ofattbar musik ljös i det tryta, och hans
själ vaggade ut i oändligheten... Och allt var
Gud! Denna musik, detta ljus, oändligheten, kär-

420.

leken — han själf! — Hvad behöfde han söka, när allt var så nära?!...

Männe Elise förnam någonting dylikt, där hon stod med nedböjdt hufvud och blicken riktad på ynglingen vid sin fötter? Sakert är, att en tår ur hennes öga föll ner och begrof sig djupt i hans lockar.

Det hade gått så hastigt, så omedvetet, att man ~~såg~~ behöft vänta ett ord till förklaring...

Hvad hade gifvit Elise anledning att taga detta steg? Låt oss försöka kasta en blick i den unga flickans ^{öfver}öfval. ~~Det var en ledning för sin svärter~~

Stundom — då Rafael gjort ett oförmämligt intyg för henne — kunde hon bli förtviflad på sig själf och utbruta: „hvarför skulle jag förolitna mig i honom, hvarför var jag så dåraktig? Kunde jag icke följa fasters råd, hon som alltid varnade mig för den oöudaktiga kärleken! Så frödde jag på hennes ord, fast jag ante förstod dem. Nej, det finnes ingen ung flicka som är så här... syndig!”

När hon så beqvamat sig, ångrade hon sin häftighet och tåntites öfver det där är själfpriset och otacksamt! I stället botte jag vara glad och lycklig öfer att få älska — minsann, det är soka alla unga flickor som få känna så som jag!... Therese skulle aldrig kunna älska så här... Nej, må jag vara stolt öfer min kärlek. Bara jag har trälamod, skall nog Rafael kasta ifrån sig den där främmande klädraden och åter blifva sig själf, men så som man!... O, de tro att icke en flicka kan vara stark i sin kärlek — men jag skall visa att hon kan vara fast och älska trots allt som synes vara för tok.”

~~Det var en ledning för sin svärter~~

Vi se, att hennes hjärta icke var så litet brokigt.

Däremellan hände det, att hon betogs af lust att tillstå sin kärlek för Rafael. "Huru för håller jag honom egentligen i denna osäkerhet? Kunde jag ej gå till honom och säga helt öppet: jag älskar dig, där vet du det nu, om det kan skänka dig något nöje... Huru för icke? O, helt säkert skulle han bli mycket lycklig — och det vore jag som bebragade honom denna lycka." Och i afseende här hade hon en annan åsikt. Hon frågade

hon sig: "gör jag rätt, om jag tillstår min kärlek för Rafael? Jag tror nog, att han älskar mig, men hvem säger mig, att hans kärlek är varaktig? Han är ju ung och kan förändra sig. Fastare hade, att man aldrig bör lita på karlarne. De äro bara skojare... Skojare är Rafael aldrig, men han är ung. Och om jag ger mig åt honom, och han sedan förskjutit mig...!" En annan gång, när hennes känslor blefvo henne öfvermåttiga, kunde hon tänka: "men det är ju själfvisst att endast fasta afseende vrida sig själf! Huru för skall jag ha mitt eget jag inför ögonen, när det gäller honom? Jag ser ju, hur den strävars Rafael lides, bestemt älskar han mig närmast aldrig någon fört blifvit älskad — huru för kan jag ej lyckliggör honom, då det är mig så lätt och så kort?... Och om han skulle öfvergifva mig — nå ja, är sedan? Han har varit lycklig, jag har varit lycklig — det kan aldrig vara tyngd. Och han skall behålla mig i tackfullt minne, och jag skall lifva och dö i tanken på honom... förskjutit, men en gång älskad!"... Af en dylik, i manens egen ögon öfverspänd kämpförelse hade hon föttats, då fick Rafaels bref.

422.

Hon hade lagt märke till vid återkomsten från promenaden med Linda och Therese, att Rafael tygert och med sorgbunden min smugit sig ut ur matsalen, där han samtalat med fastern. Kort därefter hade denna yttrat med en skakning på hufvudet: „ja, det säger jag, att orolig är jag för den stackars Rafael“, men då flickorna bestört och ryfkena begjert besträff, hade hon blott mumlat: „ja, ja, vite vill jag säga något, men när man får alla möjliga grillet i hufvudet...“ Vidare upplysning hade den gamla damen ej gett. Therese hade därom betraktat Elise med ett ganska menande, smutt ironiskt uttryck, hvilket Elise dock oförparadt besvarade, hvorpå hon vid första lägliga tillfälle i sin tur ~~säg sig~~ drog sig undan och uppsökte Rafael för att af honom få närmare upplysning.

Och i hvilket lyckligt, väl apparerat ögonblick in-
fann hon sig ej!...

Men —
Snarast tio sekunder räckte det härryckningens tviltid, i hvilket Rafael och Elise befunno sig. Hven vet, hur länge den förre salunda legat på knä, glömt af allt som han var, om icke Elise, vaknande ut den sköna drölan, sahta drog ut sina händer...

glötschigt betagen af kvinnlig blygghet steg
~~och vände sig om till Rafael som medvetande.~~
 dat ~~gick ut~~ ^{gick ut} ~~ett rum, där~~ hon visserligen känt
 sig sällsamt lycklig, men där hon nu lik-
 som kvarlämnade någonting af sig själf ... Jan-
 ningen att säga, hon visste icke, om hon skulle
 förisa sig säll eller — ...

När Rafael, väckt till besinnning, långsamt
 steg upp och höjden blicken, hann han knappt
 uttala den tillbeddas namn, då hon redan var u-
 tom dörren. En smula besviken, ty han hade
 haft mycket att tala om med sin kusin nu,
 måste han nöja sig med ^{af tron} ~~vissheten~~ att ^{vann öf-}
 skad. Han kunde ej heller ^{hålla} ~~afhålla~~ en liten ^{öf-}
 verrastning till följ af den hastiga omkast-
 ningen i Elises uppförande, men alltför ^{lycklig} att
 bry sig hufvud med en sådan ^{småsak,} ~~anmärkning~~
~~den ^{huvuden} af en ^{svårhet} tänkte: "O, vägar jag~~
 tro, att ^{hon} ~~han~~ i sin sällhet sökte ensamheten? ...

Han dröjde ännu en god stund på sin kam-
 mare och begaf sig sedan ner.

Hur öfverraskad, hur smärtsamt berörd
 blif icke den städers, nyss så lycklige yng

~~och hade ett öfverflöd af lyckliga - på vänt
och fört?~~

Dagen därpå kom Arnold Niemelä på be-
sök. Han hade med sig den ät Therese utlof-
vade akvarellmålningen, hvarför hans visit ock-
så hufvudsakligen gällde henne. Det hade i
hjärfra verket ändå sedan den där fatala afto-
nen, då han följde Therese hem från villan Nau-
mi, inträdt liksom begynnelsen till ett kyl-
igare förhållande ^{mellan} (de båda vännerna, ^{Rafael och Arnold} ~~utlof~~). Deras
ömsidiga kärlek hade ^{väl} icke förminskats, men de
hade gömt sig i djupet af deras hjärtan, där de
ej mer var så förnimbara. . . . Arnold hade beslutit
vara på sin vakt och iakttaga Rafael. Den-
ne var än glad än sorgsen med ständigt samma
drömmar i hägen: hur kunde då hans läppar
förtigi det, hvaraf hjärtat var så fullt? Hans
tal med vännen rörde sig därför kring den ena
handa medelpunkten, och nämnde han någon-
gång Arnolds namn, föreföll det verkligt
leuue, som om Rafael gjort ett bemödande
som stred mot hjärtat — och allt detta gjor-

de den stackars Arnold än bittrare till sinnes. Han sökte sig ersättning hos Therese, och tillvidare fann han den ^{sin}. Rafael å sin sida faste sig ej vid sin väns nedslagna apparition, upptagen som han var af sin egen fortune...

Rafael satt ensam i salongen. Hufvudet lutade han mot vänstra handen, medan ögonen tankfullt blirrade på golvet. Salunda förefann han i lidelsepitt, filosofiskt begrundande höjer sig människan ovillkorligen öfver det vardagliga nivå, och hennes själ får tillåtelse att ströfa ut i rymden och komma närmare den osäkrare sanningen... och hon märker till sin häpnad — med eller mot sin vilja — att alla alla sträpanden här på jorden falla ned till själspiska... Huru oändligt, ofattbart högt måste icke gudomligheten vara — huru gudomligt ~~och~~ det andens uppköjd slutmål, det den efter sin insärd skall hamna, för att icke minsta skymt af själfrisk njutning må fördrunka dess heliga glans!

„Självisk“, tänkte Rafael. „självisk står min sagn öfver att icke äga Elisies kärlek — själfvisk om min fordran att hon skall älska mig... Nej, jag förtjinar verkligen icke hennes kärlek, så länge jag fordrar den... Må jag älska henne utan tänka på ersättning, blott för kärlekens egen skull, och bestämt kommer jag att känna mig lyckligare och nöjdare!... När allt kommer omkring är jag ju en drygdrifvare, som taut påstod — drömmer bort lifvet i själfviska tankar... Nej, med förtjänstblad öfver vill jag ärligt milt ^{skrifning} ~~skrifning~~ för att visa att jag ändock är man... Detta är långt mera själfviskt — och om jag uppfyller min plikt, må väl samningens kunskap blifva min lön...“

Liksom till belöning för dessa upphöjda tankar visade sig Elisies tjuvande förteckelse i dörröppningen... och litet blygt, litet rodnande, litet smilande närmade hon sig den unge filosofen.

— Alltid är du så sorgsen och drömmande, Rafael!... Hvar är det du bitter och fienderar

på?

O, hennes ton var den där ljupa från igår, hennes smilande, hennes blick likaså!

Med ett förklaradt leende svarade Rafael:
— Hur skulle jag kunna vara sorgsen, när du ser så där vänligt på mig!

Elsie satte sig för att döga sitt hjärtas fröj.
— För resten, återtog Rafael med sin mjuka, karnarens stämma, — gjorde jag myss det beslutet att ej mer vara sorgsen.

— Åhå! Man har blifvit så van att se dig nedslagen, att...

— Att man nu har svårt att tro på lyckan i detta beslut... Vi få väl se... Vill du, så skall jag förklara mig. Jag har varit blind och oflyktsvisk hittills. Jag hade blott en enda tanke, en enda önskan: den att du måtte bevara min kärlek till dig... och som en tok gick jag ~~blott~~ omkring och suckade direkt, utan att utträtta något arbete. Jag dire förtod icke, att man kan älska blott för att älska och därigenom göra sig den andras kärlek värdig... Då vinner man kärlek på äro.

ligt vis, annars går det för sig genom trolleri.
 ... Ack, Elise, jag har gäpset dig hela mitt hjär-
 ta, och min kärlek förblir oförändrad, så länge
 jag är ~~jag~~ ^{om jag} spjät...

Rafael talade uttrycksfullt, men utan lidelse.
 Han steg ofanligt i Elisés aktning. Helt ofrånget
 mötte hon hans öppna blick.

Han fortsatte:

— Du kan ju tänka dig, att jag var nedslagen och
 sorgen... Jag begriper verkligen icke, hur jag kunde
 vara så svag!... Som jag sade, var jag lat hela dagen
 igenom — och nimmann, det gjorde mig ej gladare än
 sinnes!... Men nu är det, liksom mina ögon skulle
 öppnats, och jag hoppas, att jag nästan efter skall visa
 mig mer värdig den gode tanken, I alla alltid trygt
 om mig.

Så Rafael tystnade, inför Elise:

— Det var just det faster Agatha frågade mig
 om i dag på morgonen. Hon sade: „Hör du, din,
 hur har det varit med Rafael på senare tiden? Hvad
 är det han har för sig?“

430.

— Och du svarade? sporde Rafael.

— Sätt jag icke så noggrant tagit veta på saken, men att du väl var flitig som vanligt, gaf Elise rodnande till svar.

— Tack skall du ha för att du tog mig i försvar, sade han smälcande. — Tant Deerman gör i största värtmening sådana där frågor, ty hon är så orolig för mig.

— Hur så då?

— Nä, ser du, det är den där gamla historien om min framtid... Utan att riktigt veta hvad hon vill, lyckas den fastes, att jag borde läsa och studera, så att jag blefve riktigt gift i kufredet...

— Och du?

— Och jag har inte lust att läsa alls... Jag tänker bli författare.

— Men, frågade Elise naivt, — brukar inte just författarne vara de bästa i läsväg?

Rafael såg en stund tiggande på Elise, liksom om han mist öfvertänke sitt svar. Därpå yttrade han saktnodigt, men beslutsamt:

— Det är ju möjligt, att de brukar ... Men jag gör det icke.

Detta fortsiga svar förtjuste Elsie. Hon kände en oemotståndlig lust att falla sin kusin om halsen, men höllade på intet att säga.

— Är detta en missräkning för dig? frågade Rafael, orolig öfver hennes tystnad.

— Missräkning,!! ... O, nej, gemenade hon kraftfullt, och utan att veta hvad hon gjorde vackte hon honom sin hand och tillade: — i detta ögonblick känner jag en sådan märkvärdig tillit till dig — den samma tillit, som vi alltid för hande för dig under våra lekar!

Hänryckt grep Rafael sin kusins framsträckta hand, förde den till sina läppar och gemenade:

— Nu förstår jag, att jag varit nära att förlora denna tillit — och det med rätta! O Gud, hurför känner jag mig så lycklig nu? ... Det är som skulle vi förstå hvarann, En

432.

lise... Älskar du mig så verkligen, käraste?

Utän betänkande, såsom om det varit helt naturligt, tryckte Elise hans hand och svarade enkelt, i det hon steg upp:

— Har du tviflet därpå?

Det föll sig verkligen så naturligt, ^{lisa} dotta svar, och ändock nästan förskräcktes Pappe af den oerhöliga vidd. Han släppte hastigt hennes hand och stirrade blekande i hennes kärleksstrålande ögon... Och en svallov slog där in i hans bröst och det stockade sig i strömen och vattnet stänkade upp i ögonen... Och så ~~fyf~~ ^{smälte} han med af rörelse korps stämma:

— Elise!... Och det är så sanning?... Du älskar mig!... Men är det möjligt?... Kan man vara älskad, när man är så ung och obetydlig som jag — så här intetsägande?... Hvilken har jag förtjunt denna lycka?

Men med ens kom Elise i häj, hur god, hur mild, hur ädel, hur upphöjd denna sköne

Yngling var red öfvertygelse sade hon:
 — Du är man än någon annan som
 jag känner.

Da återkom färgen till Rafaels kinder, han
 steg upp, utsträckte sina armar och kvisslar:

— Flod är detta för en lyckans dag?...
 O, att vi allis vore så här naturliga!...

Men ihse kunde återhålla hvarken sin
 reelse, sin kärlek eller sina tårar. I ett ögon-
 blick af sinnesrus kastade hon sig till hans bröst,
 lindade sina armar kring hans hals och fryckte
 en lång kyss på hans läppar... Så, plötsligt
 förfärad öfver sitt djärfa beteende, slet hon sig
 lös och rusade ut — men denna gång med
 full visshet af att vara lyckligt under
 solen!...

Och Rafael! Vi aldrig med ord be-
 skrifva hvad han er som gjelf äldst,
 vet det... At de sig på sitt
 rum, kastade rät... Och
 kvissla
 l.

434.

Några timmar senare tog han följande
brefkort.

»Rafael, kom så fort som
singsfors. Pappu mår icke bra. Orsa ej linda.
Förbön.

llv